
LIBRARY OF CONGRESS

THE LIBRARY OF CONGRESS

THE LIBRARY OF CONGRESS

Store-Tremaine

Store-Tremaine

Fortælling fra Virginien

Af

Marie Van Vorst

JOHN ANDERSON PUBLISHING COMPANY
CHICAGO

1ste Kapitel.

Han stod ved Gjærdet og saa mod Vest, mod Elven og de røde Lerbakker langs den, ned paa Havnegangen, som glinsede i Sollyset ved Solnedgangen, og han spurgte sig selv om dette gamle, hvide Hus, hvis Vinduer gav Gjenskin fra Solen, der holdt paa at synke ned mod Aasene, kunde være den anselige Residens, som han havde udmalet sig i sine Drømme om Hjemmet i de femten Aar, han havde været borte fra Virginien. Der var Sprækker i Malingen paa Huset, og den var blit gul. Støtterne under Taget over Verandaen holdt paa at sige sammen, og Taget var lappet og falmet. Hele Huset var forsømt og saa i sin sørgelige Forfatning ud som et forladt Rede. Ogsaa Egetræerne syntes at blive smaa, naar han nu stod og betragtede dem. Intet Under, at han i sine Guttedage kunde klyve op i dem allesammen! Ikke engang en Fugl afbrød Stilheden i den vakre Sommerkvæld, og Lyset svandt mere og mere fra Ager og Eng, til Mørket lagde sig over Egnen.

Vinduerne blev mørke, og Elvebredderne derborte forsvandt i Skumringen. Den fremmede Mand ventede, til et Lys blev baaret fra Vindu til Vindu i anden Etage, og han forstod da, at Huset var be-

boet. Derpaa vendte han sig mod Veien, paa hvilken han kom fra Stationen, og da han havde naaet Hovedveien, gik han hurtig i Retning af Byen.

Da han senere bankede paa Døren til et Advokatkontor i Byens Raadhus, var det Lys, som Solnedgangen havde lagt over hans Ansigt, borte. Kontorgutten bad ham vente. Han vilde anmelde ham hos Mr. Leavitt, som endnu var i Bygningen, da et specielt Arbeide havde opholdt ham længere end vanlig.

Den Fremmede tog en Stol og saa sig interesseret omkring i Værelset. Han havde taget Hatten af sig. Hovedet var mørkt, og hans tykke Haar var glat som en Indianers og ligesaa sort. Der faldt en Lok af det ned over Panden, og han strøg den bort med en utaalmodig Bevægelse. Hans Øine var graablaa, til sine Tider meget graa, til andre Tider meget blaa, under de buskede Bryn. Paa Væggen over Pulten var fæstet en trykt Bekjendtgjørelse: "Eiendommen, der gaar under Navn af Tremaine-Eiendommen, vil blive solgt ved offentlig Auktion den 10de Juni."

Han læste med stor Opmærksomhed denne Bekjendtgjørelse, og da Samuel Leavitt kom ind, fandt han ham stirrende paa den.

Den Fremmede reiste sig, idet han alvorlig rakte frem sin lange brune Haand, og med en Akcent, der var engelsk, sagde han:

"Godaften. Husker De mig?"

"Leavitt mønstrede Manden op og ned og rystede paa Hovedet. Derpaa kom det forsigtig:

"Nei — Ja — Jeg har seet Dem et eller andet Sted, tror jeg."

Den Fremmede skjøv Haaret fra Panden.

"Se nøie paa mig. Se femten Aar tilbage i Tiden."

Advokaten stak Hænderne i Buxelommerne.

"John Tremaine."

Der kom en Forandring i Leavitts Ansigt, og Tremaine, som stod og betragtede ham, smilte kynisk, som om Advokaten netop havde udtrykt sig slig, som han havde ventet af ham. Han nikkede:

"Ja, jeg er John Tremaine."

Leavitt stirrede nu paa ham med den mest intense Kuriositet og det uden at lægge Skjul paa det. Intet kunde have overrasket ham mere. Han havde haabet, at han var død — eller rettere, han vilde have haabet det, hvis han ikke havde været en af de snilleste Mennesker paa Guds grønne Jord. Der var neppe et Menneske i Byen Nedlands, som ikke havde hørt stygge Historier om den yngste af Tremainerne. Der var i Omløb alle Slags Rygter om Omstreiferen, der havde forladt Virginien femten Aar i Forveien og siden aldrig havde ladet høre fra sig.

Hvis den ældste af de to Mænd havde været i Tvil om, hvorledes han skulde hilse paa dette sorte Faar, denne Tvil syntes nu at være forsvundet. Han sagde høflig: "Jeg er overrasket ved at se Dem, min Herre. De har været borte en Levetid."

Den Fremmede smilte.

"Jeg tviler ikke paa, at De er forbauset, Leavitt,"

sagde han, og derpaa spurte han skarpt: "Hvorledes har alle havt det her i de sidste femten Aar?"

Leavitt, som havde udført Forretninger for Familien Tremaine i de sidste fem og tyve Aar, og mere end det, svarede koldt:

"Hvad kan Redlands interessere Dem, min Herre?"

Tremaine, som havde reist sig, tog atter Stolen og satte sig godt tilrette, idet han strakte sin lange Skikkelse. Leavitt saa ham op og ned. Tremaines Tone var kort.

"Min kjære Mand, hvad bryr De Dem om, enten Redlands interesserer mig eller ei. Antagelig er Redlands af ligesaa liden Interesse for mig, som jeg er for Redlands."

"Jeg har aldrig ventet at se Dem mere i Virginien, John."

"Det er rimeligt." Tremaine nikkede. "Er det ikke mere behagelig at holde sig borte fra et Sted, om hvilket man kun har bitre Minder?"

Advokaten bøiede sig forover og stirrede paa ham, som om han saa noget uvirkeligt.

"De spørger ikke efter Deres Moder!"

Tremaine sagde kort: "Jeg spurte efter Nyt."

Og Leavitt gjentog med Eftertryk:

"Deres Moder, min Herre, efter femten Aars Forløb."

Tremaine bevægede sig i Stolen.

"Hun bor i det gamle Hus," sagde Leavitt skarpt. "Hun reiser nordover til Julia Tremaine næste Uge."

John nikkede og sagde tørt: "Til min Broders Enke."

"David døde ifjor," sagde Leavitt.

John fæstede sine mørke Øine paa Leavitt, og de syntes at eie Evne til at læse Mænd.

"Jeg fik høre denne lille Nyhed, da jeg stod ifærd med at reise hjem til Virginien igjen . . . Han døde et Aar for tidlig."

"Deres Liv har ikke gjort Dem blødere, John."

"Livet gjør ikke altid et Menneske blødere," sagde Vandreren . . . . "David døde for tidlig."

"Hans Moder syntes ogsaa det," sagde Leavitt. "Hans Død næsten dræbte hende."

"Og hans Hustru?" spurte Tremaine. "Fik hans Død ogsaa hendes Hjerte til at briste?"

Leavitt vendte sig hurtig mod ham. "De er en altfor fremmed Mand for mig, min Herre, til at jeg kan diskutere disse Ting med Dem."

Tremaine saa op mod Væggen, hvor Avertissementet om Salget af Riverside hang. Han pegte paa det med sin Stok.

Leavitt følte Lyst til at slaa til denne ligegyldige, mørke Mand, hvis Vanære var ham bekjendt, og hvis unaturlige Kulde virkede overordentlig frastødende paa den fintfølede Mand.

"Er ikke et sort Faar nok i en Familie, Leavitt?" spurte Tremaine med et Smil. "David maa have været en stor Tilfredsstillelse for min Moder."

Leavitt saa, hvilken overordentlig velvoxen Kar han var. Slank, muskuløs og med Kraft skrevet i hver Linje. Advokaten var meget nysgjerrig efter at

saa vide mere om denne Mand. Hvor havde han været — hvad havde han gjort? Men han kunde ikke spørge ham om det for alt i Verden.

Idet Tremaine saa paa sin Cigaret, som han havde tændt og nu dreiede mellem Fingrene, spurte han pludselig:

"Har De nogensinde studeret sorte Faars Historie, Leavitt?"

Leavitt trak paa Skuldrene. "De har aldrig interesseret mig, min Herre."

"Slige Historier er allesammen saa temmelig familiære, er de ikke? Det er enten Døden derude i det fremmede Land, de navnløse Grave, eller den theatralske Tilbagevenden med Sække med Guld. Ikke sandt, Leavitt?"

Det var let at se i Advokatens Ansigt, at han ikke likte den lette Tone, som John Tremaine brugte. Han kjendte til den Vanære, som denne Mand havde bragt sin Familie. Han kjendte de Saar, som femten Aars Fravær ikke havde læget.

Tremaine sagde: "Som De ser, døde jeg ikke. Jeg kom tilbage, og jeg er ikke kommen for at vise mine Medborgere, at det ikke har gaaet mig rart. Jeg er kommet tilbage med Guldsækkene."

Leavitt smilte.

"Mange Sække med Guld," sagde den Fremmede koldt. "Hvis jeg ikke havde været istand til at stable Guldet op med temmelig stort Held, skulde jeg aldrig være vendt tilbage! Jeg er en rig Mand," tillagde han i en sarkastisk Tone. "Interesserer ikke denne Nyhed Dem?"

Penge, Pengefortjeneste, deres Besiddelse, selv deres Omtale var fremmed for denne fattige Sydens Gentleman. Det var den sidste Ting i Verden, som interesserede ham, skjønt han havde følt Mangelen af Penge haardt nok. Han udbrød med Følelse:

"Jeg kunde aldrig forstaa Dem, John, da De var Gut. Jeg forstaar Dem sandelig ikke nu."

Idet Tremaine lænede sig lidt fremover i Stolen, bankede han med Stokken paa Bordet.

"Alligevel var det engang, De likte mig. De kan gjerne tilstaa det."

Advokaten syntes ikke at høre ham.

"De forlod for femten Aar siden Redlands, John, i den dybeste Vanære!" Han syntes at ønske at gjøre dette rigtig forstaaelig for sig selv.

"Ja," fortsatte han, "De løb bort herfra, fordi —" Han stansede. Ordene var ikke lette at finde.

"Fordi jeg var en Tyv?" afbrød Tremaine ham. "Jeg er meget nysgjerrig efter at høre, hvad der blev fortalt Dem," fortsatte han. "De har vel intet imod at gjentage Historien, som De hørte den?"

"De maa være uden al Følelse, min Herre, eller De vilde ikke stille et saadant Spørsmaal," udbrød Advokaten.

Tremaine smilte. "Under en Nærkamp med Livet i femten Aar gaar det som Regel slig, at Finfølelsen taber sig. Hvis jeg nogensinde var et Følelsesmenneske, maa jeg nu sige, at jeg er blit et Handlingens Menneske. Det vilde interessere mig meget at høre, hvad man fortalte Dem."

Leavitt bøiede sig fremover mod ham næsten hovmodig.

"Siden De ønsker det, min Herre, skal jeg sige Dem, at De var blit ansat i Redlands Nationalbank den Sommer og var af Præsidenten, Mr. Malvern, blit sendt til Richmond for at indkassere en Check paa ti Tusen Dollars og bringe Pengene i Sedler tilbage til Banken her. Forholder det sig ikke saa?"

"Fuldstændig rigtig." Tremaine nikkede.

Leavitt tiede, tog frem sit Lommetørklæde og tørkede sig om Munden. Da han talte igjen, saa han i Tankerne, hvad der hændte femten Aar i Forveien. Han saa Mrs. Tremaine, da hun og David kom til hans Kontor for at fortælle ham om Familiens Vanære. Hvor han elskede hende da! Hvor han havde elsket hende hele Tiden siden!

"De kom ikke tilbage fra Richmond. De løb bort med de stjaalne Penge, og De fik Deres Moders Hjerte til at briste!"

Tremaine sagde intet i nogle Minutter, men saa kom det kort:

"Med dette nydelige Rygte her i mit eget Hjem kunde det vel ikke være at vente, at jeg skulde være vendt tilbage før."

"Jeg er forbauset over, at De nogensinde vendte tilbage," svarede Advokaten koldt.

Tremaine lo. "Jeg kom for at bringe tilbage Guldsækkene."

"Hvad mener De med det?"

Tremaine talte mere hyggelig.

"Virginien har ikke beskjæftiget sig meget med

mig, det skal være sikkert. Hvorfor skulde jeg saa beskjæftige mig med Virginien? Jeg har dog holdt mig saa underrettet, som det har kunnet gaa an fra en Afstand af otte Tusen Mil." Han saa op til Væggen, hvor Bekjendtgjørelsen hang. "Jeg har faaet vide om den daarlige financielle Forfatning, som min Moder er i. Jeg kjender ikke til, at hun nogensinde trængte mig i de femten Aar, men jeg er tilbøielig til at tro, at jeg kan gjøre noget for hende nu."

Han forandrede pludselig Samtaleemnet, reiste sig og sagde nonchalant, som om han talte til en fuldkommen fremmed Mand:

"Siden De fortæller mig, at hun er hjemme, vil jeg gaa og besøge hende." Derpaa spurte han med ægte Følelse: "Lever Mammy endnu?"

"Ja."

"Ved Jupiter, hun vil blive overrasket efter alle disse Aar!"

Der lagde sig en svag Ømhed over hans Ansigt, men det var strax skjult under en Maske af Ligegyldighed. Han tog sin Hat og Stok, stansede ved Døren, tændte sin Cigaret, og idet han kastede bort den brændte Fyrstikke, nikkede han tilbage til Advokaten, der iagttog ham fra sin Stol.

"Jeg vil komme ind igjen imorgen Formiddag. Godnat."

Leavitt tog af sig Brillerne og pudsede dem, satte dem paa Næsen igjen og saa mod den aabne Dør, hvorigjennem den yngste Tremaine var forsvunden

2det Kapitel.

Det var knapt mørkt, og Kvælden var fredelig og stille, da Tremaine kom sagte op over Trappen foran Huset. Han ventede nogle Øieblikke, før han gik ind. Han havde spadseret omkring en Time efter at have forladt Leavitt. Efter et Fravær af femten Aar syntes han, at han burde tage sig Tid. Der var blit flere Lys i Vinduerne.

Hvorledes vilde hans Moder modtage ham?

Hans Ansigt var haardt. Fra et aabent Vindu i anden Etage hørte han en bløð Negerstemme. Der var Pathos, Ømhed i Ord og Stemme, som kom ned til Tremaine, der stod og lyttede:

Sorg og Armod
Kom ei mer igjen.
Mangen Gang har du dvælet
Omkring vort usle Hjem.
O, Sorg og Armod
Kom ei mer igjen.

Sangen mindede ham om Barneaarene. Et sort Ansigt syntes at smile til ham, og Mammys Røst sang ham atter i Søvn i Barnekammeret. Der var ikke Lys i det Værelse ikvæld.

"Jeg maa ikke skræmme Mammy —," og han tænkte: "Jeg skulde have sendt dem Bud."

Døren blev aabnet, og en gammel Negerkvinde stod der i det svage Lys. Hun viste sig at være blit lidet ældre og var akkurat, som han mindedes hende. Hendes Sølvbriller laa over hendes brede, sorte Pande under hendes røde Hodetørklæde.

Han sagde: "Kom ud paa Altanen lidt, vil du? Jeg har et Bud fra Mrs. Tremaines Søn, fra John Tremaine."

"Aa, Gud!" kom det dæmpet fra hende og med stærk Følelse, og hun kom hurtig ud paa Altanen. Fra ovenpaa hørtes en myndig Stemme:

"Hvad er det Mammy?"

Tremaine lagde Fingeren paa Læberne, og Negerinden svarede:

"Det er ikke noget, Mrs. Molly. Absolut intet. Skal strax komme," og derpaa lukkede hun Døren.

Han stod under den med Vinløv dækkede Altan, og Duften fra Kaprifolierne vakte levende Minder hos ham. Lyset fra Stuen faldt fuldt paa ham, men Negerinden gjenkjendte ikke den Fremmede.

"Nyt fra Massa John?" Hun satte Brillerne paa. "Vi har ikke hørt fra ham paa femten Aar."

Den høie fremmede Skikkelse lignet hendes gamle Herres — Oberst Tremaine.

"De vil vel ikke fortælle mig, at Massa John er død? . . . ."

Før han kunde svare, sprang hun tilbage til Vestibulen og raabte:

"Ja Madam, Mrs. Molly. Skal komme strax, Mrs. Molly. Paadrag Dem ikke en Forkjølelse paa Trappen."

"Vilde det ikke være den bedste Nyhed, jeg kunde bringe dig — at han var død?"

"Sig ikke det til mig. Jeg er hans Mammy," svarede hun med skjælvende Stemme.

Tremaine skalv. Hendes Tone var øm. Hun havde passet ham. Han talte mere naturlig.

"Han er ikke død. Han ønsker ikke at skræmme dig ved uventede Nyheder." Han tog af sig Hatten og strøg Haaret tilbage. "Mammy".

Hun saa op til ham, som han stod der smilende, idet han bøiede sig lidt. Hun keg op til ham, spændt, taus. Hendes sorte Ansigt fik en Lysning over sig fra hendes fine Øine, som skinnede frem bag Brillerne. Han holdt Haanden frem.

"Min Gud, min Gud!" hviskede den gamle Kvinde. "Mit deilige Barn, min lille Massa John!"

Han bøiede sig og kyssede hendes fugtige Øine.

"Skræm nu ikke Moder. Gaa ind igjen, jeg skal komme efter og gaa ind i Stuen. Fortæl hende mit Komme forsigtig."

Hun holdt hans Haand mellem begge sine. Hun var maalløs af Ophidselsen over hans Hjemkomst og over at vide, at der var saa meget, der var imod ham der. Hun vidste ogsaa, at hans Moder vilde give ham en kold Modtagelse.

"Saa sikkert som De er født!" mumlede hun og tillagde saa febrilsk: "Priset være Gud!"

I Stuen, hvor han ventede, faldt Lampelyset

dæmpet paa kjendte Ting. Mødet med Mammy havde gjort et stærkt Indtryk paa ham, og han nærede det Haab, at hans Moder vilde tage venlig imod ham. Over Ildstedet hang Hovedet af en Hjort, som han havde skudt som Gut. Han var overrasket ved at se, at de havde opbevaret en af hans Skatte. Møblerne var falmet og trængte høilig at blive repareret. Det viste sig at man havde ladet Ting forfalde i mange Aar, men Værelset var hjemligt og hyggeligt. Paa Bordet laa hans Moders Arbeide ved Siden af Lampen, som hun havde forladt det, og paa et andet Bord var et Schakbræt med Figurerne paa sin Plads. Han undrede sig over, hvem der spillede med hans Moder.

Han hørte nogen gaa ovenpaa frem og tilbage, og hun lod ham vente saa længe, at han begyndte at undres over, om hun vilde komme eller ikke. Det saa ud til, at hun ikke ønskede at træffe ham. Hun kunde da ikke afslaa at se sin egen Søn! Han trak Brynene sammen. Hans Ansigt, som havde været mildt efter Mødet med Chloe, blev nu haardt og mørkt. Da han hørte en Kjole rasle, vendte han sig. Hans Moder stod i Værelset.

"Moder!"

Mrs. Tremaine kom ham ikke imøde strax. Hun stod borte ved Døren, bleg som det hvide Tørklæde, som faldt over Brystet. Han saa, at hun endnu havde meget af sin gamle Skjønhed og hele sin Stolthed; i hendes mørke Haar var kun lidet graat. Hendes Øine, vakre som hans egne, mødte hans fast.

"Dette er en stor Overraskelse, John, en stor

Overraskelse." Hun skalv i Stemmen. "Mammy siger, at hun kjendte dig strax."

Han var lig sin Fader i Høide og Skulderbredde. Det var den samme værdige Holdning. Enhver Kvinde vilde have været stolt af at have en saadan Søn. Hvad havde bragt ham til Virginien efter femten Aars Forløb? Han var uden Tvil kommet fattig tilbage, og nu vilde hun blive nødt til at tage paa sig en ny Byrde med sine egne financielle Vanskeligheder.

"Vil du ikke sætte dig, John? Er du kommet langveis?"

Hvilke Følelser hun end havde for ham, han var stolt af sin Moder, af hendes Skjønhed og hendes fine Holdning. Han havde været saa bange for at finde hende meget forandret, og han fandt hende at være saa ung, som hun havde været i hans Minde om hende.

"Jeg kommer fra Sydafrika, Moder, en temmelig lang Vei, er det ikke?" Han tog en Stol og satte sig under Lampelyset, saa hans Ansigt blev godt belyst.

Aaret før havde hun mistet sin Afgud, da hendes ældste Søn døde, og hun havde da sagt: "Velsignet er de Kvinder, som aldrig har bragt et Barn til Verden." John, som antagelig levede et vanærende Liv, kanske var død, havde faktisk været død for hende siden hin Aften, da hun fik vide, hvorledes han havde besudlet sit Navn. David var borte for bestandig, og nu stod hendes yngste Søn der i hans Sted foran hende. Det var et underligt Bytte.

"Jeg talte med Leavitt for en Time siden. Han var ogsaa forbauset."

Hun svarede ligesom uvist:

"Han har været en uvurderlig Ven," og lagde til: "Jeg reiser næste Mandag nord til Julia."

"Ja, saa fortæller han."

Over hele Egnen var hans Navn et daarligt Minde. Hendes Forhold til hendes gamle Ven og Nabo Redmond Malvern, der havde været Præsident for Redlands Nationalbank, var spændt, fordi hun var Moder til en Tyv. Alligevel kunde hun ikke se paa John, som sad der saa rolig med sine mørke Øine fæstet paa hende, uden at føle en Bevægelse i Hjertet. Det var hendes egen Søn, og efter femten Aars Forløb i et Liv, hvis Omvexlinger var en Hemmelighed for hende, sad han atter ved hendes Side, som om han skulde være kommet tilbage fra Graven.

John reiste sig, idet han sagde:

"Det begynder at blive sent. Jeg skal komme ind igjen imorgen, Moder."

Hun for sammen, som om hun havde siddet og drømt.

"Hvad mener du?"

"Jeg skal tage ind paa Hotellet."

"Mener du virkelig, at en Tremaine vil faa Tilladelse til at sove i et Hotel, naar hans eget Tag staar. Mammy holder paa at gjøre dit Værelse istand."

Det var ikke en hjertelig Indbydelse, og der bredte sig en Rødme over hans mørke Ansigt. Han

var meget vakker, da han saa op og mødte hendes Blik.

"Tak, det skal være mig en Glæde at blive her."

Mammy Chloe kom ind med et tændt Lys.

"Værelset er færdigt, Massa John, jeg har gjort det saa godt istand, som jeg har formaaet, min kjære Gut. Der er ikke en ny Ting i Deres gamle Værelse."

"Mammy vil lyse dig op. Hvor er dit Tøi?"

"Jeg efterlod det i Hotellet. Jeg spadserede op gjennem Byen og gik indom til Leavitt og — —"

"Du har tillagt dig underlige Manerer i Udlandet. — Du efterlod dit Tøi i et Hotel! Hvad vil Folk i Redlands tænke?"

Han saa, at han havde fornærmet hende.

"Man vil ikke tænke noget. Ingen ved, hvem jeg er."

"Tul! Ikke vide, hvem du er! En Figur som din i Redlands."

Og han tænkte, at det var hende ubehageligt, at han skulde se ud som en Tremaine.

"Jeg skal strax sørge for, at mit Tøi blir hentet."

Han fulgte efter Negerkvinden ud i Gangen og op til anden Etage.

"Det er ikke Deres egen Seng, Massa John. Jeg gik ud fra, at De ikke kunde strække Dem i den, men det er det gamle Værelse, skal jeg sige Dem."

Der var faa Møbler indenfor de fire Vægge, og gjennem de aabne Vinduer saa han Sommerkvælden og Stjernerne. Han lagde begge sine Hænder paa den gamle Negerkvindes Skuldre og saa paa hende uden at sige noget.

"Bry dig bare ikke om det, Barn. Hun mener ikke det ringeste med det, Massa John."

Han vendte sig og gik over til Vinduet og satte sig paa Vinduskarmen. Han ledte efter en Cigaret i Lommen.

"Hvem skal jeg fornærme ved at røge, Mammy?" Han tændte Fyrstikken og derpaa Cigaretten.

"Hun har havt en Mængde Ubehageligheder, Massa John," sagde hun. Han svarede ikke. "Slige Ting æder Hjertet op . . . tygger det op indvortes."

"Hjertet er borte, Mammy. Det er sandt."

"Hun tager sig nær over den gamle Farm, Massa John." Han smilte. "Det ser ud til, at hendes Liv er saa knyttet til det gamle Hjem her paa Farmen i Virginien."

Han hørte Padderne synge i Træerne og huskede, hvor vakker deres Stemme forekom ham, da han var Gut.

"Hun er en ægte Sydens Dame. Hun er født her og hendes Folk før hende, lige ned til før Krigen. Hun liker ikke Norden. Hun sørger . . . ." En Røst kaldte "Mammy."

"Ja, Madam, Mrs. Molly."

Han bøiede sig ud af det aabne Vindu og hørte Natteravnen kalde. Nær og langt borte gjennemskar de klagende Toner Mørket, og John huskede, hvorledes de langt tilbage i Tiden blandede sig med hans Sorger.

Der var en Aldersforskjel af fem Aar mellem ham og hans ældre Broder David. De havde aldrig været Kamerater, og saavidt han kunde huske havde

ingen talt til den yngste Søn i Familien uden at skjænde paa ham. Hans Fader havde mistet sin Formue omtrent paa den Tid, John blev født, og fra da af blev han mere og mere melankolsk, til han døde. John kunde ikke huske andet end at Forholdet mellem hans Forældre var meget koldt, og han kunde ikke huske nogen anden Kjærlighed end den, Mrs. Tremaine nærede til David, og den Mammy nærede til ham selv.

Han gjennemgik i Tankerne de haarde Ting, som han havde oplevet i sine unge Aar. Det var smertefulde Minder. De vilde ikke fjerne sig. Medens han gik der frem og tilbage paa Gulvet, tænkte han, at det skulde have været saa godt, om han kunde huske en venlig Handling, et venligt Ord, et Kjærtegn fra dem, saa hans Hjerte kunde glæde sig og blødgjøres. Hans Moder havde overseet ham i hele hans Barndom, og da det tyngste kom og han trængte hende mest, trængte hendes Medlidenhed, havde hun overfuset ham med Bebreidelser uden at have noget andet at give ham.

Den Del af Eiendommen, der var kjendt under Navnet Udmarken, laa nu belyst af Maanen i den vakre Junikvæld. Der havde han havt Stevnemøde med den Pige, han elskede. Idet han stod der ved Vinduet, saa han endnu engang henimod det Sted, som saa ofte havde været i hans Tanker under hans Landsflygtighed.

Dengang havde han tænkt sig selv som den lykkeligste og den mest forelskede Gut i Staten. Julia Cameron var fra Norden. Det var en nydelig Dame, hvis Bekjendtskab han havde gjort, da hendes Foræl-

dre tilbragte Vinteren i Syden. Hun besøgte en Familie, som boede ikke langt fra hans Hjem. Baade David og John var blit forelsket i hende. Det var en glad Time, da han fik vide, at hun foretrak ham og lovede at ægte ham. Hans Ærgjerrighed fik da fast Form. Han vilde blive Bankpræsident en vakker Dag. Da han ingen Formue havde, og da hans Gage i Banken var meget liden, kunde de ikke gifte sig endnu. Men Julia havde lovet at vente paa ham.

Saa opdagede han lidt efter lidt, at Julia havde opgivet ham til Fordel for David. Da blev han saa bitter og ulykkelig, at han holdt paa at bruge Vold.

Hans Hjerte havde faaet Ar, som aldrig kunde helt fjernes. Han blev bitter mod Kvinderne, og han mente, at de alle var ustadige og falske.

Der lagde sig Fred over den gamle Farm. Idet han gik frem og tilbage i sit lille Værelse, følte han sig mere end nogensinde som en Landflygtig. Den eneste Glæde, som hans Hjemkomst havde bragt ham, var Mødet med Mammy.

"Jeg vil bringe Orden i Affærerne her saa hurtig som mulig og saa vende tilbage til Sydafrika," sagde han til sig selv. "Hvad min Fødselsret end var, mistede jeg den for mange Aar siden."

Han spiste sin Aftensmad alene. Hans Moder, som var blit aldeles ude af sig, da hun fik se, at han var kommet hjem igjen, forblev paa sit Værelse.

Omkring Kl. 10 kom Mammy ruslende tilbage til Døren og sagde gjennem Aabningen:

"En elendig hvid Fyr beder om at faa tale med Dem, Massa John. Han har alt Deres Tøi."

Tremaine aabnede Døren.

"Kom ind, Mammy."

Den gamle Negerkvindes Ansigt var et Studium, da hun kom ind fulgt af en rødhaaret Irlænder, som bar en tung Vadsæk paa Skulderen og en anden i Haanden. Manden var varm og anpusten. Han satte Vadsækken paa Gulvet og stod under Giv Agt paa militær Vis. Det lyste fra hans fine blaa Øine.

"Om Forladelse, Deres Naade, men Ørkenen er som en Have mod Veien mellem denne Farm og Byen."

Han tørkede ikke Sveden af sit Ansigt, men stod stram og ventede paa sin Herres Ordre. Negerinden, hvis Læber skalv, og hvis Øine var fugtige, gik op til Tremaine og lagde sin gamle Haand paa hans Arm.

"Skal han blive Deres Neger, Massa John?"

Da kunde ikke Irlænderen holde sig:

"Saa jeg er en Neger! Aa, du Verden!"

"Skal han stoppe Deres Strømper og børste Deres Klæder? Skal han?"

Tremaine lagde sin Haand over hendes. Ingen, som hørte hans Stemme, da han talte til denne gamle Kvinde, vilde have gjenkjendt ham som den, der ifølge Bladene havde straffet et Negerkompagni med Døden for Insubordination, og som havde Ordet for at være en Tyran, ja endog grusom, naar han fandt for godt at være det.

"Mammy, dette er John Nolan. Han er Irlænder og Soldat. Han gik ud af Armeen, hvor han kunde have gjort det godt, for at være med mig og

tjene mig. Ønsk ham velkommen. Glem ikke, at han er fremmed her."

Mammys Ansigt var blit haardt under den Skinsyge og den Bedrøvelse, som hun havde søgt at skjule, og der var Vildskab i dets Udtryk, da hun vendte det, sort som Ibenholt, mod sin Herre. Tremaine vendte sine Øine fra hende og fæstede dem paa Irlænderen, som stod rolig borte ved Døren. Man kunde se paa hans Øine, at han morede sig.

"Nolan, fortæl hende om Wahu," sagde Tremaine skarpt.

Nolan strøg sig med Trøieærmet over Panden.

"Om Forladelse, det er saa varmt, at Hjertet af Afrika er som en Snestorm sammenlignet med Virginien.

"Hør efter, Mammy," sagde John og vendte hende med Magt rundt, saa hun kunde se Irlænderen.

Nolan talte pent til hende.

"Det var en Junimorgen, Moder —"

Chloe stak Hovedet frem, og hendes Øine skjød Lyn.

"Jeg er ikke din Moder, din Døgenigt . . . ."

"Hys!" sagde hendes Herre strengt.

"Det var en Junimorgen saa hedt som her paa disse Kanter," sagde Irlænderen og knisede. "Jeg og nogle Gutter var ude og red for vor Helbreds Skyld over et lidet Stykke Sand, som kaldtes . . ."

"Udelad Geografien, Nolan," sagde hans Herre.

Nolan førte Haanden til Panden og hilste. "Ja, Deres Naade. Vi red omkap med selve Djævelen

over Wahudistriktet, hvor gode Gutter aldrig skulde ride, som Deres Naade ved . . ."

"Fortæl hende din Historie, Nolan."

"Som Hs. Naade ved, Miss . . ."

"Jeg er en gift Kone, og jeg vil ikke vide af, at du kalder mig Miss. Jeg har været gift tre og en halv Gang, din . . . ."

Nolan fortsatte rolig:

"Vi kom pludselig hen til en Grøft, hvor der var Merker efter Hestehove, som havde kastet Sand omkring, saa det var fælt." Nolan stansede og trak paa Skuldrene. "Om Forladelse, Deres Naade, jeg har glemt Resten."

Mammy, jeg skal afslutte Fortællingen for ham," sagde John. "Det var en vild Egn, og de var iblandt vilde Fiender. Soldaterne var langt fra sin Leir. Nolan steg af Hesten og saa ned i Grøften. Der laa en Mand, som var blit rammet af Solstik. Hans Hest havde forladt ham, og Manden ventede paa Døden halvdød af Heden og med et brækket Ben.

De andre Gutter, der var blit skræmt, da de i det Fjerne saa en Afdeling Indfødte, satte Sporerne i sine Hesters Sider og red tilbage til Leiren saa hurtig, som Tøi og Remmer kunde taale. Men Irlænderen, som staar her, gik ned i Grøften og trak den syge Mand op paa Bredden, satte ham paa sin egen Hest og red tilbage med ham under Ilden fra de indfødte Soldater."

Han saa ind i Chloes Øine. "Forstaar du, Mammy?"

Men Negerinden holdt sin Øine stadig fæstet paa

Irlænderen. Hendes Hage faldt længere og længere ned. Der var ikke længere Had, men det almindelige milde Drag om Munden var endnu ikke vendt tilbage. Hun spurte skjælvende Nolan:

"Hvem var det, som laa i Grøften?"

"Det var vel kanske han selv," svarede Irlænderen.

Negerinden rettede sig op. Taarerne, som var kommet i Øinene, strøg hun bort, Linjerne i Ansigtet blev bløde, og med en Værdighed, der var næsten imponerende, gik hun hen til Irlænderen, og med en Stemme, hvis Blødhed viste hendes Selvbeherskelse, sagde hun:

"Og du kan lægge Strømperne paa Bunden af Kommodeskuffen og hans Skjorter paa Hylden i Klædesværelset. Kom saa ned i Kjøkkenet, naar du har stelt med ham paa bedste Maade ikvæld, og Mammy skal give dig en god Drik, før du gaar tilsengs."

Irlænderen hilste, og Mammy seilte ud af Døren som en afrikansk Dronning.

3die Kapitel.

Leavitt ventede paa John Tremaine i sit Kontor til over Middag, da han havde lovet at komme, og da han ikke kunde holde sig længere, fordi Nysgjerrigheden var for stor, gik han ud til Farmen. Som Regel var hans Besøg hos Mrs. Tremaine en meget fredelig Affære, og aldrig havde noget sat ham saa i Bevægelse og forstyrret saa hans Tanker som John Tremaines Hjemkomst. Han efterlod sin Sommerhat og sin Stok ude i Gangen og gik ind. Mrs. Tremaine sad og broderede borte ved Vinduet, hvorigjennem hun kunde se den engang saa nydelige Alle. Nu saa hun intet andet end en græsbevoxet Vei, hvorover Skyggen fra de fine gamle Træer faldt.

Mrs. Tremaine kaldte paa Mammy og bad hende bringe Gjæsten en Læskedrik, og Leavitt, hvis Ansigt lyste af Bevægelse, satte sig paa sin sædvanlige Plads.

"Min kjære Molly," begyndte han. "Min kjære Mrs. Tremaine, jeg maa sige, at jeg igaaraftes tænkte, at Himmelen var faldt ned, da John kom ind paa mit Kontor."

Han betragtede hendes Ansigt, som han altid gjorde, naar han var sammen med hende, for at finde det mindste Tegn paa Interesse eller Bevægelse, og

som Regel fandt han mere Engstelse der end Glæde. Mrs. Tremaine havde ikke til Hensigt at vise Leavitt de forskjellige Følelser, som gik gjennem hendes Sjæl. Hun svarede rolig:

"Mammy kjendte John med en Gang, sagde hun. Men det vilde hun naturligvis sige i ethvert Tilfælde. Disse Negerkvinder tror, at de kunde gjenkjende det Barn, som de har passet, selv om det havde en Maske for Ansigtet."

"Jeg gjenkjendte ham næsten strax," sagde Leavitt ivrig. "Jeg skulde have kjendt ham, hvor det end var. Han er en virkelig Tremaine."

Mrs. Tremaine svarede noget skarpt:

"Jeg synes, at han ligner mest mig."

Og der var ingen Tvil om, at hun lignede sin Søn, da hun hævede sine Øine og talte til Leavitt. Han forstod hende og syntes, at det var nobelt af hende saa hurtig at kræve Ligheden med denne vanærede Søn for paa den Maade at beskytte Tremainerne.

Mammy kom med Læskedrikken.

"God Aften, min Herre, Mr. Leavitt. De har vel seet min Gut? De har vel seet min store Massa John? Er ikke han den mest storartede Herre, som De nogensinde har seet, Mr. Leavitt?"

"Staa ikke der og prat, Mammy," sagde Mrs. Tremaine.

"Ja, Madam, Mrs. Molly," og noget forlegen gik Chloe ud igjen, saa hendes stivstrøgne Kjole raslede.

"Jeg har ventet til nu paa John," fortsatte Ad-

vokaten. "Han sagde, han vilde komme tilbage. Han synes at være meget interesseret i Riverside."

Mrs. Tremaine vedblev at brodere, idet hun fæstede Øinene paa sit Arbeide. Leavitt følte sig skuffet, da han saa, at hun ikke havde til Hensigt at tale om sin Søn, og det saarede ham, at hun ikke vilde skjænke ham sin Tillid. Han kunde ikke lade være at sige temmelig skarpt:

"Hvad i al Verden har han gjort i alle disse femten Aar?"

John hørte dette Spørsmaal, idet han kom ind.

"Godmorgen, Leavitt," hilste han. "Jeg kan besvare dette Spørsmaal bedre end nogen anden. Tror De ikke det?"

Han stod borte ved Kamingesimsen foran det tomme Ildsted med Hjortehovedet over sig.

"De ved sikkerlig, at alle Mænds Liv er eventyrlige," sagde han noget ubehagelig. "Jeg føler mig sikker paa, at den simpleste Borgers Liv i Redlands vilde være interessant, om det blev skrevet sandfærdig. Der kan ingen Tvil være om, at Davids Liv var mere eventyrligt end mit."

Advokaten drak sin Læskedrik i et Drag, strøg sig om Munden, satte Brillerne nervøst tilrette og saa paa Mrs. Tremaine, der begyndte at blive rød i Ansigtet.

John tog i Lommen for at finde en Cigaret, men huskede saa, at hans Moder ikke likte, at der blev røget i Dagligstuen, hvorfor han holdt Cigaretten mellem Fingrene. Han fæstede sine Øine paa de to Mennesker, som havde talt om ham.

"Eventyrlige Oplevelser er kun interessante, naar de fortælles til et velvilligt Publikum," sagde han kort. "Vi skal udsætte med at høre min Historie til en anden Gang, om De ikke har noget imod det."

Leavitt studsede, men sagde intet. Han reiste sig, og Mrs. Tremaine lagde sammen sit Arbeide med skjælvende Hænder og lukkede sit Arbeidsbord.

"Du undskylder mig vist, Sam," sagde hun formelt. "Jeg har saa meget at ordne, før jeg reiser til Norden."

Hun gik ud mellem John og Leavitt statelig og rank. Hendes Søns Øine var milde, da de fulgte hende.

"Hør her, min Herre," havde Leavitt begyndt ærgerlig, men Tremaine lagde sin Haand paa den ældre Mands Arm.

"Jeg vil udsætte med at fortælle, hvad jeg har oplevet, men jeg vil ikke opsætte mine Forretninger. Jeg skal gaa med Dem til Deres Kontor. Vent, medens jeg henter Hatten og Stokken og fortæller Mammy, at jeg ikke blir hjemme til Middag."

* * *

John stod ved Vinduet i Advokatens Kontor og lænede sig mod Vinduskarmen. Nede i Gaarden spillede Gutterne i Landsbyen Basebold. Det syntes at more John at se paa dem, og der kom et venligt Drag over hans Ansigt, da han lyttede til deres Raab "first base" og "low base". Han syntes at have glemt Leavitt, som sad ved sit Skrivebord og ventede paa,

at han skulde sige noget, saa de kunde begynde at tale om, hvad han vilde have ordnet.

Tremaine vendte sig pludselig.

"Hvis jeg ikke optager for meget af Deres Tid, som det skal være mig en Fornøielse at betale for, vilde jeg like at stille nogle faa Spørsmaal."

"Min Herre!" udbrød Leavitt skarpt.

John fortsatte rolig:

"De var Sagførere for Malvern og ligeledes for mine Folk, da jeg forlod Virginien."

"Jeg har nydt Deres Families Fortrolighed i 30 Aar," sagde Advokaten. Han havde taget sin Svingstol og lænet den mod Bordet. Han var udpræget uvenlig mod denne Mand, som talte saa kort, og hans Stemme mistede noget af den medfødte Venlighed, da han bøiede sig frem i sin Stol og fæstede Øinene paa Tremaine gjennem de meget blanke Briller.

"De har talt meget ligefrem om Deres Vanære," sagde han. "De kan ellers være forvisset om, at jeg ikke skulde have været den første til at hentyde til Fortiden. Netop her i dette Kontor diskuterede vi sammen, hvad der var hændt Deres Familie. Deres Moder sad, hvor jeg nu sidder. David stod, hvor De nu staar."

John flyttede sig hurtig fra det Sted, hvor han stod, og kom over til Advokaten.

"David fandt en Udvei til at betale tilbage de Penge, som De havde taget i Banken, og det var da, Malvern gav ham sit Venskab. Det var underfor-

staaet, at aldrig skulde den ulykkelige Sag mere nævnes i hans Levetid."

"Var det virkelig bare fire Mennesker, som kjendte til denne Affære?" spurte John spændt. Man kunde se i hans Ansigt, at han følte det som en Lettelse, da Leavitt svarede:

"Ingen flere vidste det."

Tremaine saa op paa Væggen, hvor Plakaten om Salget af Riverside hang.

"Hvor meget skyldes der nu paa Riverside?" spurte han.

Leavitts Haand bevægede sig mellem Papirerne paa Bordet.

"Heftelserne paa Eiendommen udgjør nu nitti Tusen Dollars, hvortil kommer ti Tusen Dollars i forfaldne Skatter og Renter.

"Hvem har Panteobligationerne?"

"En Panteobligation af første Prioritet paa fem og sexti Tusen Dollars holdes i Richmond," svarede Leavitt, og efter et Øieblikks Betænkning lagde han til: "Jeg holder en Panteobligation af anden Prioritet for Resten."

Der gik en Lysning over Tremaines Ansigt, og det kom saa uventet, at det var som om Sollyset havde truffet en knudret Fjeldside. Leavitt sagde høit:

"Eiendommen er blit ødelagt, udpint. Det vilde tage en Mængde Penge at bringe den i Orden igjen. Ingen vil være dum nok til at kjøbe den for den Sum, som Panteobligationerne repræsenterer."

"Hvad agter De at gjøre med den?"

Leavitt pudsede sine Briller eftertænksomt.

"Lade gamle Mammy Chloe og hendes Folk være der. De kan drive med Høns og dyrke Havesager." Han smilte. Han ønskede ikke at tilstaa for denne rige Eventyrer, at han havde laant Mrs. Tremaine hele sin Formue, og at han ventede paa at miste det hele, naar Indehaveren af Panteobligationen af første Prioritet havde budt paa Eiendommen.

"Det var ikke nogen brilliant Anbringelse af Deres Penge, Leavitt," sagde Tremaine rolig. "Lod David Dem bære denne Byrde?"

"Han var ingen rig Mand," sagde Advokaten. "Julia vil tage vare paa hans Moder."

"Det vil hun nok," svarede Tremaine. "Jeg glemte hendes Hengivelse."

Han trak en Stol op til Leavitts Pult og satte sig med Øinene fæstet paa den trykte Plakat. Som han sad der og læste Ordene, saa han for sig det Landskab, som hver Gang det kom ham i Tankerne i Sydafrika, gav ham Hjemlængsel, en Sjælesygdom, som han maatte holde nede med Magt.

"Jeg agter at betale alle Heftelser i Eiendommen. Lad mig faa vide, hvor meget der skyldes, de forfaldne Renter, Skatterne, altsammen."

"De spøger!"

John lo. "Jeg kan lave bedre Spøg end det," sagde han. "Det synes ikke at være saa særlig humoristisk. De siger jo selv, at Eiendommen er blit ruineret."

"Alt er dødt der," sagde Advokaten. Det hele er bare en eneste stor Ødelæggelse."

John lo høit. "De er da en underlig Skrue, Sam. De taler mod Deres egne Interesser." Han trommede med Fingrene paa Bordet. "Sæt op en Kontrakt, som vil binde mig, til De kan faa istand de nødvendige Papirer. Ellers vil De ikke tro mig med mit udmerkede Rygte."

"Hvad i al Verden agter De at gjøre med Eiendommen?" spurte Leavitt.

"Bringe den til at blive en lønnende Eiendom," sagde Tremaine let henkastet. "Den skal lønne sig."

"Den skal lønne sig?" gjentog denne Sydens Gentleman med Forbauselse.

"Naturligvis," sagde Tremaine. "Det er netop det, jeg mener. Jeg har for længe siden givet op den tvilsomme Fornøielse at give mig af med Ting, som ikke lønner sig.

Riverside skal betale sig, og betale sig godt, før jeg er færdig med Eiendommen."

Intet havde forandret sig i dette Kontor. Dog var Væggene blit mere gule og skidne. De gamle Kobberstik hang skjævt, som de pleiede at gjøre. Der var Støv paa Gulvet, og rundt omkring Leavitts Stol laa smaa Hauge af Cigaraske, som han havde ladet den falde. En grøn Dør bag Advokaten førte ud til et Værelse, hvor Klienterne skulde være, medens de ventede paa at faa tale med ham, Klienter, som Redlands vidste ikke kom. Hvis Tremaine var en heldig Tyv, var Leavitt en helt igjennem uheldig Advokat. Han havde tilbragt sit Liv taalmodig ventende paa noget, som aldrig kom, og han ventede endnu.

John, hvis Øine var rettet paa ham med en Vel-

vilje, som Leavitt ikke kunde forstaa, tænkte ved sig selv, at om Aarene ikke havde bragt Leavitt store Oplevelser, havde de dog i det mindste faret meget lemfældig med ham.

"Er Redmond fremdeles Bankens Præsident?" spurte han og saa ud gjennem Vinduet paa Taget af den Bygning, som var kjendt under Navnet Redlands National Bank. Han havde været ansat der, og han havde været stolt af Stillingen. I de Dage havde ikke hans Ærgjerrighed og hans Fremtidssyner negtet ham noget. Han havde drømt om at blive Præsident i Banken og at stille sig som Kongreskandidat.

"Nei, Malvern trak sig for flere Aar siden tilbage fra Banken. Han driver nu ikke nogen Forretning," sagde Advokaten.

Tremaine trak paa Skuldrene. "Jeg antager, at jeg maa tale med ham." Hans Ansigt blev mørkt. Idet han knyttede Hænderne sammen, saa han paa Leavitt og sagde koldt: "De forstaar vist, at jeg ønsker at ordne disse Sager saa hurtig som mulig."

"Han ligner sikkerlig nok Oberst Tremaine," tænkte Leavitt. "De samme Øienbryn, den samme mesterlige Maade, hvorpaa han faar Tag paa ens Øine og holder en. Hvorledes vil han behandle sin Moder?" Leavitt ønskede, at han kunde beskytte hende mod denne Mands Haardhed, som han i gamle Dage ønskede at beskytte hende mod hendes Mand. Han ønskede at være nær hende, naar denne mørke, uhøflige, kraftige Mand gik ind i det gamle fredelige Hus.

"Jeg mente at sige, at jeg ønsker at gjøre, hvad

jeg er kommet til Virginien for at fuldføre, saa hurtig som mulig, for saa at reise min Vei igjen."

Leavitts Ansigt lysnede betragtelig op.

"De er ikke kommet tilbage til Virginien for at bo her da?"

John kastede Hovedet tilbage og lo høit. Han syntes, at Leavitts Ansigt var saa morsomt, og hans Ord ogsaa.

"Bo i Virginien! Min kjære Mand, hvem tror De jeg er? Tror De, at jeg har frivillig levet i Landflygtighed i femten Aar, en Mand uden Navn og Hjem, en Mand uden noget Baand uden de mest svage, Baand, som med den største Lethed kan slides af — tror De, at jeg har levet paa den Maade for at komme tilbage til en By, hvor man betragter mig som et Skumpelskud og en Tyv?"

Udtrykket i hans Ansigt var ikke behageligt.

"Jeg traf Dem, min gamle Ven, en Mand, som jeg pleiede . . . ." Han standsede. Idet han fæstede sine Øine paa Leavitt, fortsatte han . . . "en Mand, som jeg elskede, da jeg var Gut — og Deres første Tanke, da De hilser paa mig, er: 'Her kommer den Fyr tilbage, som har en Plet paa sit Navn! Hvorledes skal jeg modtage ham? Hvad vil hans Moder sige?' Jeg maa træffe Malvern, den Mand, som var mit Ideal, da jeg var Gut. Det kan hænde, han ikke kommer til at tage min Haand. Hvis han tager min Haand, vil han gjøre det for Moders Skyld. Jeg skal sætte Penge i Banken, og han vil undre sig over, hvor de kom fra."

Tremaine strøg sig gjennem Haaret og fortsatte:

"Jeg gaar paa Main Street gjennem Byen. Handelsreisende sidder foran Hotellet og røger og prater, og nogle af Byens Folk vil udpege mig for dem og sige: 'Der gaar John Tremaine, som er kommet tilbage fra et Sted, som ingen uden Gud ved, hvor det er, efter at have gjort Ting, som kun Gud kjender. Han løb bort fra Hjemmet for femten Aar siden, og man siger . . ." Han gjorde en Bevægelse, der havde noget af Fortvilelse ved sig. "Hvad siger de? Jeg bryr mig ikke en Døit om, hvad de siger! Men indbilder De Dem, at jeg har længtet efter at komme tilbage for at løbe Spidsrod, Leavitt? Jeg vilde ikke have været borte i femten Aar, om jeg havde ønsket at komme tilbage."

Den ældre Mands Ansigt var et Studium, ligesaa interessant som Johns. Medens John talte, ophørte Leavitt at undre sig over, hvad Mrs. Tremaine vilde tænke om ham. Han kunde selv ikke andet end tænke alene paa ham under hans lidenskabelige Tale. Han var fysisk den fineste Mand, Leavitt havde seet paa mange Aar. Han var en Sammensætning af sin Moders Ynde og sin Faders Ild. Lyset i andre Lande havde øset over ham sin Ynde og det hemmelighedsfulde i dem. Hans Ansigt var udtryksfuldt og fuldt af Magnetisme. Han var en rig Mand, som havde havt Held med sig — sikkerlig en Mand med Kraft og vant til at blive adlydt. Han var først og fremst en Mand blandt en Række Gentlemen i samme Familie, en ren Race. Han var en Mand, i hvis Aarer strømmede det bedste Blod i Landet. Han havde en vidunderlig Stemme. Alligevel var han et

Skumpelskud, fordi han i sin Ungdom havde begaaet en Forbrydelse.

Leavitt sagde uvilkaarlig, idet han lænede sig forover:

"Det er sandelig for galt!"

Tremaine lo. "Spørg mig nu ikke igjen, om jeg agter at bo i Virginien."

"Men De talte meget bestemt om, at De vilde bringe Riverside til at blive en lønnende Affære, og det vil tage Tid," svarede Leavitt.

John trak paa Skuldrene. "Jeg har ikke til Hensigt at reise imorgen eller Dagen efter. Jeg agter at sætte alt istand for Moder, sørge for hende, og saa reiser jeg tilbage til Sydafrika."

"Jeg forstaar," sagde Leavitt eftertænksom. Han begyndte at sammenligne sig selv med denne Cyklon af en Mand, der havde faaet Bugt med Skjæbnen og alle andre Ting i femten Aar. Det mystiske, tillokkende og eventyrlige Liv, som saa pludselig havde vist sig indenfor disse smudsige Vægge, havde forandret Værelset for ham.

"Alt, jeg beder om, er at se saa lidet som muligt af Folk i denne min By — saa lidet som muligt af Malvern," sagde Tremaine.

Leavitt saa hurtig op, endnu blændet af den hjemkomne Mand.

"Gjælder det ogsaa mig? Vil De se saa lidet som mulig ogsaa af mig, John?"

Der var intet kordialt i Tremaines Stemme, da han svarede:

"De skal være min Agent, min Sagfører. Vi vil være nødt til at træffes mere eller mindre."

"Hvad Malvern angaar, saa viser han sig ikke ofte i Byen," sagde Leavitt. "Han kommer sjelden til Redlands."

"Saa meget desto bedre," sagde Tremaine.

Nogle Maaneder før havde han i Sydafrika standset for at spille et Parti Billiard i et Hotel, og under Spillet havde en Mand begyndt at tale til ham om Syden i Amerika i den Tro, at han var Englænder. Manden havde nævnt familiære Navne, og den Nat havde han ikke sovet, for han kunde stadig høre, syntes han, de sørgmodige Toner fra Natteravnen, som han saa ofte havde hørt dem fra Sumpene ved Elven.

"Kan De huske lille Isobel Malvern?" spurte Leavitt, og John svarede eftertænksom:

"Naturligvis gjør jeg det. Et underligt lidet Ting med Fregner og blaa Øine." Han lo. I næste Øieblik var han helt ud Menneske igjen. Han var en anden Mand, og hans Advokat betragtede ham opmerksomt, da den kyniske Maske var lagt af.

"En Dag eller to, før jeg løb bort, hjalp jeg det lille Kid over Gjærdet ved Udmarken. Hun kunde ikke komme sig ned og hang der og græd. Jeg tørrede Taarerne bort med mit Lommetørklæde. Jeg tror, jeg kyssede hende, før jeg satte hende ned, og hun sprang sin Vei. Hendes Mammy fandt hende."

Han tog sin Hat og Stok, som laa paa Bordet, og lidt efter lidt svandt Barndomsmindet, og han blev den samme mørke og ugjennemtrængelige Tremaine.

"Isobel er nu voxen. Hun er tyve Aar gammel," sagde Leavitt.

John gik mod Døren, og derfra bukkede han elegant i Retning af Advokaten og sagde:

"Jeg maa gaa, og vil De kanske være saa venlig at sige til Moder, at jeg har udnævnt mig selv til Kjøber af udpinte Eiendomme."

Efterat John var gaaet, blev Leavitt siddende under Virkningen af den magnetiske Mand, som havde besøgt ham. Det var en extraordinær Hjemkomst. Med en Gang gik hans Tanker tilbage til Kvinden, som altid var Tilfældet. Hvilken Virkning vilde hans Hjemkomst have paa hende? Hvis John kjøbte Eiendommen og sørgede for sin Moder, vilde hun vedblive at bo i Virginien. Johns Hjemkomst var en Velsignelse for hende!

Som dette kom ham i Tanker, kunde han ikke andet end nære en varm Følelse for ham. Men saa kom Spørsmaalet: Hvorledes havde han tjent sin Formue? Og saa, hvad vilde den stolte Moder modtage fra en Søn, som havde været en Tyv? Da John var liden, havde han foretrukket ham for Broderen.

Den yngste af Brødrene var Jæger, glad i Sport, og han var altid opblandet i noget, som der var Strid i, men da der kom Underretning om, at han havde begaaet en Forbrydelse, var Advokatens første Tanke, at det ikke kunde være sandt. Her i dette Kontor havde han modtaget Mrs. Tremaine og David en varm Formiddag i Juni Maaned for femten Aar siden. Det var ikke vanskeligt for Leavitt at huske hende,

som hun den Dag saa ud. Hun var sunket ned i en Stol ved hans Pult, og hendes Haand med Silke-hansken havde rørt ved Ting der, som siden blev ham kjær. Hendes nydelige Skikkelse syntes at være saa meget mere fuldkommen, fordi hun var saa bleg, og hun sad der ubevægelig, medens David modstræbende forklarede Johns Underslæb. Leavitt huskede Rødmen i Davids Ansigt, og hvorledes han beundrede den unge Mand, da han søgte at formilde sin Broders Forbrydelse og gav op sin lille Formue for at erstatte Tabet for Banken.

Han huskede, hvorledes Mrs. Tremaine beundrede denne Søn, og hendes Blik, da hun vendte sig mod ham, da han tilbød sig at erstatte de stjaalne Penge. Leavitt troede, at han forstod denne sin stolte Venindes Karakter, og den Tanke kom op i ham, at hun vilde negte at modtage noget fra John og ikke vilde bo i Virginien under en Tyvs Tag.

Da blev der Strid i hans Sjæl. Kunde han ønske, at hun vilde blive hjemme under slige Omstændigheder, eller var netop hendes Stolthed saa dyrebar for ham som hendes Nærværelse her? Han besluttede, at han selv ikke vilde modtage en Penny fra John Tremaine, før han fik vide, hvorledes han havde tjent sine Penge.

Det bankede paa Døren, og det bragte Advokaten til at se op. Hans Negertjener, Pompey, stod der med en Buket Roser i Haanden.

"Jeg kommer en Smule for sent, Massa Sam."

Leavitt tog Blomsterne fra Tjeneren.

"Jeg skal sige Dem, at jeg stansede for at tale lidt med Mammy."

Den gamle Mand viste sine hvide Tænder.

"Hendes Gut er kommet hjem!"

"Ja, han er det."

"Jeg skal sige Dem, Massa Sam, hun er rent elievild. Hun siger, at han er den fineste Herre i hele Syden. Hun raaber 'Halleluja, priset være Herren', Massa Sam."

Dette var det Indtryk, Johns Hjemkomst havde paa en Kvinde paa Riverside — den sorte Fostermoder.

"Tag frem mine bedste Klæder. Jeg skal spise hos Malvern iaften."

Leavitt reiste sig, tog sin Hat fra Knaggen, saa sig i Speilet, rynkede Panden over sit graa Haar og glattede paa Rynkerne omkring Øinene.

Hver eneste Dag Kl. 5 bragte han nogle af sine Blomster til Mrs. Tremaine, og nu, da hun havde besluttet at reise til Norden, hvor Julia havde sit Hjem, for at dele det med hende, kunde han ikke lade være hver Gang, han kom med sit Offer, mere end nogensinde at huske, hvad der var hændt i de tredive Aar. Han saa allerede i Tankerne Huset tomt og øde.

4de Kapitel.

John gik hjem over Markerne til Udhusene, hvor han fandt Dørene aabne, medens Hønsene gik omkring og plukkede i de tomme Baaser. Spindelvæven hang oppe under Taget, og den draperede den gamle Kjærre, som rusten og tilsølet var den eneste, som var tilbage af de Vogne, der i tidligere Tider havde fyldt Vognhuset.

Paa Sædet i Vognen sad en Høne paa Redet. Den hoppede kaglende ned, og efter den laa et varmt Æg. Noget rørte sig paa Loftet over ham, og da der var nogen, som plystrede, saa han op. Han fik se en Negergut i blaa Overalls komme ned gjennem Aabningen og ned Stigen.

"Jeg kommer, Mammy, jeg kommer," sagde han ivrig, og da han havde hoppet ned fra sidste Trin i Stigen, kastede han sin Straahat paa Gulvet og viste frem sit Uldhoved. Han smilte over hele Ansigtet og viste Tremaine sine hvide Tænder.

"Massa John! Massa John!" udbrød han med sin morsomme, slæbende Stemme. "Jeg antagèr, De ikke kjender mig!"

Tremaine saa smilende paa ham og saa velvillig, at det vilde have forbauset Leavitt.

"Du maa være Mammys Barnebarn. Du var ikke født, da jeg reiste bort."

"Mit Navn er Robert E. Lee, min Herre," kom det freidig fra ham. "Skal De være hjemme nu, Massa John?" spurte han med simpel Nysgjerrighed. "Jeg skulde ønske, De blir her nu. Lad mig faa være Deres Gut, Massa John. Jeg skal gjøre, hvad det skal være i den hele vide Verden for Massa John."

Den unge Neger, som stod foran ham, var en Bylt af Hjælpeløshed og Filler. Han fortalte, at han maatte ud for at finde Æg, eller Mammy vilde "klore Ulden af Hovedet paa mig."

Tremaine fulgte Gutten ud i det varme Solskin udenfor Fjøset, hvor alt saa sørgelig og vanskjøttet ud Et Stykke af Taget paa Fjøset var faldt ned. Græsset stod tykt mellem Stenene. Fra Vinduet i den sidste Stald stak en fed Hest Hovedet ud og saa paa John med milde, fredfulde Øine. Paa hans skidne Ryg sad en Høne i en bred Solstribe og pudsede sine Fjær. Den nye Eier raabte:

"Kom tilbage og gjør ren denne Hest, naar du har indsamlet Æggene, Bob."

Gutten stak Hovedet frem forbi Grinden, som hang efter et Hængsel.

"Ja, Massa John, men jeg har ingen Strigle eller noget andet, som jeg kan bruge for at faa gamle Hanna ren."

Til venstre for Fjøset var en Høsaate, hvoraf Halvdelen laa i den varme Junisol og den anden Halvdel i Skyggen af et Træ. Tremaine saa et Ben stikke frem fra Høet. Det var Tom Nolan, som

eiede Benet. Han laa og sov fast med Hænderne over Hovedet. Det var greit at se, at han tog det med Ro. John traf først paa Øienbrynene, men det humoristiske fik snart Overhaand hos ham. Sydens Dovenskab havde faaet Bugt endog med denne livlige Soldat. Da John med skarp Stemme kaldte paa ham, sprang Irlænderen op uden endog at gnide sine Øine, vant som han var som Soldat at blive vækket paa en haardhændt Maade.

"Jeg beder Deres Naade om Forladelse," sagde han med stor Tungefærdighed. "Det er merkelig, hvor meget Søvn jeg synes at trænge paa et Sted som dette. Naar Hønsene sover, og Negrene sover, blir det noget ensomt at være den eneste, som er vaagen."

"Vi kom over Richmond, Tom," sagde hans Herre, idet han tog frem sit Uhr. "Kan du huske det?"

"Naturligvis; jeg havde en Hønes Vinger der, da Lokomotivet fik Skade, "sagde Irlænderen.

"Der gaar et Tog til Richmond om en halv Time," sagde hans Herre. "Gjør dig færdig, saa du kan tage det Tog, er du snil. Jeg vil, at du skal kjøbe nogle Heste."

Nolan havde været sin Herres konfidentielle Tjener i ti Aar.

"Kjøb etpar Arbeidsheste, en Ridehest for mig og to Heste for min Moder."

Nolan hilste paa militær Vis.

"To af dem kan sove under Edderkopperne og

Kakerlakkerne," sagde han, idet han pegte paa Stalden, "og de andre vil komme til at staa under Stjernerne."

"Der er sex Spiltaug," svarede Tremaine skarpt.

"Og Stalden har Sjettedelen af Taget," sagde Irlænderen.

"Du kan sætte de andre ind paa en Stald i Byen, til Taget er gjort istand," svarede Tremaine. "Skynd dig nu. Lad dem ikke snyde dig mere, end du kan hjælpe det, og ring mig op i Telefonen, naar du er færdig med Handelen."

"Skal jeg ride en af dem hjem," spurte Irlænderen, "eller skal jeg jage dem, Deres Naade?"

"Du kan sende dem paa Toget imorgen," sagde John. "Og naar du er færdig med Handelen, kan du se dig om efter noget, hvormed vi kan faa Stalden til at se ud som et passende Opholdssted for skikkelige Heste. Med andre Ord, jeg ønsker, at Stalden om en Uge har Tag og er i enhver Henseende i Orden," lagde han til, idet han stansede foran Døren til den forfaldne Bygning. Han saa myndig paa sin Tjener.

Nolan kjendte noget til Eventyrene i sit eget Land. Det var at bringe Orden ud af Kaos ved at røre ved en Ønskekvist. Han havde ogsaa gjort sligt før. Han rettede paa Trøien, børstede Høet af sine Klæder og tog frem af Lommen sin bløde Hue, som han holdt i Haanden. Tremaine tog op af Lommen en Rulle Sedler, som han gav Irlænderen, idet han paalagde ham at ringe ham op og fortælle, hvorledes det gik med Handelen.

"Jeg nærer nogen Tvil om, at jeg kan udføre alt dette paa en Eftermiddag, Deres Naade."

"Du kan tage det som en militær Befaling, og du ved, hvad det betyder," sagde John.

Han stod smilende og saa efter Nolan, som ilede afsted nedover Stien, som førte til Landeveien. Saa opdagede han, at Negeren Bob havde under Samtalen staaet ved Siden af ham med aaben Mund. John saa paa ham og lo.

"Du blir nok nødt til at arbeide, unge Mand," sagde han. "Ved du, hvad det betyder?"

"Naturligvis gjør jeg det," svarede Gutten, idet han nikkede ivrig.

"Du kommer sandelig til at gjøre det," sagde hans Herre.

Tremaine var ikke sørgmodig over den forfaldne Farm, fordi det kom til at skaffe ham Arbeide og nødte ham til at løse et Problem. Skjønt han saa paa alle Sider Forsømmelse og Forfald, var der samtidig det rige Sydens Yppighed i den tidlige Sommervarme. Der hvilede Skjønhed saavel som Forfald over det hele. Der var rigtignok gammel Mose paa Stenene, men saa var der ogsaa en stor Fylde af Blomster, der gav Engene sin Farvepragt. Der var udpinte Jordstykker, som laa udyrket, men de gav dog Løfte om en rig Avling i Fremtiden, for han vidste at Jorden skjulte i sit Skjød Skatte, som han længtes efter at skaffe frem i Lyset.

Da John ud paa Eftermiddagen kom ind i Dagligstuen efter et forfriskende Bad i Elven, fandt han sin Moder sidde nedslagen paa en Stol ved Vinduet.

Hun rettede sig op, da Sønnen kom ind, og han var ikke kommet over Dørstokken, før han følte den gamle Antagonisme, den gamle Modvilje. Leavitt havde netop forladt hende efter at have fortalt hende noget af sin Samtale med hendes Søn.

John tog en Stol og satte sig ved Siden af hende.

"Leavitt har været her, har han ikke, Moder?"

Han forstod, at hun havde faaet vide, at han havde til Hensigt at betale al Gjæld paa Farmen. Paa Bordet ved Siden af hende var Leavitts Roser, som hun havde ordnet i en Vase, og under Samtalen saa han Blomsterne som en Baggrund for hendes Hoved med de faa Sølvstriber. Hun var bleg, og hendes Ansigt syntes at være sat imod ham, som om det skulde have været af Marmor. Han undrede sig over, hvorledes en Kvinde kunde være saa kvindelig og saa deilig at se paa, men samtidig saa haard mod sit eget Kjød og Blod. Han ventede paa, at hun skulde sige noget, og tilsidst sagde hun langsomt: "Sam har fortalt mig —", og saa stansede hun. Hun havde ikke drømt om, at det vilde blive saa vanskelig for hende at tale til John. Han var hende mere fremmed end en fremmed Mand.

Hendes Søn hjalp hende, idet han sagde rolig:

"Han fortalte dig, at jeg agter at betale al Gjæld og alle Heftelser paa Farmen og tage Byrden fra Leavitt?"

"Jeg tror ikke, at han har følt det som en Byrde," sagde hun.

"Jeg er sikker paa, at han ikke har gjort det, men

han er ingen rig Mand," svarede John. "Vi skulde paa vor Side føle det som en Byrde at staa i Gjæld til ham."

Hun havde ikke helt mødt sin Søns Øine, men nu gjorde hun det. Hun skalv om Munden, skjønt hun gjorde sit bedste for at være Herre over sig selv.

"Der er værre Ting end at staa i Gjæld til en gammel Ven," sagde hun med Anstrængelse.

Han nikkede, idet han modtog hendes Bebreidelse med overordentlig Mildhed.

"Er det din Mening, at det vilde være værre at staa i Gjæld til en Mand med Skamplet paa sit Navn?" Derpaa sagde han mere hurtig:

"I det Tilfælde kan du være ganske rolig. Jeg er en velkjendt Mand i Johannesburg. Sydafrika kjender mig — man vil der give mig Attest for at være en hæderlig Mand. Jeg nærer ingen Tvil om, at det vil gjøre dig godt at vide, at jeg i Sydafrika har et Rygte, som der ikke klæber noget uhæderlig ved. Du kan være . . . "

Hun gjorde en stolt Bevægelse, som om hun vilde stoppe ham. Han kunde se, at hvert Ord, han sagde, var en Lidelse for hende.

"David fortalte mig, at Riverside ikke kunde lønne sig. at man ikke kunde andet end tabe Penge paa en saadan Eiendom. Det vilde være det samme, som at kaste Pengene paa Sjøen."

"Rammer ikke sligt Leavitt temmelig haardt?" spurgte hendes yngste Søn.

Hun strøg sig med Haanden over Øinene. Hun havde aldrig tænkt paa Advokatens Offer uden i Ly-

set af en Tjeneste, der kom naturlig fra en gammel Ven. Hun og Advokaten havde under hans Besøg talt om de Motiver, som gjorde sig gjældende for John, naar han bestemte sig til at betale Gjælden. Nu spurgte hun:

"Ønsker du at beskytte Sam?"

Han betænkte sig lidt, og saa sagde han kort:

"Nei ... for vor Families Skyld" ... Ordene kom, før han betænkte, hvor underlig de lød under de nuværende Omstændigheder, og han lagde til ... "Jeg skal faa Eiendommen til at betale sig."

Hun gjentog Ordene omtrent, som Leavitt havde gjort:

"Betale sig? Du tænker altsaa paa at bruge Eiendommen som en Pengespekulation?"

Han forstod, hvor vanskeligt det vilde blive at finde en Bro mellem sig og sin Moder. En Pengespekulation, en kold Beregning fra Eventyrerens Side vilde blive usympatetisk for denne stolte Sydens Moder. Han saa, at hendes Kinder blev røde, idet hun sagde med Besvær:

"Du er saa fremmed i din Tankegang, John. Jeg forstaar ikke, hvad du mener. Din Maade at gjøre Ting paa er mig uforstaaelig."

Taarerne holdt paa at komme, men hun holdt dem tilbage, idet hun studerede sin Søns Ansigt. Hun kunde ikke andet end finde ham tiltrækkende og vakker tiltrods for sin Uvilje mod ham. Men efter hendes Mening tog han feil, naar han vilde kjøbe en Eiendom, som David havde raadet hende til at opgive. Imidlertid sad han der fuld af Liv og som en Mand,

der havde Held med sig. Hun misundte ham ikke hans Liv, men David var død!

"Se bort fra, Moder, at jeg har underlige Meninger," sagde han rolig. "Jeg har Tro paa Landet omkring her. Jeg har ikke megen Tro paa Menneskene, men jeg har Tro paa materielle Ting. De betaler tilbage, hvad vi koster paa dem, og for det Arbeide, som vi ofrer paa dem, og Landet har gjort mig til en rig Mand. Jeg havde som Gut den Tanke, at der er Kul i denne Del af Staten. Har jeg Ret i det, skal jeg tjene en ny Formue her."

Han sad og betragtede hende spændt og med Haab. Det var første Gang, han havde lagt sine Planer frem for en Kvinde. Havde Mrs. Tremaine vidst det, kunde det hænde, hun vilde have sat mere Pris paa, hvad hendes Søn sagde til hende. Han bøiede sig frem i sin Stol og fortsatte:

"Jeg gjør ikke dette for mig selv. Jeg har mere end jeg trænger, mere, end jeg kan bruge. Jeg gjør det ikke for Leavitts Skyld eller selv for den Fornøielse, som Arbeidet giver mig. Jeg kom tilbage fra Afrika for at kjøbe denne Eiendom tilbage for dig og bringe det Hele paa Fode igjen. Jeg vil, at dette skal vedblive at være dit Hjem."

Han saa hende krympe sig, idet hun reiste sig fra Stolen. Hun ønskede at komme bort fra denne Samtale, som bare forvirrede hende, og idet hun begyndte at gaa henimod Døren, næsten ude af Stand til at beholde Herredømmet over sig selv, mumlede hun:

"Jeg reiser til Julia. — Jeg reiser til Davids Hustru og til hans Børn."

Hun gik forbi John. Han trak paa Skuldrene, og hans Ansigt blev mørkt.

"Som du behager." Han aabnede Døren for hende, og idet hun gik ud, kunde han ikke andet end sige:

"Du taler om Gjæld! Jeg skulde tænke, du vilde foretrække at have et Hjem i dit eget Hus fremfor at være afhængig af din Svigerdatter."

Han fandt sig selv alene i Dagligstuen. Selv ikke paa Prærierne i Sydafrika havde han følt sig mere hjemløs og kynisk end ikvæld. Hvilken Tosk havde han ikke været, da han lod sig forlede til at føle sig tiltrukket af sit gamle Hjem! Hvorfor skulde han blive en Time længere under et Tag, hvor han var uvelkommen og foragtet? Da han sad her foran sin Moder, havde han et Øieblik næret det Haab, at han kunde trods alle Vanskeligheder faa Folk i Virginien til at glemme sit Rygte og i det mindste skabe sig et Hjem der.

Mammy kom ind.

"Undskyld, Massa John, min Gut, De graater vel ikke?"

Han saa op og smilte til hende.

"Nei, det er ikke kommet rigtig saa langt, at jeg graater, Mammy."

"Gutterne er her, og de siger, at De vil give Dem en Serenade."

"Ikke ikvæld, Mammy. Send dem bort."

"De vil blive svært skuffet, Gutten min. De synger sandelig godt, Massa John."

Tremaine lagde Haanden paa hendes Skulder og skjøv hende sagte mod Døren.

"Jeg kunde ikke holde det ud ikvæld, Mammy. Send dem bort."

Hun gik skuffet, men da hun var kommet hen til Døren, vendte hun sig og spurte:

"Hvor er Sækken med Guldet, Gutten min? De sagde altid, at De vilde bringe mig en Sæk med Guld, naar De kom tilbage. Da De var en liden Gut, pleiede De at sige: "Giv mig en Kage, Mammy, saa skal jeg skaffe dig en Sæk med Guld, naar jeg finder Skatten.'"

"Jeg har holdt Ord."

Da hun var gaaet, tog han fra Bordet en Mappe, som han havde lagt Merke til Dagen før, og han undrede sig over, om hans Moder havde efterladt den der med Hensigt. Den indeholdt en Samling Fotografier af David Tremaine. Det sidste var et Billede af David, som var iført den engelske Dommerdragt med Parykk og Kaabe. John tog det op, betragtede det i det kjendte Værelse, hvor Brødrene havde saa ofte mødt hinanden som Fiender, og hvor de nu ikke kunde mødes mere.

5te Kapitel.

Skjødet paa Riverside var endelig underskrevet og Eiendommen overdraget til Tremaine, der saaledes blev Jordbesidder i Virginien. Hans Moder havde insisteret paa, at Skjødet skulde udfærdiges i hans Navn, og det var bittert, at hun var uvillig til at tage noget fra ham. Han var kommet hjem tidlig i Juni og havde tilbragt de første Dage med at ride omkring for at undersøge sin Eiendom og planlægge Forbedringer. Han havde altid troet, at der var Kul i Egnen, og da han havde sikret sig Kjøbsretten til et stort Landstykke, som stødte op til Blythefjeldet, lod han Fagmænd undersøge det og foretage Boringer. Han var kommet tilbage som en Pioner for at vinde et nyt Land og var støttet af uindskrænkede Resurser og en ubøielig Vilje.

Han var nu Herre over den store Farm, og siden den Aften, da hans Moder bestemt havde negtet at skabe et Hjem for ham, kom han aldrig tilbage til Sagen. Han tog Tømmerne paa Eiendommen og begyndte at fuldføre, hvad han havde foresat sig at gjøre. Han indsaa, at hans Nærværelse var paa en Maade en Prøvelse for hans Moder. Skjønt han var den, som stod hende nærmest i Verden, var han samtidig den, som var hende mest fremmed. Med

en Finfølelse, som en Kvinde kunde være stolt af, forsøgte han at forstaa hendes Fordomme, og han undgik at komme ind paa Ting, som kunde saare hende.

Som en Mand, der sad inde med en udstrakt Erfaring og megen Visdom, hvilket hun maatte erkjende, eftersom Dagene gik, begyndte han at interessere hende og optage hendes Tanker mod hendes Vilje. Men altsammen upersonlig. Hun fandt det vanskelig at forstaa, at hun skulde være Moder til denne mørke, fremmed udseende Mand, som havde delt andre Menneskers Liv, en Borger i en Verdensdel, hvis Navn laa som en Skygge over hendes Verden. Johns Optræden var til sine Tider saa myndig, at han virkede frastødende paa hende, og skjønt han altid var mild mod hende, var han haard og stiv mod andre. Hun kunde ikke forstaa ham, og hun var bange for og samtidig længtede efter at høre hans Historie.

Han havde den første Kvæld, da de havde spist og var kommet ind i Dagligstuen, spurgt hende, om hun spillede Schak. Til sin egen Forbauselse svarede hun ja, og han aabnede Bordet, og de spillede flere Partier, som hun vandt. Efter det spillede de hver Aften. Som hun sad der og flyttede Brikkerne paa Schakbordet, kunde hun spørge sig selv, hvad de hed de langt bortliggende Steder, som han kjendte saa godt. Hvad Slags Folk havde været hans Venner? Hvad Slags Fornøielser havde han havt. Hvad havde han havt at kjæmpe med, og hvad havde han oplevet i de lange, tause Aar? Hvis hun ikke havde været saa optaget med sin ældste

Søn, da de to var Børn, vilde hun kanske have havt mere Følelse for denne Søn, men med den Tro, som hun havde om ham, kunde intet have overrasket hende. Havde han fortalt hende, at han havde gjort flere uhæderlige Ting og havde sat flere Pletter paa sit Navn, vilde hun have taget det som en Selvfølge.

Som hun sad der overfor ham paa den anden Side af Bordet, stillede hun til sig selv Spørsmaal, som han vilde have besvaret uden Betænkning, hvis hun havde kommet med dem høit, men det vilde hun aldrig gjøre. Hvilken Del havde Kvinderne havt i hendes Søns Liv? — — et Spørsmaal, som hver eneste Kvinde stiller allerførst. Hendes Haand stansede over Brikkerne, idet hun lod, som om hun gjorde sig mere Umage med dette Spil, end hun nogensinde havde gjort, naar det gjaldt hans Livs Spil og Udsigter. Han forstod, at hun bedømte ham og fordømte ham, og han vidste, at hvis han havde fortalt hende, at han havde opholdt sig i et Fængsel i de femten Aar eller i en Del af Tiden, vilde det ikke have forbauset hende. Mænd havde siddet i Straf for mindre Forbrydelser end hans.

Han paa sin Side undredes over, hvad der kunde vække hendes Medlidenhed, hvad der vilde faa hende til at nære Medynk. At hun kunde være øm, vidste han. Han havde seet hende øm mod andre. Han havde seet hende støtte sig til hans Broders Arm. Han havde seet Broderen kysse hende, hvilket han selv saa gjerne vilde have gjort. Han havde seet i hendes Ansigt det Lys, som en Søn liker at mindes.

Da hun engang under Spillet kom til at røre

ved hans Haand, spurte hun sig selv: "Er det muligt, at dette er en Tyvs Haand?" og hun saa paa ham, da han ikke lagde Merke til det, for i hans Ansigt at opdage Tegn til Svaghed eller moralsk Slethed. I dette skarpe, indifferente Ansigt, i disse Øine, kyniske, som de var, og omkring denne alvorlige Mund saa hun kun Tegn paa Egenskaber, som enhver Kvinde kunde elske. Hun var saa optaget med at studere ham, at hun glemte at flytte sine Brikker, og John saa op og mindede hende om det. Han blev rød, da han mødte hendes forskende Øine.

Naar Tremaine engang havde udkastet en Plan, fik han ikke Ro, før han havde gjennemført den. Han satte strax alle Negre, som han kunde faa leiet, til at arbeide ude paa Farmen og til at rense Havnegangen for Sten. Da der var gaaet en Uge, havde han firti Negre i Arbeide paa Eiendommen, og gamle Hanna havde for første Gang Naboer i Spiltaugene.

Forandringerne paa Farmen gik rask for Haanden under hans Mesterhaand. Det havde altid været en Tradition, at intet blev hurtig udført i Syden. Ting blev udført meget hurtig paa Tremaine-Plantagen. Penge spillede ingen Rolle for ham, og han havde Opsyn med alle Ting. Han gik daglig over Eiendommen og studerede hver Acre. Mrs. Tremaine iagttog ham fra Vinduet, naar han tidlig om Morgneen gik over Markerne til Fjøset, og i Dagens Løb kunde hun se ham gaa frem og tilbage over Engene og lægge Merke til hans aldrig svigtende Energi. Mammy fortalte hende:

"Negrene maa skynde sig nu, Mrs. Molly. De er skrækkelig bange for Massa John. Han sparer dem ikke, kan De tro." Og hun lo over hele Ansigtet. "Jeg tænker, der vil blive Avling næste Aar. Han kommer sikkerlig til at rive op Jorden og tage Guld ud af den."

De tre Uger, som var mellem hans Hjemkomst og hendes Afreise til Norden, gik hurtig. Hun saa sin yngste Søn som Herre paa Riverside, og han var en udmerket Vert mod sin Moder. I de korte en og tyve Dage havde hans Personlighed gjort sig gjældende overalt. Han havde været kun to Gange i Byen, men alle talte om ham. Han stod hver Morgen op Kl. 5 som en anden Farmer, og han gik sent tilsengs, idet han gik stille forbi sin Moders Værelse. Men hun sov let og undrede sig over, hvorledes han kunde arbeide, som han gjorde, med kun nogle faa Timers Søvn.

Han agtede at male Huset og sætte nyt Tag paa det. Det gjaldt bare at vælge den rette Farve. Han talte ogsaa om at indkjøbe nye Møbler for hele Huset. Der var ikke noget, som efter hans Mening ikke trængte Forbedringer eller at erstattes med nyt. Alt dette forvirrede hende, men hun kunde ikke andet end føle Interesse for det. Da hun havde negtet at modtage Plantagen som en Gave fra ham, havde hun ingen Ret til at komme med et Forslag om, at han lod Hjemmet være, som det var; men der var Forandringer, som voldte hende Pine, for hun vilde hellere se Riverside falde i Ruiner, end at det

skulde blive et moderne, komfortabelt Hus. Hun var følelsesfuld og det ligesaa meget som John.

Han kom ikke med noget Spørsmaal. Han raadførte sig ikke med hende om noget, og alligevel forelagde han hende alle sine Planer. Hun lyttede reserveret og uden at sige noget, tilsyneladende kold, men hun led.

Mrs. Tremaine var en for kløgtig Kvinde til ikke at forstaa, at han havde en Hensigt med, hvad han gjorde, og at hans tilsyneladende Ligegyldighed i Virkeligheden ikke var andet end Aabenhed. Hun var for meget af en Kvinde til ikke at vide, at skjønt intet kunde stoppe ham, behøvede hun bare at tale, at bevæge en Haand, at komme med Forslag, og alt vilde blive hendes.

I den korte Tid, de var sammen hver Dag, opdagede hun, at hun holdt paa at forstaa ham bedre og bedre, og at hun ikke længere fandt ham uforstaaelig. Hun opdagede ogsaa, at hun holdt paa at lære andre Lande at kjende, og skjønt John i sine Fortællinger lod sig selv optræde som "en Fyr, jeg kjendte" og utydelig, begyndte hun at faa nogen Indsigt i hans Liv. Hun fik vide mangt om Østen. Hun saa Byer, hvis Navne altid havde fortryllet hende, og hun lyttede med spændt Opmærksomhed, medens hun sad ved sit Arbeide.

Tremaine saa sin Eiendom med Øine, der tilhørte en praktisk Forretningsmand. Han saa en Formue i Eiendommen, og han var bestemt at faa fat i den Formue. En Dag spiste to fremmede Mænd Middag hos dem, og John talte med dem om

Kul. Hun lyttede, og hun forstod, at den udpinte Eiendom begyndte at give Udsigt til svære Muligheder.

Da de om Aftenen var alene igjen, var hun meget nysgjerrig efter at faa vide mere nyt, men han fortalte hende ikke noget. Han var ikke grusom, men han kjæmpede en Kamp, som forlangte Takt saavelsom Styrke.

De spilte ikke Schak den Kvæld, men han satte sig paa en Stol ved Vinduet og indaandede den lille Bris, som bragte en stærk Duft af Kaprifolier. Det var Fuldmaane, og Lamperne var ikke blit tændt i den varme Sommeraften. Mrs. Tremaine saa sin Søn tydelig i det hvide Lys. Hun kunde studere ham, og hun tænkte, at det var en Umulighed, at en Mand som John ikke kunde behage den mest kræsne Kvinde.

John var den Aften iført hvide Benklæder og en Middagsfrakke. Hans sorte Slips og Frakke og hans sorte, glatte Haar kunde tydelig sees i det af Maanen oplyste Værelse. Han var brun som en Indianer. Hans mystiske Fortid begyndte allerede at blive mere tydelig for hans Moder. John holdt paa afgjort at blive Borger i Virginien. Hvor glad vilde hun ikke blive, om hun kunde udviske af Erindringen den Plet, som der var paa hans Navn. Hun skreg i sit Indre Tusen Gange, naar hun undertiden saa paa ham paa en Maade, hun aldrig vilde lade ham se: "Aa, John, hvorledes kunde du gjøre det, hvorledes kunde du gjøre det!" Og der var Tider, da endog hans behagelige Optræden blev lagt ham

tilladt. Hun kaldte ham svag og bebreidede ham bitterlig. Hendes Hjerte blev haardt.

Den Aften længtes hun efter at spørge ham om Udsigterne til Kul paa Eiendommen, men kunde ikke komme sig til at gjøre et direkte Spørgsmaal.

John røgte en liden Stund og spurgte saa pludselig:

"Naar kommer Malvern tilbage?"

Han havde ikke vist nogen Interesse for Naboerne, havde aldrig spurgt efter nogen, og hun blev derfor nu overrasket.

"Isobel fortæller mig, at hendes Fader kommer tilbage næste Uge."

John svarede: "Jeg skulde sige, at det ikke blir let at undgaa ham."

Dette vakte hans Moders Loyalitet for første Gang. Hun likte paa ingen Maade, at der var nogen i Verden, hvis Møde vilde volde ham Pine. Hverken hun selv eller hendes Mand, eller Dommer Tremaine havde nogensinde været bange for nogen, og nu var John bange for at træffe sin Nabo. Det var bittert. Hun sagde langsomt:

"Redmond kommer meget sjelden hid. Siden han mistede sin Formue, vil han ikke træffe os."

Hun betragtede ham spændt et Øieblik for at se Udtrykket i hans Ansigt, og hun blev forbauset ved at lægge Merke til, at han smilte.

"Malvern er den eneste Mand, som nogensinde gav mig et Raad." Han slog Asken af Cigaren. "Jeg husker meget godt Anledningen, som om det skulde være hændt igaar," sagde han fremdeles smi-

lende. "Store Mænd forstaar ikke det Indtryk, de gjør paa Gutter." Han lo. "Nu er jeg ikke en stor Mand naturligvis, men i Sydafrika har jeg i de sidste Aar spillet en vis Rolle. I ethvert Tilfælde har en Mængde Mennesker søgt mig af en eller anden Grund. Naar en ung Mand kom ind for at bede mig om et Raad, huskede jeg hin varme Formiddag, da jeg stod foran Præsidenten i den lille Bank her."

Han lagde Merke til, at Moderen fulgte ham med den største Opmerksomhed. Han følte, med hvilken Bevægelse hans Moder hørte hvert Ord, der gav Oplysning om hans Liv.

"Jeg var en Tilbeder af Helte, og Malvern var en af mine Helte. Han havde været meget snil mod David og mig, men jeg havde aldrig talt med ham i Forretningstiden. Det er vanskelig at tro, at en sex Fod høi Gut fra Landet kunde skjælve i Støvlerne foran Præsidenten i en liden Bank i sin egen By; men mine Hænder var kolde, da jeg gav ham Papiret, som han bad om, og ventede paa, om der var mere, jeg skulde gjøre."

John røgte. Nede i Haven til venstre begyndte Nattergalen at synge. Baade Moder og Søn lyttede, og han mindedes, hvor ofte han i Hjertet af Afrika syntes at høre igjen den samme guddommelige Musik.

Han fortsatte: "Malvern havde af en eller anden Grund gjort mig den Ære at lægge Merke til mig, og det merkelige var, at han alene havde seet at jeg var ulykkelig. Jeg har ofte tænkt, at han maa være i Besiddelse af en usædvanlig Finfølelse."

John ventede lidt, og hans Moder mumlede: "Han er en udpræget Gentleman."

"Malvern kom ikke med noget Spørsmaal, men det var, hvad han sagde, som traf mig. Jeg har aldrig glemt det. Han bøiede sig frem over sin Pult og saa paa mig. Saa sagde han:

'Du maa ikke lade Hindringer faa en fremtrædende Plads i dine Tanker, John. Du maa huske paa, at de kun styrker en Mands Bestemthed, og at hver Gang, han overvinder en af dem, er han saa meget sterkere. Bevidstheden om at have faaet Bugt med en Vanskelighed er en af de Ting, som styrker en Mand mest i hans Karriere.'

Det kan hænde, du vil sige, Moder, at det ikke var noget meget glimrende Raad. Det var kun en Bemerkning eller to fra en Mand af Betydning til en Underordnet paa en Tid, da den unge Mand trængte det."

John røgte. "Jeg saa ham aldrig mere, og det første, jeg skal gjøre, naar jeg træffer ham, er at takke ham. Det er det mindste, jeg kan gjøre."

Det var et underligt Øieblik. Tyvens Moder lyttede. Efter dette Interview, som han mindedes med stor Glæde, havde den unge Mand gaaet til Richmond og ganske rolig stjaalet ti Tusen Dollars. Han kunde vanskelig have fortalt hende noget, der mere tydelig malte for hende hans sørgelige Fortid. Hun blev tør i Halsen, hendes Kinder brændte, hun bøiede sig frem med foldede Hænder, og hun holdt paa at sige, hvad der laa hende paa Læberne:

"John, John! Hvorfor gjorde du det?"

6te Kapitel.

En Morgen fandt John sine Marker forladt, og kun Bob var i Stalden. Han stod med en Strigle i Haanden færdig til at fortælle, hvor det var blit af hans Folk.

"Negrene er gaaet paa Streik, Massa John. Ja, det er de. De siger, at De er en meget haard Herre."

John lo. Som han stod der klædt i hvide Buxer og hvid Skjorte kold og rolig, følte Bob den største Respekt og Beundring for ham. Han syntes, at slig maatte en Gud se ud.

"Hvad er det, de klager over, Bob?"

"Aa, de synes, at de maa arbeide for længe, og at Betalingen er for liden."

"Jeg betaler dem mere end nogen anden i Distriktet."

"Det er netop Sagen, Massa John," sagde Negeren vigtig. "De skulde betale dem mindre. Da vilde de have arbeidet."

John kastede Blikket udover Markerne, hvor Lyset skjælvende og fint hang over Engene som et Guldtæppe. Her og der var dybe Furer paa den gamle Havnegang. Langs de lavere liggende Enge var den opkastede Jord rig og brun, hvilket talte om

dens Frugtbarhed. Den syntes at raabe: "Lad mig faa Sæd! Jeg skal betale for den." Enhver Time, som gik tabt, syntes den ærgjerrige Mand at være et skrækkeligt Sløseri. Tiden var kostbar. I denne Sommer vilde han bare pløie og saa. Næste Aar vilde han vende tilbage til Sydafrika.

"De er en Bande af Døgenigter," sagde han. "Jeg skal vise dem, at jeg ikke er afhængig af en Flok dovne Negre. Gjør dit Arbeide, Gutten min, og Nolan vil hjælpe dig," lagde han skarp til.

Han lod Nolan og Bob spænde to stærke Heste, som Irlænderen havde kjøbt i Redmond, for en Plog, og selv satte han Plogen i en af Agrene i Nærheden.

I de femten Aar, han havde kjæmpet Kampen frem til Held og Rigdom, havde han taget fat paa mange Ting, men han havde altid holdt af det Arbeide, som havde noget med Jorden at gjøre. Han tænkte paa dette nu, da han lod Plogen gaa gjennem den tørre Jord paa sin egen Eiendom. Han saa allerede i Tankerne et Mønsterbrug, og han likte at tænke paa, at hvad der havde været en fin Eiendom i Kolonitiden, skulde igjen blive en udmerket, moderne Farm i Nutiden. Han skulde gjøre den ligesaa god som nogensinde. Det blev sagt om ham i Sydafrika, at han aldrig rørte ved noget, som han ikke slap bedre, end det var før. Han vilde se, om ikke dette skulde blive Tilfældet her ialfald.

Medens han gik der og pløiede den rige Jord i Virginien, tænkte og lagde Planer, hørte han nogen kalde paa ham. Han stansede Hestene og saa i den

Retning, hvorfra Røsten kom. Paa den anden Side af det graa, gamle Gjærde, der skilte Tremaine-Eiendommen fra Malverns Eiendom, sad en ung Pige paa en rødbrun Hoppe og vistnok ventede paa, at han skulde tage ned Gjærdet saa meget, at hun kunde komme igjennem. Pigens Hat svingede efter et elastisk Baand, som var fæstet til hendes Arm. Hun gjorde Tegn til Plogmanden med sin Svøbe, idet hun bydende raabte over til ham:

"Tag ned Stængslerne for mig, vil du?" Og derpaa kom det noget sendrægtig "vær saa snil", idet hun holdt sin Hest tilbage.

Tremaine stod og saa paa hende med Haanden paa Plogen, men han skyndte sig ikke med at gjøre, hvad hun bad om.

Den unge Pige raabte atter myndig med en klar Stemme:

"Vil du ikke tage bort Stængslerne for mig? Min Hest liker ikke at staa stille."

Tremaine viklede Tømmerne omkring Haandtaget paa Plogen og gik hen til Gjærdet. Han var varm og tog efter sit Lommetørklæde, men opdagede, at han havde efterladt det i sine andre Klæder, som han havde taget af sig, hvorfor han strøg Sveden bort fra Ansigtet og Panden med Skjorteærmet.

Han var sikker paa, at det var Isobel Malvern. Hun var i sine Sommerklæder saa slank som en Gut. Den stærke Bevægelse havde drevet Rødmen frem i hendes Ansigt, og Tremaine kunde se de hvide Tænder mellem de halvaabne, røde Læber.

Rødbrune Krøller dannede en Krans omkring hendes hvide Pande, og hendes store Øine var dybblaa. Han havde seet den samme Farve i Sjøen. Han tænkte paa den lille Ting, som han havde kjendt for femten Aar siden. Der var ingen Fregner nu paa den nydelige Hud, og Barnets vilde Lokker var blit dannet til Fletter, som laa pent omkring Hovedet. Plogmanden vakte ingen Minder hos den unge Pige. Hun saa paa ham med kold Ligegyldighed, idet hun klappede sin Hests Nakke.

"Jeg er ikke vant med at ride igjennem her. Vær saa venlig at tage Stængslerne ned," kom det fra hende med en Stemme, som ikke savnede den kommanderende Tone.

Tremaine adlød, og Hoppen steg over med sine fine Ben, som den brugte med stor Forsigtighed.

"Hoppen vil ikke sætte stygge Merker efter sig paa Ageren," sagde Pigen og tilføiede: "Jeg antager, at du er en af Tremaines nye Mænd?"

John forstod, at hun troede, at han var en af Dagarbeiderne. Det humoristiske ved det morede ham. Han løste Tømmerne fra Haandtaget paa Plogen og svarede:

"Ja, jeg er den nye Mand."

Idet hun satte Hoppen igang, sagde hun venlig til ham:

"Jeg takker dig saa meget."

Han saa efter hende, idet hun red sin Vei. Hun sad godt paa Hesten og han sagde til sig selv:

"I hendes Øine skaber Klæderne Manden."

Den nye Mand! vilde han have troet, at hun var

en Kokkepige, om han havde truffet hende ifærd med at vaske op efter Middagen? "Det er ikke, hvad du er, men hvad Folk tror, du er, som betyder noget," tænkte han.

Det vilde have været en hyggelig Begivenhed paa den varme, deilige Eftermiddag at træffe denne Pige, hvis det ikke havde været for den bitre Tanke, at hvis hun kjendte hans Fortid, vilde hun aldrig have bryd sig om at se ham mere. Og Synet af Isobel bragte ham til at tænke paa noget af hvad han havde oplevet med Kvinder. Der havde særlig været en Pige, som han gjerne vilde have spurgt, om hun vilde være hans Hustru. Men den Omstændighed, at han vilde have været nødt til at fortælle hende, hvem han var, hvor han kom fra, og hvilket Rygte han havde hjemme, afholdt ham fra at fri til hende. Med Hensyn til de andre Kvinder, havde de ikke vidst noget om ham, undtagen, at han var en god Tilbeder og Ven, og at han var svært godt likt, hvor han kom.

Han satte Plogen dybere i Jorden, saa Mulden sprat op. Hvor klar den unge Piges Stemme havde lydt over Engen! Det var forresten rart at modtage Befalinger fra en ung Pige. Han var vant til at kommandere og være Herre. Det var ikke ubehagelig at høre Autoritet fra en Kvinde. "Slip Stængslerne ned!" Der havde været Myndighed i den Stemme. . . .

Miss Malvern havde redet over til Mrs. Tremaine for at sige Farvel til hende, og hun havde haabet at træffe Mr. John Tremaine, som hun havde hørt saa meget om. Hun havde først hørt om hans Hjemkomst af sin egen Mammy, som fortalte hende, som

Pompey havde fortalt Mr. Leavitt, om Mammy Chloes store Glæde. Hendes elskede Venindes Søn, omkring hvem det mystiske spillede en saa stor Rolle, var kommet hjem igjen fabelagtig rig, "myndig og skrækkelig stolt som alle Tremainer", havde hun hørt med Interesse. Hun havde ikke hørt noget fra Mrs. Tremaine selv om Sønnens Hjemkomst. Hun vidste bare, at Mrs. Tremaine nu skulde reise, en Begivenhed, som de begge havde talt om i lang Tid, og som nu var forestaaende.

Isobel havde for Vane at efterlade Hesten i Stalden og at spasere gjennem Kjøkkenet ind i Dagligstuen for at overraske Mrs. Tremaine. Idag var der ingen Bob til at tage mod Hesten. Istedetfor ham var der en stor velvoxen Irlænder Han sad i Skjorteærmerne paa en Kasse og gjorde rent et Bidsel. Han sprang op, da Isobel red hen til Døren, og hilste paa militær Vis ved at holde Haanden op til Haarluggen. Hun kastede sig af Hesten med Lethed. Her var en anden ny Mand — begge saa godt ud. Hun saa paa denne Aabenbaring af en hvid Tjener, som arbeidede paa den forsømte Eiendom. Stalden, som havde været saa skidden, og hvor alting havde ligget i den skjønneste Uorden, var nu fin som en Knappenaal.

"Hvor er Bob?" spurgte hun.

"Udklækker Æg," sagde Irlænderen rolig, idet han modtog Hesten.

"Udklækker Æg!" gjentog hun.

"Ja, det gjør han. Det er en af de Ting, som han duer til," sagde Irlænderen. "Jeg kom netop hid for at gjøre rent et Bidsel for Herren, uden at han ved

om det," forklarede han. "Ikke for det, at det er mit Arbeide paa nogensomhelst Maade. Skal jeg tage Sadelen af hende?"

"Nei. Lad hende staa, som hun er, og naar jeg kalder fra Kjøkkenet, skal du bringe hende frem for Indgangsdøren."

Hun kunde ikke spørge denne Mand om hans Herre, men i Kjøkkenet modtog Mammy hende med Jubel.

"Halleluja, Miss Isobel! Min Gut er kommet hjem!"

"Kjære gamle Mammy, du maa være svært glad."

"Glad! Han vil sikkerlig blive Præsident i De Forenede Stater, kjære Dem. De skal komme til at se en stor Mand," svarede hun.

Isobel klappede hende paa Kindet. "Er Mrs Tremaine hjemme? Jeg vil gaa ind."

Mammy holdt paa at bage Kjæks. Hun fortsatte med at dele Deigen i smaa runde Stykker.

"Hun er hjemme. Gaa bare ind."

Men Isobel gav sig god Tid, for hun kjendte Negerinden saa godt, at hun forstod, at der var noget, som ikke var, som det skulde være. Mammy saa pludselig op og fæstede sine Øine paa Isobel.

"Hvorfor gav Gud hende to Sønner, Miss, naar hun elsker bare den ene?"

"Hvad mener du?"

"Hun bryr sig ikke det mindste om Massa John, og han er saa snil og god."

"Du maa tage feil, Mammy." Pigen gik mod Døren. Hun følte, at det ikke var loyalt at lytte til

noget om Familien uden i Nærværelse af Mrs. Tremaine.

"Det er sandt," sagde Negerinden rolig, idet hun fortsatte sit Arbeide. "Har jeg ikke opdraget begge de to Smaagutter? Massa John var rank som en Furu."

7de Kapitel.

Isobel gik tankefuld mod Døren til Dagligstuen, hvor hun pleiede at finde sin Veninde. Der var ikke længere den rolige Tryghed paa Riverside, og hun følte Forandringen i Atmosfæren. Der var en ukjendt Person, og en fremmed Mand var Herre der. Idet hun gik gjennem Gangen, lagde hun Merke til en Mandsklædning, som laa pent sammenfoldet og børstet paa en Stol. Hun lugtede for første Gang i Huset Tobak, og hun saa gjennem den aabne Dør ind i et lidet Værelse, der var blit brugt som et Opbevaringssted for altslags Skrammel, som der er saa meget af i et Hus i Syden, og der saa hun ved Vinduet et Bord, hvor der laa Skrivesager pent ordnet. Hun forstod, at det var Kontoret for den nye Herre paa Riverside.

Hun aabnede saa Døren til Dagligstuen, og opdagede, at der var skeet en stor Forandring. Hun havde holdt af Uordenen og de slidte Møbler i det gamle Værelse, og hun var vant til Stole uden Spring, hvor hun pleiede at lege med Hestehaarene, som stak frem fra det slidte Betræk. Hun var vant til Uorden der, og hver eneste Ting i Værelset gav hende Minder, som hun ikke vilde miste. Hun havde seet Livet udfolde sig der. Hun havde lært at kjende og holde af Mrs. Tremaine, og deres Venskab havde

dannet og udformet sig under de hyggelige og intime Samvær i det gamle Værelse.

Mrs. Tremaine, som var forbeholden og ofte ulykkelig, havde aabnet sit Hjerte med en usædvanlig Ligefremhed for denne unge Pige, og Isobel, der var mere skarp og forstandig, end man kunde vente af hende saa ung, som hun var, havde forstaaet, at Mrs. Tremaine følte sig ensom og længtede efter Kjærlighed. Hun havde lyttet til hendes Lovprisninger af David, som var Moderens Helt, og hun havde fulgt denne Kvinde, som havde mistet sin Mand og sin Søn, tilbage til Fortiden. Hun havde ikke hørt noget om John Tremaine, og tiltrods for det intime Forhold vidste hun, at der var Ting, som hendes Veninde ikke vilde røre ved i sin Samtale med hende.

Da Isobel nu stod paa Dørtærskelen til Dagligstuen, saa hun, at alt var blit forandret der som ved et Trylleslag. Dette gamle Værelse, som havde ønsket Tremaine velkommen tilbage, var det første, som var blit forandret af sin nye Herre. Ogsaa for ham var dette Værelse fyldt med Minder, men de var ikke behagelige som Isobels. Her havde han kurtiseret Julia Cameron. Her kunde han kalde tilbage i Erindringen heftige Scener med sin Broder og Dage, der var fulde af bitter Ensomhed. Han ønskede at glemme altsammen.

De fillede Gardiner var blit erstattet med Cretonne af en lys, bløde Farve med store Paafugle omgivet af Blomster med store Blade. Midt i Værelset stod et fint gammelt Bord, der var dækket med Brokade og Bøger. Der var Blomster i Vaser af frem-

med Mønster, aabenbart kjøbt af en Person med Smag. Der var bare Matter paa Gulvet, men ogsaa de var blit vævet i fremmede Lande. I et Hjørne stod flere Vaaben, som maatte være blit brugt af vilde Folk. Over Ildstedet hang imidlertid endnu Hjortehovedet — hun var blit fortalt, at John Tremaine havde skudt Dyret, medens han var Gut. Mammy havde fortalt hende dette engang med Stolthed. Det var et fint Værelse, men Isobel likte det ikke. Det distingverede i dets Falmethed var borte, og Tremaine havde i disse Omvæltninger givet Isobel det første Slag.

Vinduerne var aabne, og hun kunde se de yppige Kaprifolier dække Verandaen. Gjennem Aabningerne kunde hun se Egealleen og den uslaaede Græsvold. Den stærke Parfume fra Kaprifolierne kom ind til hende. Den fik hende altid til at tænke paa Riverside. Paa Arbeidsbordet ved Vinduet laa en Del Lintøi, som hun havde seet Mrs. Tremaine arbeide med.

Som hun stod der, kom tre eller fire Negre frem bag Huset med Ljaaene paa Skuldrene. De begyndte at slaa det høie Græs dovent og med en Sendrægtighed, som i hver Bevægelse merkede Racen. De slog ikke længe uden at synge, og saa kom Samsangen i de bløde Toner, som hun holdt saa af:

Sorg og Armod
Kom ei mere igjen.

"Haarde Tider! Jeg antager, de har forladt Riverside. Man siger, at han er saa forfærdelig rig," sagde hun til sig selv.

"Han har bragt hjem Tønder og Tønder med Guld," havde hendes Mammy fortalt hende med store Øine, men hun kunde ikke forstaa, ligegyldig som hun var af Naturen og ved Opdragelse for materielle Ting, at Tønder af Guld vilde betyde saa svært meget for hendes distingverede Veninde, eller at noget kunde afsvække det plumpe i en Forandring, som klarlig ikke havde faaet Mrs. Tremaine til at føle sig hjemme eller skabt en Atmosfære, der kunde faa hende til ikke at reise bort.

Den unge Pige havde hele sit Liv hørt Historier om John Tremaine. Hun kunde ikke rigtig sige, hvad Slags Historier det var, men de havde givet hende forskjellige Indtryk. Hver Gang hans Navn blev nævnt, var der noget hemmelighedsfuldt ved det. Og der var Romantik ved det ogsaa.. "John Tremaine!" Der var en Skygge over det Navn. Hun kunde ikke akkurat sige, hvad denne anden Søn i Familien var eller havde gjort — der var ingen direkte Skandale, men der var Sigtelser, Antydninger. Han var løbet bort fra Hjemmet — alle vidste det. Han havde næsten faaet sin Moders Hjerte til at briste. Det gjorde hende bitter mod ham, naar hun tænkte paa dette, og hun bebreidede ham, naar hun kom til at tænke paa ham. Hendes Fader havde aldrig talt til hende om John Tremaine, og da Diskretion var hendes stærke Side, havde hun ikke spurt om noget, som angik ham. Han var en Plet paa Familiens fine Skjold og havde intet at gjøre i Mrs. Tremaines rolige Liv. Hendes Mammy havde igaar sagt, idet hun talte om ham:

"Chloe formelig tilbeder den Gut, Miss Isobel."

Og dette var den ene bløde Tone, som faldt sammen med den haarde Lyd. Da hun nu netop gik gjennem Kjøkkenet og hørte Mammy Chloes Ord om Barnet, som hun havde passet, forstod hun, at der dog i nogle Hjerter var en Ømhed for det sorte Faar. Langt tilbage i hendes Erindring havde der i flere Aar været et svagt Minde, og idag havde det faaet en klar Form. Hun huskede nu klart, at hun engang havde mødt John Tremaine.

Da hun endnu var saa liden, at hun holdt sin Mammy i Skjørterne, havde hun fundet Anledning til at komme sig bort fra sin sorte Vogterske saa meget, at hun alene kunde plukke Bjørnebær nede i Udmarken. Med den skarpe Hukommelse for alle Barnestreger kunde hun huske, hvorledes disse Bær smagte. Hun plukkede dem meget hurtig og spiste dem i en Fart. Hun kunde huske, at det var en varm Sommerdag, og at det var saa morsomt at gjøre noget, som hun ikke havde Lov til, at være alene ude.

Hun erindrede ogsaa, hvorledes en stor Mand kom gaaende, som om han ikke saa hende, med Hænderne i Lommerne og med bøiet Hoved, og hvorledes han uden at lægge Merke til det lille Barn kom hen til Gjærdet og lænede sig paa det i en Stilling, som fortalte selv den lille Pige, at han var ulykkelig. Hun kunde huske, at hun havde forsøgt at klyve op paa Gjærdet lige ved ham, uden at han lagde Merke til hende.

Isobel havde altid været et Barn, som vilde trøste andre. Hun var sin Faders eneste Barn, og da hendes Moder var død og hendes Fader en ensom Mand,

som havde kun hende at holde sig til, havde hun allerede i Barneaarene lært, at Kvinderne maa være Trøstere — at det er en Del af deres Arbeide i Verden. Saaledes havde hun hin Dag nede i Udmarken skyndt sig til ham, som hun mente græd og trængte hendes Trøst. Da John Tremaine, som utvilsom var ulykkelig uden dog at græde, endelig vendte sig og saa Barnet, som med et Ansigt, der var oversmurt med Bær, med store Øine saa paa ham, blev Isobel saa ræd, at hun ikke kunde sige noget og begyndte at skrige. Hun huskede, at han tog hende paa sin Arm, tørkede hende om Munden med sit Lommetørklæde, kyssede hende og overlod hende til hendes vetskræmte Mammy.

Det var alt, som hun kunde huske fra dengang, men hun mindedes klart, at da hun var kommet i sin Seng om Kvælden, havde hendes Mammy høitidelig sagt til hende: "Massa John Tremaine er løbet sin Vei."

Løbet sin Vei! Disse Ord trængte sig ind i hendes forvirrede Barnehukommelse, og hun tænkte sig ham ensom og fortvilet, og naar hun senere tænkte paa ham, syntes han at løbe bort som en Skygge over hendes Liv. I mange, mange Aar havde denne mørke Skikkelse havt en vis Plads i hendes Sjæl, og hun havde tænkt paa ham som en, der trængte Trøst.

Lidt efter lidt forsvandt alt dette naturligvis, og kun et svagt Minde var tilbage. Selv den lille Ynde, som der var i dette Billede fra Fortiden, var borte nu paa Grund af det, som hun havde hørt om denne Mand, og hans uvelkomne Gjenoptræden i hans Moders Liv havde gjort hende til hans Fiende. Hans Liv

var mørkt. Han havde faaet sin Moders Hjerte til at briste. Da Mrs. Tremaine kom ind om nogle Minutter, vendte den unge Pige sig mod hende og med blussende Kinder og straalende Øine.

"Aa, det kan ikke være sandt, at De skal reise fra Virginien?" udbrød hun, og hendes Stemme, der var noget af det mest tiltrækkende ved hende, da den var mere end almindelig sød, skalv: "Sig, at det ikke er sandt! Hvorledes kan jeg lade Dem reise?"

Mrs. Tremaine kyssede hende ømt, smilte paa sin sædvanlige yndige Maade, og uden at nævne med et Ord, at Værelset var blit saa forandret, og uden i det hele at komme med nogen personlig Bemerkning, fik Isobel til at tage Plads ved Vinduet, medens hun selv satte sig ved sit Sybord og begyndte at arbeide. Rolig og uden at nævne sin forestaaende Reise eller noget af den store Forandring, der havde fundet Sted i hendes Omgivelser, beskjæftigede hun sig med sit Arbeide og begyndte at tale om, hvad der var hændt sex Maaneder tidligere, da hun sidst saa den unge Pige, før hun reiste til Udlandet.

Isobel foldede Hænderne, og finfølende, som hun var, holdt hun sine Følelser i Tømme og sparede sin Veninde. Hun syntes at se Spor efter Taarer paa Mrs. Tremaines Ansigt, og hun var Kvinde nok til at vide, at hun havde ladet hende vente saa længe, fordi hun gjerne vilde være rolig, naar hun kom ned til hende.

"Fortæl mig om dine Reiser, Isobel."

"Gjorde jeg ikke det i mine Breve?"

"Breve!" udbrød Mrs. Tremaine. "Jeg ønsker

at høre din Stemme. Jeg reiste til Paris, da jeg blev gift, ved du, og jeg kan se endnu Blomstermarkedet — store Buketter af Heliotroper med hvidt Papir omkring dem. Jeg maa tænke paa Blomster, naar jeg hører om Paris."

Isobel tænkte paa ham, som var kommet tilbage fra langt mere merkværdige Reiser, og hun undrede sig over, hvad han kunde fortælle, og hvor meget hans Moder vidste om dem. Hun svarede paa Mrs. Tremaines Spørsmaal, men kom selv ikke med noget Spørsmaal, idet hendes Tanker dreiede sig om den ene Tanke: disse deilige Møder var nu forbi, og hun vilde aldrig mere kunne komme til Riverside. Medens de sad der og talte sammen, gik Solen ned, og Bob kom til Døren med Hesten. Hun kunde høre Lyden af Ljaaene, som Negrene svang ude paa Sletten. Pigen bøiede sig impulsivt frem og tog Mrs. Tremaines Haand.

"Maa De virkelig reise? Er der ikke et eller andet Mirakel, som kunde holde Dem tilbage?"

Mrs. Tremaine fæstede sine Øine paa sit Arbeide.

"Tror du paa Mirakler?" spurte hun.

"Ja," svarede Isobel varmt.

Hun mente, hvad hun sagde, og hendes Veninde vidste det. Hendes Tro, hvad hun ventede af Livet og et vist Sjælsmod, der havde noget mandigt ved sig, var fortryllende og meget tiltrækkende for den mindre sikre Kvinde, hos hvem Skuffelserne i de mange Aar og en stadig tilbagevendende Sørgmodighed havde skabt en vis Haabløshed.

Mrs. Tremaine lagde sit Arbeide sammen, saa op og smilte. Hun saa for sig Pigens deilige Ansigt. Isobels Natur var saa rig og dyb, at tiltrods for Aldersforskjellen mellem de to Kvinder var dog Mrs. Tremaine istand til at møde hende paa fælles Grund og i hende finde en god Veninde.

Hun saa kjærlig paa hende. Det kostede hende meget at forlade Isobel — næsten saa meget som at forlade Virginien. Isobel og Leavitt, Farmen, Huset, altsammen udgjorde, hvad der var hendes Liv. Alligevel var der intet i hendes rolige Ansigt, som aabenbarede hendes Følelser. Hun tænkte ved sig selv: "Hvor godt vilde det vel ikke have været, om David havde ægtet en Kvinde som Isobel! Hvor jeg ønsker, at hun var min Datter!"

"Du har fuldstændig Ret," sagde hun. "Behold din Tro. Jeg synes, det er saa vakkert, naar jeg ser denne Tro hos andre, og alligevel har jeg aldrig været istand til at gribe den selv."

"Det er saa let at tro," sagde Isobel.

Mrs. Tremaine smilte. "Kanske du aldrig faar Grund til at forandre Synspunkt," sagde hun. "De forskjellige Menneskeliv og de forskjellige Naturer er helt forskjellige, kjære. "Hun saa alvorlig paa hende. "Du fandt ingen i Udlandet?"

Isobel rystede paa Hovedet og lo.

"Jeg kunde ikke forlade Virginien for nogen, ved De, og hvis ikke De skulde reise, vilde jeg aldrig forlade Dem."

"Du vil komme og besøge mig," svarede Mrs. Tremaine.

Isobel saa sig om i Værelset, der var blit saa forandret.

"Det vil ikke blive det samme," sagde hun langsomt.

Mrs. Tremaine rystede paa Hovedet. "Husk paa, kjære, at i mange, mange Aar vil alle Forandringer blive deilige for dig."

"Det var umuligt for Isobel at spørge om noget af det, som hun tænkte paa. Hun længtede efter at høre Mrs. Tremaine fortælle om sin hjemkomne Søn. Hver Gang, hun hørte nogen gaa ude i Gangen, tænkte hun ved sig selv: "Nu kommer han, nu skal jeg faa se ham." Men ingen kom og forstyrrede dem.

Da hun reiste sig for at gaa, sagde hun:

"Jeg skal komme hver Dag, til De reiser. Vil De ikke lade mig komme?" Og derpaa udbrød hun smilende, idet hun kom til at tænke paa Mødet med Arbeideren ude ved Gjærdet: "De har en merkelig Mand, som kan gjøre, hvad det skal være, har De ikke?"

Mrs. Tremaine gjentog Svaret overrasket: "En Mand, som kan gjøre, hvad det skal være? Mener du Nolan? Han er en Original."

Mrs. Tremaine fulgte den unge Pige ud paa Altanen, saa hende stige til Hest og ride bort i Sollyset.

Isobel tænkte hele Veien tilbage til Malverne meget paa den Mand, som hun ikke havde mødt endnu. For hende var han den, som fyldte Værelset, som han havde forandret saa meget. John Tremaine havde sat sit Merke paa Riverside allerede. Hun vid-

ste, at for at skabe et saadant Indtryk maatte han være en stærk Personlighed.

Mrs. Tremaine stod ikke længere for hendes Tanker som det udsøgte Billede i det falmede Værelse. Der var en Herre i det Værelse. Hun huskede sin Veindes Ord for nogle Øieblikke siden: "For dig vil alle Forandringer blive deilige." Deri tog Mrs. Tremaine feil. Der kunde ikke blive noget deiligt i at miste sin Veninde og i Forandringen af det Hjem, som med sit Skrammel, sin Distinktion og sin Ynde havde lagt sin Skjønhed nær ind til Grænsen af hendes eget Hjem.

Malvernfolket var næsten saa fattigt som Tremainerne havde været. Deres Ulykke havde været et Baand mellem de to Kvinder — Isobel kunde ikke give Mrs. Tremaine noget andet end Kjærlighed. Gamle Malvern, som havde været uheldig i mange Aar, kunde intet gjøre for sin Naboerske, og Mrs Tremaine vilde have været for stolt til at modtage den mindste Støtte fra ham.

Som Isobel red hjemover, saa hun den høie Arbeider langt borte gaa magelig hjem. Hendes Fader var borte og vilde ikke komme hjem paa flere Uger. Hun skrev til ham den Aften: "Kjære Far, der sker store Forandringer paa Riverside. Mrs. Tremaine skal reise til Dommer Tremaines Enke og hendes Børn nord i Landet. Den mystiske Mand, John Tremaine, er kommet hjem. Han gjør underlige og skrækkelige Ting paa Riverside. Alt er forandret."

John havde atter saaret sin Moders Stolthed. Han forstod det den Aften, som han sad foran hende

ved Schakbordet. Det laa i Luften, og sligt følte han let, og det voldte ham Pine. Skjønt han nu havde foresat sig at vinde mere Rigdom fra Jorden, var det dog hans største Opgave at vinde sin Moder. Den Aften vidste han, at han havde tabt meget Terræn. Den lange, varme Sommerdag havde virket paa hans Hud, og han var brunere end nogensinde.

Huden i Hænderne var blit haard af Plogen, og for hende stod det, som han ligefrem indaandede Duften fra Ager og Eng, hvor han nu levede fra Solopgang til Solnedgang. Hun tænkte, at han som Esau holdt paa at sælge sin Førstefødselsret som en Gentleman, der tager Livet let, for en Ret Linser. Hun kunde ikke forstaa, hvorfor en rig Mand og Gentleman skulde arbeide ude paa Farmen som en anden Dagløнner. Det var let for hende at blive harm paa ham, og hun gjorde sig ingen Møie med at dæmpe sine Følelser.

"Schak, Moder," sagde han og betragtede Bordet med Tilfredsstillelse. Hun spillede udmerket, og det var ikke ofte, han kunde overvinde hende. Han saa op og opdagede, at hun betragtede ham opmerksomt.

"Ingen Tremaine har nogensinde før arbeidet ude paa Farmen som en almindelig Neger," sagde hun langsomt.

Han flyttede sig lidt fra Bordet og stak Hænderne i Buxelommerne uden at forandre en Mine. Han sagde rolig:

"Hvis bare Negrene holdt af at arbeide, som jeg gjør, Moder, vilde der ikke være saa megen Fattigdom i Virginien. Tag dig ikke nær af, at jeg arbei-

der. Det er kun min Lidenskab for Jorden, som faar mig til at gaa ud og tage fat paa den. Jeg er stolt af mine Furer. De er saa rette, som de kan blive. Der er i os alle lidt af en Adam, ved du, og en Mand ønsker at komme ned til selve Jorden for at føle, hvor meget den hører ham til."

Mrs. Tremaine flyttede Kongen uden at svare.

"Skal du reise til Norden imorgen?" spurte han, da hun ikke svarede, og hun sagde aabenbart modstræbende:

"Nei. Julia skriver, at det ikke svarer sig saa, at hun godt kan modtage mig nu. Jeg blir nok nødt til at udsætte Reisen."

De spillede en Stund i Taushed, og saa sagde John:

"Du ved, at dette er dit Hjem." Og han vidste, da han sagde det, at hun ikke følte sig hjemme der.

John Tremaine likte svært godt at komme op tidlig om Morgenen og begynde Arbeidet, og i to Uger pløiede han hver eneste Dag. Men saa bragte et Tog ind de italienske Arbeidere, som han havde skrevet til Norden efter. Han havde i Richmond fundet en dygtig Mand til at lede dem, og han udarbeidede sammen med ham en Plan for moderne Frugthaver og Haver, hvor der skulde dyrkes Grønsager, og denne Plan skulde nu gjennemføres ved Hjælp af de italienske Arbeidere.

Mrs. Tremaine ønskede ikke, at John og Isobel skulde mødes, for hun havde paa Følelsen, at der var en Fare der. Tiltrods for sin Modvilje mod ham kunde hun ikke andet end blive paavirket af hans Be-

levenhed og hans behagelige Personlighed. Han var saa vakker, at hun ikke kunde andet end se paa ham. Hun kunde ikke tale til nogen om ham, og hun undgik det endog, naar hun var sammen med Leavitt.

Skjønt hendes fine Æresopfatning ikke tillod hende at kritisere ham overfor en, som ikke tilhørte Familien, var hun dog ikke endnu færdig til at erkjende, at hun skyldte ham Loyalitet. Men der var Mammy Chloe, som aldrig forsømte Anledningen til at rose sin Gut for hans Moder. Det underlige var, at Mrs. Tremaine fandt, at disse Monologer, der var i høi Grad farvet ved Negerindens Indbildningskraft, ikke var hende ubehagelige.

8de Kapitel.

Det var fint, naar han om Morgenerne spadserede omkring paa sin store Farm. Han spiste sin Middag, som Mammy bragte ham, under Trærne. Han rørte ved Græsset med sine Fingre, for han elskede det. Det hørte ham til. Han lagde sig ned paa Marken med stort Behag i Middagshvilen. Den var hans, og han eiede den saa langt, som han kunde se. Som han en Dag laa slig ved Kanten af en Ager og saa op i Luften, idet han nød Naturen, som han elskede, i fulde Drag, hørte han en Pigestemme:

"Vil du være saa snil at tage ned Stængslerne?"

Der var hun igjen lige ved Gjærdet, og hun saa paa ham med en nedladende Venlighed. Han svarede:

"Jeg kan ikke tage Stængslerne ned. De er spigret fast."

Hun udbrød meget skuffet:

"Det er en Skam. Det vakre gamle Gjærde er blit ødelagt. Nu maa jeg ride hele Veien rundt, og det er saa varmt."

Gjærdet var ikke høit. En Pige i Syden skulde paa en Hoppe som den, hun red, have været over det i en Haandevending. Han undrede sig over, hvorfor hun betænkte sig.

"Mr. Tremaine kommer vist til at gjøre Undere med denne gamle Farm, ikke sandt?"

"Han kommer til at forsøge," svarede den Ukjendte. Miss Malvern saa paa ham nysgjerrig.

"Jeg antager, du er leiet for en Maaned ad Gangen?"

"Nei, jeg er leiet hele Aaret og Aar efter Aar." Han havde aldrig seet Øine saa blaa og saa oprigtige. Hun trak sin Hest tilbage fra Gjærdet.

"Man siger, at Mr. Tremaine har et forfærdeligt Sinne og behandler Folk, som om de var Dyr."

Farmerens Hud var mørk. Hun saa ikke, at der kom Farve i Kinderne.

"Naar jeg har været her Aar ud og Aar ind, skal jeg fortælle mere om ham."

"Farmen trænger en god Mand."

Han satte sin Fod paa Plogen.

"Hvis Mr. Tremaine er slig et Udyr, som De siger, er der liden Rimelighed for, at jeg er den rette Mand for Farmen. Som Mesteren er, saa følger hans Svende, ved De."

"Du synes at være en driftig Mand".

Han løftede paa sin Straahat, saa hun kunde se hans mørke, vakre Hoved. Der var en hvid Rand langs Kanten af Haaret, saa hun kunde se, hvor vakker hans Hud igrunden var. I sin mørkeblaa Flanelskjorte og blaa Overalls var han en nydelig, kraftig Skikkelse. At han var en hvid Mand og ikke en Neger var for Isabel Forklaring paa, at han talte saa korrekt. Han havde imidlertid lagt an paa ikke at føre et helt ud dannet Sprog.

"Hvorfor lader De ikke Deres Hest hoppe over Gjærdet?" spurte Arbeideren. "Kan De ikke faa Hoppen til at sætte over det?" Det vakre Dyr ikke alene kunde gjøre det, men den ønskede at gjøre Forsøget. Det skrabede med Forbenene af Utaalmodighed.

"Jeg lader aldrig min Hest hoppe over Gjærder," svarede Rytterskeu "Jeg har lovet min Fader ikke at gjøre det."

"Er det mulig, at denne Pige er bange?" spurte han sig selv, og der var ingen Blødhed i hans Stemme, da han svarede hende:

"Hvis De vil stige af Hesten, skal jeg tage den over, og saa kan De klyve over Gjærdet selv."

Han svang sig over Gjærdet og stod ved Siden af hende. Hun saa forbauset paa ham. Hans Sikkerhed og den Autoritet, med hvilket han optraadte stemmede ikke med det at være Dagarbeider. Han tog Hesten ved Bidsler og strøg den over Manken.

Pigen samlede Tømmerne i Haanden og skiftede Farve. Den Maade, hvorpaa denne Farmarbeider optraadte, og hans Personlighed forvirrede hende. Hun gled ned fra Hesteryggen, før Tremaine kunde hjælpe hende, og sagde overlegent:

"Netty er en præmiebelønnet Hoppe. Lad hende ikke komme til Skade."

Tremaine satte sig paa Hoppen, red nogle Skridt tilbage, vendte om og satte over Gjærdet. Derpaa kastede han sig af Hesten. Miss Malvern var over Gjærdet i en Fart, og da han tilbød sig at hjælpe hende, takkede hun ham nedladende.

"Jeg skal ikke gjøre Deres Ager noget," sagde hun, og før han vidste af det, var hun redet sin Vei.

John sluttede Arbeidet tidlig den Dag, og da han gik gjennem Kjøkkenet med sit Madspand, hørte han sin Moder tale med Miss Malvern inde i Dagligstuen. Hans Moders Latter, sød og musikalsk, var en ny Sang for ham, og Pigens Latter var ogsaa vakker at høre paa.

"Miss Isobel er sikkert et født Barn, Massa John," sagde Mammy. "Hun lyser op i Huset mere end en Million Lys."

Da han senere kom ned fra sit Værelse ovenpaa, fandt han sin Moder alene. Han vilde ikke spørge hende, om hun vidste, at han havde truffet Isobel, men han saa snart, at hun ikke kjendte noget til det. Med den første Nysgjerrighed, som denne Pige havde vakt hos ham, undrede han sig over, at hun ikke havde fortalt noget om det andet Møde med ham.

John kom en Eftermiddag tilbage fra Richmond varm og støvet og glædede sig til at kunne sidde paa den kjølige Altan og nyde en kjølig Drik, som Mammy havde lavet. Da han kom spadserende op fra Stationen, saa han foran Hestestenen en Ridehest, som blev holdt af Bob, der strøg Dyrets skinnende Nakke med sin brune Haand, der førtes rytmisk frem og tilbage.

"Mr. Malvern, Massa John," sagde Negeren, idet han pegte med Fingeren i Retning af Huset, og Tremaine forstod, da han gik op Trappen, at det Møde, som han saa længe havde tænkt paa, men

frygtet, nu maatte finde Sted med den Mand, som han ikke havde seet i femten Aar.

Hans Moder sad og talte med Naboen under Vinrankerne ved Enden af Altanen. Mr. Malvern reiste sig, da Tremaine kom. Mrs. Tremaine lagde Merke til, at hendes Søn stak begge Hænder i Buxelommerne, da han nærmede sig, og ikke gav Gjæsten Haanden. Han bukkede imidlertid paa sin elegante Maade, og hans Moder sagde hurtig:

"John, jeg antager, du kjender Mr. Malvern."

Hun var overrasket over, at ikke hendes Søn viste nogen Forvirring. Hun saa ham tvertimod smile og give Mr. Malvern et Blik, som var næsten velvilligt.

John Tremaine talte rolig og let:

"Jeg har aldrig glemt Mr. Malvern. Vær saa venlig at sætte Dem igjen, min Herre." Og Mrs. Tremaine kom da til at huske paa, at Naboen selv ikke havde sagt et Ord.

John lænede sig mod Rækværket paa Altanen, mørk, kraftig og fuldstændig rolig. Han bar klart Merket af at være en Mand med Autoritet og Magt.

Foran ham sad en udmerket Prøve paa en Type, der endnu er i Syden i De Forenede Stater. Mr. Malvern var tynd og nervøs og bar sine sexti Aar vel. Paa et Par Skuldre, som vilde have været en Ære for en yngre Mand, sad et fint, graat Hoved, som var nydelig formet, og som blev baaret med en Værdighed og Sikkerhed, som kun den Mand kan, der har levet et Liv, der har vakt Respekt. Han havde en fin Ørnenæse, men Udtrykket i hans Ansigt

havde intet af den Mildhed, der merkede Leavitts svagere og mere venlige Ansigtsudtryk.

Malvern havde haabet at kunne undgaa at møde John Tremaine Han havde faaet vide, at John var reist til Richmond den Dag, og havde derfor resikeret at ride over for at tale med Mrs. Tremaine. Han sagde ceremonielt:

"Jeg tror ikke, jeg skulde have gjenkjendt Dem. Femten Aar virker store Forandringer. Jeg kan tænke mig, at De finder os allesammen forandret."

Det var lettere at møde denne Mands Blik, end han havde tænkt sig. Der var intet uroligt ved det. Det var fast og tiltrækkende.

"Jeg forsikrer Dem, at jeg har fundet Ting i stor Udstrækning, som jeg forlod dem," svarede John. "Der er naturligvis nogle Forandringer. Jeg har imidlertid fundet dem alle behagelige."

Malvern bøiede lidt Hovedet, som om han vilde takke for Komplimenten.

"De foretager selv store Forandringer paa Riverside."

"Ja, og selv min Moder, som er saa konservativ, begynder at billige dem," svarede Tremaine.

Han saa paa hende. Hun lyttede meget opmerksomt ,og Øieblikkets Vigtighed veiede saa tungt paa hende, at hun kunde vanskelig trække Pusten. Hun led for sin Søns Skyld med den Skamplet, som han havde paa sit Navn, og som han stod der foran den store Mand i Distriktet, for den eneste, som vidste noget om hans Forbrydelse med Undtagelse af hende selv og Advokat Leavitt.

Kjærligheden til John fik for hver Time, som gik, mere og mere Liv i hende — en hellig Kjærlighed, som skulde have været hans Eiendom for mange Aar siden. Hun kjæmpede nu for ham. Hun længtes efter at beskytte ham mod den Fordømmelse og den Modvilje, som hun vidste var i Malverns Tanker. At John nu pludselig vendte sig til hende, gjorde Indtryk paa hende, og hun fik sig selv til at smile, idet hun saa venlig paa ham, da hun sagde noget, som hun for en Maaned siden aldrig vilde have sagt:

"Naturligvis billiger jeg det. John gjør Underverker."

Hvad der foregik, gik ikke tabt for Malvern. Han havde betragtet John som en Billedstormer, en Mand, der var blit rig paa en Maade og ved Midler, som kun Gud kjendte, en simpel Skjærper i et gammelt Land, og han kunde ikke andet end paa det strængeste fordømme alle hans Foretagender. Det var nok for ham at vide, at han havde bragt ind fra andre Dele af Landet Arbeidere, som han brugte paa Farmen. Han havde ligefrem vendt Ansigtet bort fra denne saa høilig forandrede Eiendom, der stødte op til hans Eiendom, som det ikke var videre rart bevendt med. Af Naturen sen selv, med en udpræget Modvilje mod enhver Forandring, noget, som kunde skrives paa Alderens Regning, men som ogsaa udmerkede Forholdene i Syden, doven og ude af Stand til at foretage sig noget nyt eller sætte sig til Modverge mod Begivenhedernes Gang, kunde han ikke paa nogen mulig Maade se med velvillige Øine paa en Mand som John Tremaine.

Men den Mand, som nu sad foran ham, var ikke den Mand, som han havde ventet at se. Derom var der ingen Tvil. Han var utvilsomt en Gentleman og en distingveret Mand. Han saa ogsaa, at John havde vundet sin Moder. Han kjendte Mrs. Tremaine meget nøie. Han havde fulgt hende hele hendes Liv, og han var Psykolog nok til at vide, at hvis denne vanærede Søn i Løbet af nogle faa Maaneder havde fortryllet sin Moder, havde overvundet alle Fordomme, saa maatte han være en kraftig Karakter. Men Tremaine kunde ikke vinde ham, som han havde vundet en Kvinde og en sentimental Advokat.

Tremaine saa meget skarpt paa Bankmanden. Medens Mr. Malvern studerede John, var den yngre Mand gaaet femten Aar tilbage i Tiden. Uden at vide om, at den anden ikke likte ham, eller om han forstod det, ikke brød sig noget om det, sagde han høflig:

"Jeg har ønsket at træffe Dem, Mr. Malvern. Jeg er fornøiet over, at jeg traf Dem nu her."

Malvern sagde: "Jasaa," idet han saa den Mand lige i Øinene, som havde stjaalet fra hans Bank de Penge, hvormed han begyndte Livet for flere Aar siden. De Øine, han mødte, var klare og faste.

"Jeg glemmer aldrig hin Formiddag i Juni Maaned for femten Aar siden," sagde John. "De var da snil nok til at sige nogle opmuntrende Ord til mig." Han lagde til: "Jeg kan tænke mig, at De ikke husker det nu."

"Jo, jeg husker det udmerket godt," svarede Malvern.

"Det er bra," svarede Tremaine. "Det er mere behageligt at dele et Minde end at have det alene. Jeg glemmer aldrig Deres Raad — Deres faa Ord gik med mig, og de kom tilbage til mig mange Gange, naar jeg trængte dem. Jeg har altid ønsket at takke Dem."

Malvern var yderst forbauset, og John saa det. Virginieren ansaa Johns Koldblodighed for Sluhed.

"Jeg er bange for, at De overvurderer Vigtigheden af vor Samtale, Tremaine."

"Vi overvurderer altid Vigtigheden af de Ting, som vi liker," svarede John.

Før Malvern kunde svare, havde Tremaines Maade at være paa forandret sig fuldstændig. Hans Moder kjendte den saa godt og forstod, at den var en Del af hans sammensatte Karakter. Smilet forsvandt, der kom et mørkt Udtryk i hans Ansigt, og han kastede tilbage fra Panden den mørke Haarlug, som var falden ned over den. Han satte sig paa Rækverket omkring Altanen, knyttede Hænderne omkring sit ene Knæ og bøiede sig frem mod Bankmanden. Han talte hurtig, og medens han talte, saa Malvern og Mrs. Tremaine, skjønt det var dem begge ubevidst, den store Tremaine, som han var kjendt i Sydafrika, den Mand, som uden en Cent i Lommen til at begynde med havde tjent Millioner og gjorde ogsaa andre rige.

"Som sagt, det er mig en stor Glæde at kunne træffe Dem her idag, Mr. Malvern. Hvis De ikke

var kommet, vilde jeg have taget mig den Frihed at kjøre over for at tale med Dem. Det er noget vigtig, som jeg ønsker at fortælle Dem og Distriktet — Jeg har noget nyt at fortælle dere . . . .

Da jeg var Gut, troede jeg, at Blythefjeldet og Høilandet vest for det indeholdt Kul, og det viser sig at være Tilfældet. Ved Hjælp af flere Fagmænd har jeg fundet Kulaaren — den er tyk, og Kullet er af bedste Kvalitet.

I sidste Uge blev der organiseret Blythe Mountain Coal Co. med en Aktiekapital af to Millioner Dollars, hvoraf jeg har subskriberet Halvdelen. Den anden Halvdel er blit subskriberet af Mænd i Richmond og New York. Omkring Halvdelen af Kapitalen er blit brugt til Indkjøb af 20,000 Acres Kulland — jeg har afstaaet til Bolaget mit Blythe Mountain Land uden Betaling — og Resten af Kapitalen skal benyttes til at udnytte Kulaaren ved at grave Gruber.

Banebolaget har gaaet ind paa at bygge en Sidelinje til Gruberne. Jeg skal ikke være Medlem af Direktionen og skal heller ikke være blandt Bolagets Embedsmænd, men jeg har gaaet ind paa at fungere som Bestyrer, til Gruberne er komne helt igang."

Mrs. Tremaine fæstede sine Øine paa sin Søn og fulgte hans Fortælling med den største Opmerksomhed. Hun foldede sine Hænder og blev siddende ubevægelig. Tremaine saa den gamle Mand i Ansigtet, et Ansigt, hvor ikke en Muskel rørte sig, og fortsatte:

"Jeg har foreslaaet Dem til Præsident for Blythe

Mountain Coal Co., Mr. Malvern. Stillingen lønnes med ti Tusen Dollars Aaret, og Præsidenten har Ret til at kjøbe to Tusen Aktier til pari Kurs."

Der var et Øibliks Stilhed. Tremaine tog Hænderne fra Knæet, tog op af Lommen en Cigar, vendte sig til Siden og tændte den. Det var nogle talende Øieblikke. Mrs. Tremaine kunde næsten høre sit Hjerte slaa. Malvern greb om Stolarmene med begge Hænder. Han vædede Læberne med Tungen. Den Plan, som nu laa for ham, var noget af det mest hovmodige, han nogensinde havde truffet paa i sit Liv. Han tænkte ikke et Øieblik paa den Fortjeneste, som her blev budt ham, for alt sligt blev glemt ved Tanken paa, at det hele kom fra dette sorte Faar. Han troede, at John havde til Hensigt at kjøbe hans Taushed angaaende sin Fortid. Han blev rød og reiste sig i Harme. Han kom pludselig til at huske paa, at Johns Moder var tilstede.

"Vi Mænd her i Syden blir forvirret, naar vi træffer Held som Deres, Tremaine. Jeg maa sige, at dette kommer noget overraskende." Han vendte sig mod Mrs. Tremaine med et Smil.

John flyttede sig fra sin Moder og Malvern.

"Moder, jeg gaar ind for at faa af mig Richmondstøvet. Jeg skal se Dem igjen, min Herre, og det skal da være mig en Fornøielse at tale mere med Dem om Sagen."

Han bukkede for sin Gjæst og gik ind.

Malvern stod, som Tremaine havde forladt ham, og Mrs. Tremaine, som havde reist sig og gaaet hen

til ham, rørte ved hans Arm. Hun var hvid i Ansigtet af Bevægelse.

"Du ser, Redmond, at han søger at gjøre det gale godt igjen."

Malvern vendte sig mod hende. "Johns Gjæld til Banken blev betalt for flere Aar siden. Den Historie er begravet."

Mrs. Tremaine holdt sit Lommetørklæde op til Munden.

"Begravet! Den kommer op om Natten og gaar omkring! Begravet!"

Malvern lagde sin Haand over hendes.

"Behersk dig, min kjære Veninde!"

"Vil du afslaa Tilbudet, Redmond?"

"Min kjære Veninde!"

Hans Tone var for hende som et Dolkestød.

"Du mener, at du ikke har nogen Tillid til John — at du aldrig kan have Tillid til ham, at hvad han end gjør, vil den Feil, som han begik i sin Ungdom, gaa igjen som et Spøgelse og gjøre ham umulig?"

"Min kjære Veninde."

Hun fortsatte meget bevæget: "At hvor pletfri end hans Liv har været siden — i femten Aar — kan du aldrig mere stole paa John?"

Malvern kom over til hende og tog hendes Haand.

"Vær saa snil ikke at fortsætte denne sørgelige Samtale, Molly!"

Mrs. Tremaine holdt Haanden for Øinene og sad slig en Stund, som hun ønskede at skjule Udtrykket i sit Ansigt. Saa tog hun Haanden fra An-

sigtet og saa paa ham med en rørende Appel om hans Sympati og sagde:

"Du kjender ikke John!"

"Det er sandt. Han er mig fremmed."

"Du kjender ham ikke."

"I de sidste Aar — kun af Omtale."

"Men hans Rygte er udmerket, Redmond. Der er ikke en Plet paa det."

"Ja, jeg tror det, Molly!"

"Han er kommet hjem igjen for at gjøre sin Stat rig. Han har allerede vundet Respekt og Beundring i Redlands. Du kan ikke negte det, Redmond."

"Jeg negter det ikke, Molly."

"Nei, nei, du kan ikke fortælle mig, at et Liv i noble Handlinger, i Ædelmodighed og Selvbeherskelse ikke kan sone en gammel Synd. Du kan ikke fortælle mig, Redmond, at han ikke er blit renset, styrket ved at kjæmpe og leve et godt Liv i mange Aar!" Hun bøiede sig frem i sin Stol, idet hun talte sin Søns Sag for Malvern og bad ham om at fælde en god Dom over ham.

Det var meget pinligt for ham. Han afbrød hende:

"Kjære dig, min Veninde!"

"Tænk paa, hvad han kunde blive i Virginien, hvad godt han kunde gjøre, Redmond! Hvorfor skulde ikke John nu faa Anledning til at gjøre godt? Det er ikke ret! Det er grusomt, det er ikke ret! Hvorfor skulde et eneste Feilgreb være en Forbandelse for en Mand hele hans Liv, naar han siden har gjort en Mængde godt?"

"Molly!"

Mrs. Tremaine holdt et Øieblik Haanden over Munden for at skjule, at Læberne skalv.

"Ingen kunde være nær ham og lade være at beundre ham. Han vinder alle, Høie som Lave!"

Malvern lyttede til hende, medens hun talte sin Søns Sag, idet han bøiede Hovedet en Smule. Man kunde se paa hans Ansigt, at hun gjorde et dybt Indtryk paa ham.

"Jeg havde aldrig tænkt mig, at jeg nogensinde skulde komme til at tale en Tremaines Sag. Vi har holdt Hovedet høit, Redmond, men jeg taler nu Johns Sag! Vend ham ikke Ryggen nu, Redmond. Giv ham en Anledning! Tænk paa alle de Aar, da han levede som en Forstødt borte fra Hjemmet! Tænk paa, hvor ensomt han levede, og husk saa paa, hvad der er blit af ham! Vær medlidende her, Redmond, tag mod, hvad han tilbyder dig, støt ham i hans Arbeide for at gjøre Virginien rigt!"

Malvern tog med Magt en af hendes fine, skjælvende Hænder i sine.

"Se at blive rolig, Molly," sagde han med en intim Vens Autoritet. "Behersk dig, min kjære Veninde!"

Mrs. Tremaine ventede.

"Du beder mig om at give John noget, som det ikke staar i min Magt at give ham, noget — Malvern lagde Haanden paa Brystet — som ikke er her. Selv for din Skyld kan jeg ikke give min Respekt og min Tillid til en Mand, som plyndrede en Bank, tog Penge, som var blit ham betroet."

"Aa!" udbrød hun, idet hun trak sin Haand bort fra hans. "Du er skrækkelig, skrækkelig!"

"Nei, jeg er uheldigvis bare retfærdig," svarede Malvern. "Du siger, at John har angret og bygget sin Karakter op ved at leve som en Hædersmand i femten Aar. Det vilde naturligvis blive regnet ham tilgode, men det vilde ikke udviske hans Vanære eller give ham tilbage hæderlige Mænds Respekt."

Mrs. Tremaine beherskede sig, skjønt det faldt hende meget vanskeligt.

"Du tror altsaa, at det er umulig at sone en Synd?" sagde hun langsomt. "Det er en ukristelig Lære."

"Hvis John har levet det Liv, som du siger, han har, hvis han er blit den Mand, du siger, han er, kan han have sonet Synden og kan blive tilgivet i Evigheden, men jeg tror, at han maa betale Straffen i dette Liv. Han kan aldrig gjøre sig Haab om at faa den samme Tillid og Respekt som de, hvis Ære er uplettet."

Mrs. Tremaine holdt Lommetørklædet op til Munden. Hun stod op og sagde med Værdighed:

"Jeg beder om Undskyldning for at have talt til dig om min Søn, som jeg har gjort, Redmond. Godnat! Kom ikke hid mere! Lad ikke Isobel komme heller. John og jeg kan staa alene. Farvel."

Malvern løftede hendes Haand til sine Læber. "Jeg kan ikke holde Isobel borte. Hun tilbeder dig."

"Jeg kan, og jeg vil, men du maa love mig en Ting, og det er alt, som jeg skal bede dig om at gjøre for vor Skyld."

"Hvad er det, som du ønsker mig at love? Du ved paa Forhaand, at du vil faa det opfyldt."

"Du maa love mig aldrig at lade Isobel faa vide noget om Johns Vanære."

"Jeg lovede at være taus den Dag, da du fortalte mig, hvad han havde gjort," sagde Bankmanden. "Tror du virkelig, min kjære Veninde, at det er nødvendigt, at jeg skal love det igjen?"

"Nei, jeg kjender din Æresfølelse, men om Isobel skulde faa vide om vor Vanære, vilde det faa mit Hjerte til at briste," sagde Mrs. Tremaine.

Det var en haard Stund for Malvern, og han vilde gjerne afslutte Samtalen. Han trykkede varmt hendes Haand.

"Hvis det kan være til nogen Trøst for dig, giver jeg dig mit Løfte nu. Du ved fuldt vel, at der aldrig skal komme over mine Læber et Ord om, hvad John har gjort. Søg at glemme det," og han kunde ikke undlade at tilføie, "som han synes at have gjort."

9de Kapitel.

Som før fortalt havde John Tremaine skrevet til Norden efter italienske Arbeidere og sammen med en god Formand udarbeidet en Plan for moderne Haver. Han havde ogsaa givet alle Negrene Afsked, da han ikke kunde taale deres Dovenskab og Udygtighed. De italienske Arbeidere var kommet, og under Tremaines egen Ledelse tog det ikke længe at faa Haverne istand, og han begyndte at dyrke tidlig moden Frugt og Grønsager for Markedet i New York.

Hans Moder begyndte at vise stor Interesse for hans Foretagende, og hun delte hans Sorger og Glæder ved Farmingen. En Dag kom han til at aabne en Pakke Bøger, som var kommet med Posten, og han blev forbauset ved at finde, at hun havde skrevet efter flere Bøger om Landbrug og Havedyrkning.

Tremaine vedblev at arbeide ude paa Farmen, og nu og da gik han for at besøge Leavitt, som opdagede, at han likte hans Besøg. Han begyndte virkelig at ønske John velkommen, naar han kom ind paa hans Kontor paa sin lidet ceremonielle Maade. Der var et saa godt Selskab i denne driftige Kar. Han kom med Spørsmaal om Redlands og dets Indbyggere og talte om Avlingen og hvorledes der kunde

skaffes Arbeidere. Han var nysgjerrig efter at studere Tremaine, men det forsvandt for Fornøielsen ved at give ham Oplysninger. Det saa ikke ud for, at Tremaine tænkte sig Muligheden af, at han kunde være uvelkommen, og ved Udgangen af Juli bad han en Dag pludselig Leavitt om at faa hans Regning. De sad i Advokatens Bibliotek inde i Huset en Søndag Eftermiddag. Paa Bordet mellem dem laa et løst henkastet Rids af en Kjøkkenhave, som John agtede at lægge ud saa tidlig, at han kunde dyrke Grønsager der næste Vaar.

"Jeg forstaar ikke, hvad De mener," sagde Advokaten, idet han reiste sig. "Hvad er det for en Regning, De taler om?"

"Deres Regning for de juridiske Raad og Oplysninger, som De har givet mig, siden jeg kom til Redlands." Tremaine havde ikke gjort sig megen Møie med at studere det eiendommelige ved Folk i Syden. Hvis han havde gjort det, vilde hans Moders ubøielige Stolthed, hans Faders indolente Flothed og hans Broders Ligegyldighed have skaffet ham fuldt op af Materiale.

"Jeg ved ikke om, at jeg har givet Dem juridiske Raad og Oplysninger, min Herre," sagde Leavitt.

John Tremaine havde nu og da været overlegen og kort for Hovedet, som han var den første Gang, han kom til Advokatens Kontor, men Leavitt havde taalt det for hans Moders Skyld. Naar John talte om sine Planer, var han meget behagelig. Men Leavitt kunde ikke paa nogen Maade forstaa ham.

"Jeg optager ikke en Advokats Tid for intet," sagde John. "De er en Mand, som har det travelt."

"De skylder mig akkurat ti Dollars og femti Cents, min Herre! Ønsker De en Regning? Jeg har aldrig præsenteret en Tremaine en Regning i alle de Aar, som jeg har arbeidet for Familien."

"At dømme efter den Stilling, hvori jeg fandt Dem, da jeg kom hjem igjen, synes ikke Deres Forhold til min Familie at være til Deres Fordel!" sagde John rolig. "Jeg har sagt til Dem, at jeg vilde betale for Deres Tid."

"Min Herre!" skreg Advokaten skjælvende. "De fornærmer mig! Mener De at sige, at De ønsker at betale for Deres Samtaler med mig i mit eget Hus?"

Tremaine nikkede. "Ja, for Deres nøiagtige Oplysninger, for den Tid, som De har brugt med mig."

Samuel Leavitt havde grebet fat i sin Uhrkjæde med den ene Haand, men den skalv, og hans Øine lynede.

"Jeg er en Sydens Gentleman. Jeg sælger ikke min Gjæstfrihed og ikke heller mine Samtaler."

Tremaine samlede op sine Papirer, Planen for Kjøkkenhaven.

"De har aldrig tilbudt mig Deres Gjæstfrihed," svarede han rolig. "De har aldrig bedt mig komme til Deres Hus som Ven. De har aldrig indbudt mig til at deltage i et Maaltid. Jeg har ikke i Nedlands et levende Menneske, som jeg kan tale med, og jeg er villig til at betale for Tilladelsen til at tale med en dannet Mand. Siden jeg kom til at bo paa

Riverside, er selv Deres Besøg hos min Moder blit sjeldne."

Leavitt svarede grublende: "Ja, hun har virkelig negtet at modtage mig. Det er første Gang paa femten Aar."

Der gik en Skygge over Tremaines Ansigt. Han tog sin Hat og forlod Leavitt med et kort "Godaften". Han gik til Hotellet, hvor han skulde træffe en Mand, som var kommet fra Richmond for at tale med ham. Manden skulde sende nogle Italienere, der skulde arbeide under Kontrakt. Han sagde:

"Hvorledes er det med Formand?"

"Jeg skal være min egen Arbeidsformand," svarede Tremaine. "Jeg taler lidt Italiensk, og jeg foretrækker at tage Ansvaret for Arbeidet selv."

Arbeiderne skulde sendes til Redlands den følgende Uge, og Tremaine havde til Hensigt at opføre Skur for dem langs Elven. Agenten fra Richmond saa stivt paa Tremaine i hans blaa Klæder og røde Slips.

"Er De selv Italiener?" spurte han, da han saa, at han var saa mørk i Huden.

"Nei, jeg er født i Virginien. Men engang i Tiden var jeg Formand for et Lag paa 300 italienske Bygningsarbeidere, og jeg kan fortælle Dem, at vi gjorde godt Arbeide."

"Saa De er en slig Mand," sagde Agenten og smilte. "Da kan jeg tænke mig, at De kan greie en Haandfuld Dagos."

Tremaine bemerkede, at han troede, at han kunde greie det.

En Eftermiddag omtrent sex Uger efter sagde Advokaten, som sad og ventede paa Mrs. Tremaine i Bedstestuen, til Mammy:

"Vær saa venlig at sige til din Herskerinde, at jeg er kommet for at tale med hende om en meget vigtig Sag." Medens han sad foran Ildstedet og taalmodig ventede paa sin Vertinde, kunde han gjennem de lange Vinduer se Sommersolen gyde sin Varme over Ager og Eng, og det var med stor Tilfredsstillelse, han tænkte:

"Det maa, naar alt kommer til alt, med Sandhed siges, at Eiendommen ikke er kommet i Forfald, takket være den merkelige forlorne Søn."

Som han stod der i den gamle Stue, hvor der duftede af Blomster, idet den tunge Sommerluft kom ind gjennem Vinduerne, hvilede hans Øine med Behag paa Omgivelserne, og der kom over ham en Følelse af Taknemmelighed mod John Tremaine.

"Det kan nu være det samme, hvad han har gjort i Fortiden. Han er sandelig en nyttig Mand i Nutiden."

Som han holdt paa i sine Tanker at give John, hvad der med Rette tilkom ham, kom Mrs. Tremaine sagte ind i Værelset og fandt Leavitt svingende sine Briller drømmende foran det tomme Ildsted.

Idet hun kom ind, faldt det hende i Tankerne, hvorledes hun for første Gang mødte ham for tredive Aar siden, da man havde forestillet Samuel Leavitt for hende som den unge Advokat med den store Fremtid. Hun hilste nu paa ham med en mere end sædvanlig Venlighed, og de sad sammen paa Sofaen

nær Vinduet, hvor de gjennem Aabningerne i Skodderne, der var trukket for, kunde se Elven og Kaprifoliernes hvide Blomster omkring Pilarerne ude paa Altanen.

"Du har gjort mig til en næsten fremmed Mand her, Molly. Det er en Maaned, siden jeg havde den Lykke at træffe dig hjemme."

Hun fortalte, at den sidste Varme havde gjort hende syg, og at hun havde faaet sin gamle Hovedpine igjen. Advokaten sad og betragtede hende intens gjennem sine blanke Briller. Han kunde ikke andet end beundre den vakre Dame, som sad der saa skjøn med sit blege Ansigt.

"Du trænger sandelig til en Forandring. Jeg haaber Norden vil gjøre dig godt. Skal du snart reise?"

"Imorgen."

Han bøiede sig frem med spændt Interesse.

"Kjære dig! Tænkte du virkelig paa at reise til Norden uden at lade mig sige Farvel til dig, min kjære gamle Veninde?"

Nei, hun havde bestemt sig til at sende Bob over for at bede ham komme og spise til Aften med dem, og Leavitt udbrød:

"Det var bra! Jeg er glad for det. Det vilde have været grusomt at reise bort uden at lade mig vide det."

"Hun sad eftertænksom en Stund. Derpaa reiste hun sig og foreslog, at de skulde se ud over Egnen fra Vinduerne ovenpaa. Hun lod ham gaa gjennem det kjølige mørke Hus til hendes Søns Værelse,

hvor de kunde se Agrene og Markerne, Elven og de simple Skur, som Tremaine havde opført for sine Arbeidere. En Gruppe Italienere i blaa Skjorter og stribede Benklæder og uden noget paa Hovedet i den steghede Sol holdt paa at lægge ud Haver, hvor der skulde dyrkes Grønsager.

De to gamle Venner stod ved Siden af hinanden ved Vinduet i Johns Værelse. Mrs. Tremaine havde giftet sig, da hun var sytten Aar gammel, og hun var kun atten Aar gammel, da hendes ældste Søn blev født. Hun var endnu en nydelig Dame. Hendes Figur var ungdommelig, og hendes Hud var frisk.

"Se, Sam! John er der nede selv med sine Mænd og lægger Planer for en Frugthave."

"Og Leavitt saa Eiendomsbesidderen klædt som en almindelig Arbeider. Han stod og gestikulerede og talte med sine italienske Arbeidere. Da de kom ned i Stuen igjen og havde sat sig paa Sofaen, hvor de sad, før de gik ovenpaa, hentede Mammy en Mugge Lemonade, kjølig og velsmagende. Der laa Is i den, og den kjølige Drik i den fine, gamle Mugge saa meget indbydende ud.

"Undskyld, Mrs. Molly" — hun skjænkede Lemonaden i Glassene — "jeg kunde ikke paa nogen Maade komme før. Jeg og Bob har slæbt Bøtter med Lemonade til Folkene, som bor i Skurene."

Leavitt smilte nysgjerrig.

"Du vil vel ikke fortælle mig, at Chloe kommer overens med Italienerne?"

"Hun tilbeder John, og det gjør ogsaa den Knegten Bob."

Leavitt drak i Taushed. Hendes bløde Haar, der havde nogle faa graa Striber, laa i Krøller over Panden og ved Ørene. Hendes Øine, som var ildfulde og vakre, mødte Leavitts fast. Hun lagde for Dagen Dannelse og Ynde, og hun havde ikke ladet Taarer og Sorg sætte sit Merke paa hendes Ansigt. Advokaten tænkte:

"Hun ligner en nydelig Dame og skulde indrammes af kostbare Perler."

Bag dem laa en Levetid af hemmelig Hengivelse, og hans Følelser kulminerede i Tanken paa, at hun skulde reise bort fra Virginien for altid. Med en Bevægelse, som var fuld af Pathos og Anstand, mumlede han:

"Jeg er sexti Aar gammel, Molly. Min Familie nyder som din stor Anseelse i Virginien." Han saa, eller rettere sagt, følte, at hun for sammen. "Jeg har en liden Formue, en liden Eiendom, og kan endnu tjene Penge som Advokat."

Han bøiede sig frem og rørte ved hendes Haand, som hun ikke trak til sig, da hun var altfor overrasket, og han sagde:

"Jeg beder dig om at modtage mit Liv og min Hengivelse."

Mrs. Tremaine holdt Pusten, og da Leavitt saa, at hun blev bleg, fortsatte han med større Varme:

"Reis ikke nord til Julia. Bliv her i Virginien som min Hustru." Der viste sig et svagt Smil paa hendes Læber, da hun fik sin Ro tilbage.

"Du frier til mig, Sam!"

Han svarede høitidelig: "Jeg har elsket dig hele mit Liv."

For et Øieblik var hun atter en ung Pige. Hun lo mildt og strøg den Haand, som holdt hendes egen.

"Sam, Sam, Varmen har gaaet dig til Hovedet, min kjære gamle Ven."

Leavitt afbrød hende med virkelig Lidenskab: "Nei, Molly!" og hun saa, at han vilde falde paa Knæ for hende. Hun reiste sig hurtig.

"Kom, lad os aldrig tale om dette igjen," sagde hun, idet hun skjælvede lidt.

Leavitt, som blev siddende med foldede Hænder, saa op til hende med Tilbedelse. Hans Ansigt var blit helt forandret af Haabet om Kjærlighed og af Ungdommens Lys, der som Vinger havde strøget hen over hans Aasyn. Derpaa sukkede han dybt, reiste sig og gik henimod hende med Værdighed.

"Husk altid paa, at der er nogen i Verden, som gjerne vil tjene dig, og for hvem du er — den første af alt. Denne Bevidsthed er dyrebar for en Kvinde."

Hun stod og saa paa ham med et forandret Udtryk i sine Øine. Derpaa rakte hun frem begge sine Hænder, og han kyssede dem heftig. Da han var gaaet, gik hun frem og tilbage i Dagligstuen, pressede sit Lommetørklæde mod sine Læber, og hendes Gang var let som en Piges.

10de Kapitel.

Efter Kvældsmaden sagde Mrs. Tremaine til John:

Mr. Leavitt og Mammy fortæller mig, at de italienske Arbeidere er upopulære". Han svarede, at Arbeide var altid upopulært blandt de Dovne, og at Italienerne var udmerkede Arbeidere.

"Jeg tror ikke, at du kan bringe fremmede Skikke til Syden, John. Vi har vor Maade at være paa, og vore Sædvaner er saa gamle som Landets Historie. Vi er mere nationale her end paa noget andet Sted i De Forenede Stater."

"Hvad vil da efter din Mening, Moder, blive Udfaldet af mit lille Immigrationsforetagende?"

"Jeg tror, Negrene vil gjøre Oprør."

Tremaine smilte. Han troede ikke paa sligt, men det morede ham at tænke paa det.

"Det vil gaa dem slet, om de forsøger," sagde han med Bestemthed.

Hans Befatning med Jorden, med de deilige Agre og hans daglige Arbeide ude paa Farmen havde givet ham et mildere Udtryk. Han havde været hjemløs saa længe, at hans nye Liv med et godt Hjem gjorde ham godt baade paa Legeme og Sjæl.

"Hvad han end har gjort, tilhører det nu For-

tiden," tænkte hans Moder. "Mærket er blit gjort, og som alle Sjælemærker er det dybt. Men det ser ud til, at han paa en eller anden Maade har været istand til at blive kvit Arret. Jeg kan ikke se noget Mærke af Svaghed hos ham. Kanske hans Triumf og, hvad han har erobret, er større, end hvad mangen en Mand med mindre Fristelser kunde vinde," og hun tænkte paa den forlorne Søn.

"Leavitt er en Mand med Anstand — en helt igjennem usædvanlig Mand. Men lad ham ikke forskrække dig, Moder. Hvis et halvt Dusin gale Negre og en Haandfuld hvide Dagdrivere skulde komme for at forstyrre os, skulde jeg vide at tage imod dem."

"Opløb er aldrig behagelige, John."

Tremaine nikkede.

"Jeg har seet dem, da de var i Sandhed meget alvorlige."

Hans Moder betragtede ham med en pludselig Interesse og udbrød:

"Naar var det, John?"

Hendes Søn satte sig godt tilrette, sendte ud en Røgsky fra sin Cigaret og begyndte:

"Det var i Sudan, omkring tre Hundrede Mil oppe i Landet ved Nilen overfor Khartum. To af os hvide Fyre laa i Leir sammen med et Dusin indfødte Gutter. En af vore Mænd havde skræmt nogle Kvinder, som holdt paa at vaske Klæder i Floden, og den Nat blev vi vækket af Skrig fra en sint Pøbelhob. Da vi kom ud af vore Telte, saa vi et Gjærde af bevæbnede Krigere staa omkring Indhegningen."

"Tremaine stansede i sin Fortælling. Hans Mo-

der, som aldrig havde været ude paa Reiser, havde aldrig gjort en saa lang Reise, som hun nu gjorde i sine Tanker. Virginien, Riverside og Dagligstuen med Hjortehovedet over Ildstedet forsvandt. Hun blev ført op langs en hemmelighedsfuld Flod. Der gik en Skjælven gjennem hende. Hun lyttede til John, som fortalte med en træg, men behagelig Stemme. Nu fik hun høre noget fra hans hemmelighedsfulde Liv, noget fra de femten Aar, som hun ikke kjendte til. Han fortsatte:

"Du kan forstaa, Moder, at Stillingen krævede Behændighed. Knegtene var bevæbnet til Tænderne. Det Gevær, som jeg greb i Farten, var ikke ladt. Et eneste Skud vilde imidlertid været blit en farlig Sag for os. Det var Maaneskin, og Gutterne havde tændt de store Fakler, som vi brugte i Leiren for at holde borte vilde Dyr. Manden, som var med mig, og som igrunden var Expeditionens Chef, fik Øie paa en Indfødt, hvis Ansigt var ham bekjendt.

Negeren var, femten Mil længere oppe ved Floden, blit stanget af en olm Oxe, og min Ven havde rengjort Saaret og stelt pent med ham i det hele. Han havde Aandsnærværelse nok til at kalde paa ham ved Navn og faa ham til at forlade Krigernes Række. Han talte med ham i et Sprog, som han ikke vidste han kunde tale før. Derpaa holdt han ved Hjælp af ham som Tolk en liden Tale til Krigerne. Negeren havde lært lidt Engelsk ved Gordon College i Khartum, men Racefølelsen havde været ham for stærk, og han var blit en vild Mand igjen."

Tremaine lo igjen ved Tanken paa sin Oplevelse.

"Det gik udmerket for os, og Opløbet blev til et Theselskab. Vi gav dem al den The og alt det Sukker, som vi havde. Det var en meget kostbar Nat for os. Vi maatte drage tilbage til Khartum for at faa ny Forsyning, men vi reddede Livet."

"Hvad sagde din Ven til dem?" spurte Mrs. Tremaine.

"Utvilsomt en hel Del Tul. Men dengang var det intet mindre end en Inspiration."

Hun sagde ikke noget mere, og halvt eftertænksomt tilføiede John:

"Jeg er ikke bange for Negrene i Virginien, og i ethvert Tilfælde vil du ikke komme til noget oppe i Norden. Dit Tog afgaar Kl. 7 imorgen, gjør det ikke?"

"Jo," svarede Mrs. Tremaine, idet hun gik op Trappen til sit eget Værelse.

Han sad alene i Dagligstuen foran Hjortehovedet og tænkte. Den Oplevelse, som han havde fortalt sin Moder, bragte Sudan levende tilbage i hans Erindring, og han kunde saa tydelig huske Detaljerne ved den lille Expedition, da han drog derop for at grunde en ny By Sorgun. Han var draget derop alene med en Haandfuld Sudanesere. Det var en Englænder, som skulde have gjort dette, men han kunde ikke reise da, og Tremaine havde taget hans Plads. Han var i Khartun, da dette hændte. Han havde været urolig og havde lidt af Hjemve, og da Stillingen blev ham tilbudt, havde han taget den, til Adams kunde komme efter.

Da Adams kom, var det værste Arbeide udført.

Nabostammerne var blit venligsindede, og Tremaine var faktisk blit Konge i den lille Provins. Han havde givet Adams Krediten for, hvad der var blit gjort, og var draget opover langs Floden.

Han sad og tænkte paa dette, medens han røgte den ene Cigaret efter den anden. Sudan var langt borte . . . han var i Virginien nu . . .

Hvor ung hans Moder havde seet ud iaften! Han kunde ikke tænke sig, at hun var Moder til to Mænd, som ikke længere var unge. Hendes stolte Ligegyldighed bidrog bare til at øge hans Ømhed for hende, og han ønskede saa at beskytte hende, at sørge for hende. Hun var den eneste Kvinde i hans Omgivelser, og hun tilfredsstillede hans skjønhedselskende Øine. Han kunde ikke sige, at hun havde behandlet ham med Ømhed, men hun havde dog været høflig. Han kom til at savne hende.

I den sidste Tid havde hun været mere pratsom i sin Omgang med ham. Hun skulde jo reise nu, og han havde uden at komme med nogen Bemerkning lyttet til hendes rosende Omtale af Davids Børn. Han fik nøie Besked om sin Broders heldige Karriere, som forresten ikke var nu saa omfram, og han iagttog Ansigtsudtrykkene hos sin Moder, naar hun talte om sin ældste Søn. Han hørte om sine Broderbørn, saa deres Billeder og Billedet af Davids Hustru.

Mammy kom ind, før han gik op paa sit Værelse for at lægge sig, og bragte ham et Glas frisk Kjernemelk. Hun rullede med Øinene og saa op i Taget.

"Hun reiser bort imorgen, Massa John."

"Ventede du ikke, at hun skulde reise, Mammy?"

"Nei, jeg har ikke det. Jeg har sandelig ikke ventet det. Jeg har været Moder to Gange over, og jeg antager, jeg ved, hvad det vil sige."

"Jamen, hun reiser da til sin kjæreste Søns Hustru, Mammy."

"Og hendes Barn her har intet, han."

John lo.

"Tag dig ikke nær af det, min kjære gamle Mammy. Han har den mest trofaste Sjæl paa Jorden til at holde sig med Selskab."

Negerinden kom hen til ham, og idet hun mindedes en Vane, hun havde, da hun var Barn, knælede hun foran ham, tog af ham Tøflerne og holdt Fødderne i Fanget og strøg dem.

"Hør mig, Massa John. Hun ønsker paa ingen Maade at reise til Norden."

"Det er latterlig! Det er bare din Indbildning, Mammy!"

"Det er ikke det," sagde Negerinden bestemt. "Naar dere allesammen gaar ud for at arbeide, gaar hun ind paa Deres Værelse og sidder der. Hun synes at finde det saa hyggeligt der."

John saa paa den gamle Kvinde ved sine Fødder og hendes Hænder, som stelte saa godt med ham, da han var liden. Han huskede, hvorledes hun havde stjaalet sig ind en kold Vinternat og gnedet hans Fødder. Han var Gut dengang. Hun talte Sandhed, da hun sagde, at hun havde født mange Børn. Hun havde bragt til Verden tolv Børn, og alle af dem var døde undtagen Bobs Fader, som var Opvarter nord i Landet. Hun var moderlig — hendes Øine, hen-

des Bryst, hendes magnetiske Hænder. Han bøiede sig over hende.

"Hvorfor har Mødre Favoritbørn, Mammy?" spurte han.

Den gamle Kvinde søgte at lægge Trøst i sit Smil.

"Aa Gud, Massa John, der er den samme Grund, som jeg har havt i at have en Yndling i dette Hus. Der er et eller andet Barn, som taler til Hjertet," mumlede hun.

"Saa du har en Yndling?"

"Ja, jeg har, og mit Barn er kommet hjem for at blive her!" svarede hun med et Smil over hele Ansigtet.

Den følgende Dag arbeidede han til Middag med sine Mænd, og da han kom tidlig ind, fordi det var hans Moders sidste Dag, fandt han, at hun var paa sit eget Værelse, hvor Mammy serverede Middag for hende. Da Klokken var sex, serverede den gamle Kvinde Aftensmad for sin Herskerinde og for John, og Mrs. Tremaine kom ned klædt for Reisen. Hun var bleg, og der var Merker efter Taarer, som hun ikke havde været istand til at skjule helt. Dette gjorde et meget stærkt Indtryk paa ham. Han kunde vanskelig se paa hende. Han følte, at han saa hende i en Stilling, som ikke var ment for hans Øine.

Hun var iført en Reisedragt og en Hat, som var pyntet med Violer. Bob stod færdig ved Døren med Hest og Vogn for at kjøre hende til Stationen. Hun rørte ved sin Søns Arm, og hun kneb Munden sammen.

"Vær saa snil ikke at kjøre med mig til Stationen. Jeg ønsker at kjøre alene. Du vil sige Farvel her."

Han bøiede sig ned og kyssede hende paa Panden. Han kjendte hende for godt til, at det nyttede at protestere, og da han nu stod i Begreb med at sige Farvel, syntes han ikke at have noget at sige, som han ikke havde noget at sige i femten Aar. Han fulgte hende med Øinene, da hun kjørte bort fra Riverside, og han gik sagte ind igjen og lige op paa sit Værelse.

Paa Veien passerede han sin Moders Værelser. Der var Spor af Uorden efter hende, og Lugten af Lavendel føltes i Luften. Omkring en Time efter kom han ned igjen og vandrede uden Maal gjennem Huset. Han gik ud paa Altanen, tændte sig en Cigaret og stod og saa ud over Egnen i Skumringen. Luften var klar i den deilige Sommerkveld. Han hørte Katydiderne falde, og han syntes at høre over Bakkerne Toget paa Nordbanen pibe i det Fjerne. Toget maatte være meget forsinket, saa hans Moder havde maattet vente længe paa Stationen, for Bob kjørte netop op til Stalddøren.

Som han stod der og røgte, saa han nogen komme gjennem Grinden langt nede i Alleen og op over Veien. Han kunde ikke tro sine egne Øine, og han skyggede faktisk for Øinene med sin Haand, da han troede, at han ikke saa godt. Men der kunde ikke være nogen Tvil om det — det var hans Moder! Han sprang ned Trappen for at møde hende.

"Hvad er hændt, Moder? Er du syg? Gik Toget fra dig?"

Mrs. Tremaine havde mistet noget af sin sædvanlige Ro. Der var Rødme i Kinderne under Sløret, og hendes straalende Øine var mere blaa end graa. Hun skalv paa Hænderne, og hendes Søn stak sin Arm ind i hendes. Hun talte forpusten:

"Jeg har ikke spadseret saa langt — paa flere Aar . . . Gaa ikke saa hurtig, John . . . Lad mig faa Pusten tilbage . . . ."

Hun lænede sig paa ham, som han førte hende undrende og uden at forstaa, hvad der var hændt, op Veien. Med et eneste oplyst Vindu ventede det gamle Hus paa at modtage sin Herskerinde, der kom saa snart tilbage, og ved Foden af Trappen stod hun usikker og ventede lidt, før hun gik op, som John havde ventet hin Aften, da han kom tilbage. Han syntes at se ned paa hende fra en stor Høide, men der var Ømhed i hans Øine, og hun var ikke saa blind, at hun ikke saa Skjønheden i hans Blik.

"Jeg kunde ikke forlade Virginien," sagde hun simpelt. "Jeg er for gammel. Du vil vise mig Gjestvenskab en liden Stund, John?" smilte hun svagt. "Eller jeg kan bede Mr. Leavitt om at finde et lidet Hus til mig senere," og hendes Søn svarede skarpt og utaalmodig:

"Ødelæg det ikke ved at sige sligt. Hvis du vil gjøre mig den Ære at dele mit Hjem med mig . . ." Og idet hun endnu støttede sig til hans Arm, gik de op Trappen sammen.

Hun gjenvandt Herredømmet over sig selv, før de gik over Dørstokken. Mammy var ude i Kjøkkenet,

og man kunde høre hende synge med en sørgmodig Stemme:

Sorg og Armod
Kom ei mer igjen.

Den Aften saa Tremaine i sit Værelse Lyset fra sin Moders Værelse kaste sine Straaler ud over Græsvolden udenfor Huset gjennem Skodderne, og for første Gang syntes det at være et Fyr for Vandreren.

11te Kapitel.

Der havde ikke været noget Opløb, og Tremaine havde været istand til at opretholde Fred og Enighed paa Farmen, skjønt han var en Mand, der ikke taalte Sludder, om han end var retfærdig. Ingen Italiener havde gaaet ud af sit Skur, efterat det var blit mørkt, og om Natten havde Formanden og han selv mange Gange staaet med sine Rifler ved Elven og holdt Vagt. En Dag saa John det sidste Hølæs blive kjørt hjem over Markerne.

Solen skar i Øinene, men med sin store Hat, der skyggede for dem, slentrede han fornøiet langs Elven med en Rive i Haanden. De røde Lerbakker var dækket med Græs, som Sommervarmen havde brændt rødgult. Den bredbladede Dunkkjevle lod sin gyldne Krans hænge langs Elvebredden.

Da han var Gut, pleiede han at bringe sin Kano ned over Strømmen, og som han stod der et Øieblik og saa paa Vandet, fik han en brændende Lyst til at ro ud og overvinde Strømmen. Pludselig opdagede han en Pige borte ved en Bøining i Elven i en Kano. Han saa, at hun forgjæves forsøgte at overvinde den stride Strøm, og han raabte til hende:

"Lad Baaden drive! Ro ikke!" Isobel Mal-

vern adlød instinktmæssig, og Kanoen svingede og kom drivende.

"Jeg ønsker at komme iland. Jeg maa komme iland her."

Tremaine huskede saa et lidet Vandfald omtrent Hundrede Yards længere nede lige ved det gamle Sagbrug, og han forstod, at hun maatte komme iland. Hun forsøgte at holde Kanoen tilbage ved at sætte Aaren ned i Stenene, men den gik af, og John gik ned over Elvemælen og ned til Elven for at hjælpe hende. Han vadede ud i Vandet op til Knæerne, hvor han kunde naa Baaden. Han trak den iland, gav hende sin Haand, hjalp hende op paa Elvebredden og trak Baaden efter sig. Hun saa interesseret paa ham under Bremmen paa sin Sommerhat.

"Jeg troede, at Elven var lav, og jeg har ofte kommet iland længere oppe. Min Tjener kommer for at tage Baaden tilbage ved at kjøre den hjem. Bob vil vise ham, hvor den er."

Hun var iført en Dragt af Lintøi. Den var hvid og kjølig, og hun havde et Belte om Livet. Det var et hvidt Baand, hvori var stukket en Rose. Hendes Sko, Skjørt, Hat og flagrende Slør var altsammen drivende hvidt. Hun saa venlig paa ham med sine klare Øine, der lyste af Aabenhed, og hun talte til ham, som om han skulde være en Underordnet.

"Tænker De paa at spadsere hjem til Huset?" spurgte han.

'Ja, jeg forstaar, at Mrs. Tremaine er hjemme endnu. Jeg kjender Veien godt," svarede hun.

"Det kan godt være, men jeg tror ikke, at Mrs.

Tremaine gjerne saa, at De gik alene," sagde han skarpt. "Da jeg skal hjem til Huset selv, skal jeg følge Dem."

Skjønt Miss Malvern ikke havde fundet sig besøiet til at tale til Mrs. Tremaine om sit andet Møde med Arbeideren, havde hun alligevel tænkt paa ham. Hans rolige, myndige Optræden, hans stærke Personlighed havde vakt hendes Interesse. Hun likte det igrunden ikke, og hun havde forsøgt at glemme ham.

Hun havde hørt mange Ting om den nuværende Herre paa Riverside. Den Omstændighed, at en Tremaine med Energi og et bestemt Maal var kommet tilbage til Virginien i den Hensigt at bygge op igjen den store Eiendom, havde vakt Interesse i Nedlands.

Farmeren og Miss Malvern begyndte at gaa hen over Stien langs Elven. Han kom lidt efter hende med Riven paa Skulderen. Hun gik rolig langs Elven, hvor Vandet dansede over Stenene i Retning af Faldet ved Sagbruget. Hun stansede lidt, og da Tremaine kom op til hende, spurte hun:

"Er alt Høet inde?"

Dette Spørsmaal morede ham, og han saa aabent paa hende, idet han støttede sig paa Riven. Han havde med stor Fornøielse iagttaget denne sommerfuglagtige lille Ting, der svævede foran ham henover den røde Sti paa denne deilige Sommerdag.

"Det sidste Læs er netop kommet ind."

"Duer Tremaines Italienere noget?" spurgte hun.

"De lægger ud Haver, opfører Stenmure og Mure af Mursten. De arbeider som Bier."

"Saa!" kom det fra hende med Foragt. "Folk i Nordstaterne tror, at der er ikke noget andet i Verden end Arbeide, medmindre det skulde være Penge," og idet hun saa paa ham, sagde hun: "Jeg antager, at du er en Farmer fra Nyengland."

"Nei," sagde han, idet han drog paa det, "sidst jeg farmede, var i Afrika."

Nu vendte hun sig helt om og saa paa ham med aaben Interesse. Her var da en usædvanlig Mand, og der kunde ingen Tvil være om, at det var Grunden til, at Mr. John Tremaine havde leiet ham.

"Men det maa have været et interessant Liv," udbrød hun med Liv. Langt mere interessant end at arbeide i Virginien paa en udpint og glemt Farm."

Denne Beskrivelse af Riverside gjorde Indtryk paa ham, og han udbrød:

"Aa, tænker De paa Riverside i det Lys?"

"Alle var overrasket, da Mr. Tremaine kjøbte Eiendommen. Det vil tage en Formue at faa den op igjen." Derpaa lagde hun sødt til: "Men jeg skulde ikke tage Modet fra en af Mr. Tremaines Arbeidere."

"De tager ikke Modet fra mig," sagde Farmeren, idet han tog af sig Hatten og tørkede Panden med sit Lommetørklæde, hvilket paa ingen Maade lignede en almindelig Arbeiders. Isobels kvikke Øine lagde Merke til det, og hun saa skarp paa ham. Hun begyndte at faa Mistanke, men den forsvandt, da hun kom til at huske paa, hvad Folk sagde om Mr. Tremaine. Det kunde ikke være han. Denne Mand var da bare en almindelig Arbeider.

Hun fortsatte sin Gang, idet Farmeren fulgte efter hende. Foran dem langs Elven stod Italienernes Skur, en Samling af simple Huse. Ned ved Elven holdt en stor Italiener, som var nøgen til Bæltet, paa at vaske Klæder, og under sit Arbeide sang han:

Aa, mit skjønne Neapel.

Miss Malvern stansede igjen og vendte sig mod Manden, som kom efter hende.

"Er Italienerne bange for Negrene?"

"De er ingen Kujoner," svarede han, "og de er ikke bange for at arbeide heller, skjønt de kom fra Syden."

Hun udbrød fornærmet:

"Hvis Tremaine tror, at han kan lære os her nede i Virginien noget, tror jeg, at han vil finde ud, at han tager storlig feil," og hun saa ham lige i Øinene. Hun saa da, at de var lig Mrs. Tremaines, idet de forandrede sig fra at være blaa til at være graa.

Hun blev rød, begyndte at skulle sige noget. "Er De . . . ." Derpaa spurgte hun hurtig: "Hvorledes ser Mr. Tremaine ud?"

"Han ser ud som enhver anden Mand. Jeg kan ikke se nogen Forskjel," svarede Farmeren ligegyldig, og uden at presse Spørsmaalet fortsatte hun sin Gang.

Lige efter gik de forbi en Gruppe Italienere, som holdt paa at arbeide med Frugthaverne, og længere borte kom de ind paa Veien, som førte til Bagsiden af Eiendommen. Der forlod John Isobel.

Da Isobel den Eftermiddag var færdig med et

Parti Tam, som hun havde spilt med Mrs. Tremaine, og havde skjøvet Bordet tilside, sagde hun:

"Kjære Dem, Deres Søn har en usædvanlig Mand, som lader til at kunne gjøre, hvad det skal være. Jeg har mødt ham under hans Arbeide ude paa Farmen."

Mrs. Tremaine blev rød, saa Ansigtet lyste.

Pigen fortsatte:

"Han fortæller mig, at han har været i Afrika. Han rider som en Cowboy."

"Har du talt med ham igjen, Isobel?"

Og Miss Malvern fortalte sin Veninde om begge hendes sidste Møder med ham, og hun sagde med Liv og Ynde, idet hun lænede sig frem over Bordet.

"Det ligner ikke en Malvern at tale med en Arbeider, Isobel."

Pigen trak paa Skuldrene. "Det er det underlige ved det. Jeg tror ikke, at han er en almindelig Arbeider."

Hun var nydelig, som hun sad der og talte, idet hun saa paa Mrs. Tremaine, og der faldt en Skygge over den ældre Kvindes Ansigt. Hun hørte Mammy tale ude paa Altanen, og hun kaldte paa hende.

"Vil du være saa venlig at sige til Mr. John, at Miss Malvern kommer til at spise tilaften med os? Bob maa sætte ind Hesten, og du maa sørge for, at Tim faar noget at spise."

"Ja, Madam, Mrs. Molly."

Isobel fortsatte, som om hun ikke var blit afbrudt:

"Denne almindelige Arbeider har Ideer om Syden, som trænger lidt Forandring."

"Jeg haaber, han ikke rev ned paa Virginien," sagde Mrs. Tremaine med et Anstrøg af Strenghed. "Hvad heder Arbeideren?"

Mrs. Tremaine lod, som om hun ikke hørte Spørsmaalet. "Farmen er fuld af Italienere og Negre nu. En Kvinde kan ikke godt færdes ude paa den. Vær saa snil ikke at kjøre rundt den Vei mere. Kom Hovedveien."

Isobel sagde: "Jeg er saa nysgjerrig. Jeg kan ikke hjælpe for det. Jeg vil saa gjerne træffe Mr. John Tremaine."

Hendes Stemme var klar som en Klokke, og hun havde Sydens bløde Akcent.

"Jeg ved, De er stolt af ham og over, hvad han gjør paa Riverside. Er han lig Dem? Jeg dør af Længsel efter at træffe ham! Hvad er det for en Hemmelighed, som omgiver ham?"

Der var ved Pigen noget merkværdigt ungdommeligt og noget af Kvinden, som ikke var blit bortskjæmt. Hun undgik at tiltale sin Veninde med "Mrs. Tremaine". Det vilde have sat en Formalitetens Skillevæg mellem dem, og hendes kjærlighedsfulde Hjerte følte, at det vilde ødelægge Samværet og antyde, at den anden var gammel. Mrs. Tremaine stirrede eftertænksom:

"Han er ikke det mindste lig David."

"David var vakker. Ser Mr. John Tremaine saa godt ud?"

"Du faar se ham iaften, Isobel, og da kan du dømme selv."

"Fortæl mig, om han er mørk eller lys." Hun lagde sin Haand med et Smil paa sin Venindes Arm. "Tænk, De har en Søn, som jeg ikke kjender noget til! Jeg tror, at han er lig Dem."

Man kunde atter høre Mammys Stemme ude i Gangen, og Isobel skjalv af Nysgjerrighed, da hun hørte en Mand svare Negerinden. Hun mumlede: "Ja, nu faar vi se."

Mrs. Tremaine ventede rolig. Den Omstændighed, at hendes Søn arbeidede ude paa Farmen som en anden Dagarbeider, følte hun ikke længere som nogen Ydmygelse, thi den Dag, hun fattede sin Beslutning om at blive hjemme og ikke reise til Julia, fandt hun sig i sin Skjæbne. Hun gjorde aldrig noget halvt. Hun elskede, hadede, likte og havde Modvilje, og hun gjorde aldrig en halv Indrømmelse. Hun saa mod Døren. men istedet for sin Søn saa hun Mammys svære Figur fylde Aabningen.

"Madam, Mrs. Molly, Massa John siger, at det gjør ham meget ondt, men han kan paa ingen Maade komme hjem tilaften."

Mrs. Tremaine spurte skarpt:

"Hvorfor ikke, om jeg maa spørge?"

"Han siger, at han er nødt til at være med Bob ned paa Engen for at kjøre hjem et Læs Hø. Der kommer et Uveir."

Miss Malvern raabte vantroende:

"Hø ikvæld? Hvem har hørt sligt noget? Og

hvis der kommer et Uver, maa jeg hjem, kjære Dem, og det strax."

Den unge Pige gik bort til Vinduet og trak Gardinet til Side.

"Der er ikke noget Uveir. Det er falsk Alarm."

"Massa John siger, at der kommer et Uveir," sagde Negerinden bestemt.

Idet Pigen saa ud i Augustkvælden, spurte hun muntert: "Er han ufeilbar?"

"Ja, Madam, Miss Isobel," svarede den gamle Kvinde uden at have den ringeste Anelse om, hvad Ordet betød. "Han er den mest ufeilbare Mand, som jeg nogensinde har seet."

Baade Mrs. Tremaine og Isobel lo, og Pigen gjentog: "Tænk at kjøre ind Hø iaften! Jeg er sikker paa, at det er et Indfald, som han har lært af sin Arbeider."

Hun gik over til Mrs. Tremaine og lagde Armen omkring hende, og hun mumlede lige ved hendes Kind:

"Han er svært mørk, som en Indianer, er han ikke, og han har Deres Øine? Han er høi og ret, og hans Ansigt er strængt. Han maa have underlige Oplevelser at fortælle om. Jeg har seet ham."

Mrs. Tremaine løftede sin Haand og rørte ved Pigens Ansigt.

"Hør, der er Tordenen," sagde hun. Der steg op i det Fjerne en tyk, mørk Sky, og man kunde høre Tordenen langt borte.

"Og han er ufeilbar ogsaa. Se, der kommer Uveiret."

12te Kapitel.

John tog af sig Arbeidsklæderne, holdt op at blive Farmer og tog med den samme Interesse, der havde karakteriseret hans Bestræbelser som Landmand, fat paa Aabningen af Blythe Mountain Co.'s Kulgruber.

Han havde gaaet over Blythe Mountain og havde planlagt sammen med Ingeniørerne Sænkningen af Schakten. Han havde ogsaa udpegt, hvor Grubearbeidernes Huse skulde staa. Da han var færdig, slentrede han hjem over Markerne om Kvælden, idet han svingede sin Stok og tænkte paa det materielle Held, som mødte ham overalt. Han kunde ikke andet end føle det som en Modsætning til det ensomme Liv, han havde ført og førte.

Han kom til Grinden, som førte ind til Sydhavnegangen. Bag ham laa Malverns Eiendom med Engene, hvor Græsset stod høit, en Eiendom, som var ligesaa udpint, som hans egen havde været, og med mindre Udsigt til at bringes paafode igjen. Egnen laa fin og blød under Sydens Aftenlys. Det gamle Hus stod paa en Forhøining i Bygden bag en Skog, som bestod af Ek og Birk. Elven var tilvenstre. Den laa lavt mellem de røde Bredder, og over det hele hævede sig den blege Himmel med Aftenstjerne i Vest.

John tændte en Cigar og lænede sig mod Gjærdet. Han huskede nu, som han havde gjort saa ofte, hvorledes han for femten Aar siden netop en saadan Sommerkvæld havde lænet sig mod det gamle Gjærde med et Hjerte fuld af Sorg.

Hans Lidenskaber var stærke og dybe, men hans Vilje mødte dem overalt og bandt dem. Fra den Stund af, han vidste, at Julia havde svigtet ham, havde han bestemt drevet hende bort fra sine Tanker.

Et Billede af hende mellem hendes to Sønner laa paa hans Moders Kommode paa hendes Værelse, og han havde seet, at hun var nydelig endnu. Da han saa Billedet, var det, som om han skulde have faaet et Slag, og han tvang sig Gang paa Gang til at se paa det, til han kunde gjøre det ganske rolig. Han var blit en Kyniker og en Misantrop, bitter og uden Tillid til Kvinderne. Den Dag, han løb sin Vei fra Hjemmet, havde hun sunget i det gamle Værelse paa Riverside, og han huskede tydelig hvert Ord i Sangen:

Jeg beder ikke om Guld til at forgylde mit Hus,
For Sorger følger med Rigdommen.
Jeg ønsker kun en Ting mere og mere —
Jeg ønsker din Kjærlighed at følge, følge mig hjem.

Ti Aar senere sad han i en Stue i Johannesburg, og en Kvinde, gift med en Oberst i Armeen, havde sunget den samme Sang, men med en Stemme, som var mere bedaarende, end Julia Tremaines havde været. Denne Kvinde sang for John Tremaine, og

han havde elsket hende — eller troede, han gjorde det —, i to eller tre Aar.

Som han stod der og røgte, idet han lænede sig til Gjærdet, huskede han denne Kvinde, og hvorledes hun døde af Feber, medens hendes Mand var i England. "Følg mig hjem, følg mig hjem" — Mindet var smertefuldt og voldte Sorg. Der var andre Minder, og de kom efter Men de var løse og kunde ikke holde ham. Han kastede ned sin halvrøgte Cigar, traadte paa den, saa det tørre Græs ikke skulde antændes, og stod med Hænderne i Buxelommerne og saa henimod Elven, der antog en graa Farve i den kjølige Aftenluft.

Nuvel, Kjærligheden havde ikke fulgt ham hjem. Han havde bragt Rigdom med sig tilbage til Virginien, og han vilde efterlade den stærke Mands Merke paa Staten, som han havde efterladt overalt, hvor han havde været. Men hvad kunde Virginien gjøre for ham til Gjengjæld?

Han havde været istand til at skabe Harmoni mellem sig selv og sin Moder. Men for sit eget Vedkommende vilde han blive nødt til at lade sig nøie med, hvad han kunde finde indenfor sit Hjems Grænser. Der var intet for ham udenfor.

Han var saa optaget med sine egne Tanker, at han ikke hørte, at der var nogen, som nærmede sig i det høie Græs, og han for sammen, da en Stemme ved Siden af ham sagde med Myndighed, med en liden Latter bag Ordene:

"Vil De være saa venlig at tage Stængslerne ned?"

Da Tremaine vendte sig, saa han Isobel, som, iført en Sommerdragt, men uden Hat, stod med en Haand støttet til Hoften og med den anden Haand udstrakt mod ham. Hun saa smilende paa ham.

"Jeg tror, vi har mødt hinanden før flere Gange, Mr. Tremaine," sagde hun.

Han løftede paa Hatten og tog hendes Haand.

"Jeg er bange for, at min Forklædning ikke var meget god. Kjendte De mig virkelig hele Tiden?"

"Var det en Forklædning?" spurte Isobel. "Det saa ud til at være meget ærlige Klæder — De syntes at være en ærlig Arbeider."

"Ja, jeg var virkelig det," sagde Tremaine. "Men hvad var det, som tilsidst forraadte mig?"

Hun lo. "Deres Lommetørklæde," svarede hun.

"Ikke min Maade at være paa?"

'Den var temmelig maadelig, hvis jeg skal sige Sandheden. Har De ingen bedre Manerer?"

Tremaine smilte. "Man siger, at jeg er en haard Herre, siger man ikke?"

"Jo." Hun saa paa ham paa en saadan Maade, at det var klart, at hun ikke likte ham og dog var interesseret i ham.

"Længe, før jeg traf Dem som Arbeider, havde jeg ei Møde med Dem her nede i den gamle Havnegang. Husker De det, Mr. Tremaine?"

Han lo.

"Husker De virkelig det?"

"Jeg skreg," svarede Isobel aabent. Jeg tror, De tørrede mine Taarer."

Tremaine lo. "Jeg gjorde mere! Jeg kyssede

Dem og satte Dem ned paa Marken. Hvor hurtig De sprang Deres Vei!"

"Ikke saa langt, som De gjorde. Kan De huske?"

Han svarede ikke.

"Min Mammy sagde om Aftenen, da hun fik mig i Seng: 'Massa John Tremaine er løbet bort.' Det skræmte mig — løbe bort syntes at være en saa vild Ting at foretage sig — og i flere Aar syntes jeg at se Dem springe, springe. Og nu er De kommet hjem igjen!" lagde hun til med sit yndige Smil.

De gik henover den lille Sti, der snoede sig gjennem Havnegangen og Engene og op over Skraaningen mod Huset paa Malverns Eiendom. Han følte stor Lyst til at gaa hjem med hende. Det var længe, siden han havde spadseret slig ved Siden af en yndig Kvinde, der var saa nydelig, sympatetisk og fri. Hun fortryllede ham, og det var en Fornøielse at være sammen med hende, men han vidste, at hun var en fuldstændig forbuden Frugt. Han stansede og saa paa hende, halvt eftertænksom og halvt smilende. Han vidste, at hun ventede, at han skulde følge hende lige hjem, og fra nu af maatte han begynde at spille en Bonderolle, at være uhøflig og paatage sig en ligegyldig Mine.

"Ja, jeg er kommet hjem igjen," svarede han kort. "Jeg er den uforbederlige slette Penny, som kommer igjen før eller senere, den rullende Sten, der tilslut finder Veien nedover Bakken og standser. Godaften, Miss Malvern."

Han løftede paa Hatten, gav hende Haanden og

sagde tvært Farvel, og Pigen fortsatte sin Vei hjem over Engene i Sommerkvælden alene.

Mrs. Tremaine holdt den følgende Eftermiddag paa at skjære Løv af sine Kaprifolier, da Isobel red over. Da hun havde overladt Hesten til Bob, sprang hun bort til Altanen og slog Armene omkring sin Venindes Hals.

"Har De hørt det?"

Mrs. Tremaine havde hørt meget. Hun havde hørt mange Ting, som hun gjerne vilde glemme.

'Ikke noget af meget stor Interesse, Isobel."

"Har De virkelig ikke hørt det?"

"Intet, som kunde faa mig til at smile, som du smiler nu, mit kjære Barn."

Isobel blev rød over hele Ansigtet.

"Jeg har oplevet den store Hændelse, kjæreste Dem. og det fuldstændig naturlig. Jeg har truffet Deres hemmelighedsfulde Søn."

Mrs. Tremaine lagde Saxen paa Bordet og satte sig ved Siden af Kurven, der var fuld af Løv og Blomster, og de to Kvinder tog Plads, hvor en Eftermiddag før John og Mr. Malvern havde siddet og talt sammen.

'Har du truffet John?" spurte hans Moder.

"Ja," svarede Isobel og nikkede, idet hun lagde Slæbet paa sin Ridedragt over Knæerne. "Ja, jeg traf ham nede i Sydhavnegangen. Han stod ved et Gjærde og røgte, og han saa ud, som en reisende Mand skulde se ud. Han er ikke det mindste skrækindgydende."

Mrs. Tremaine kunde ikke møde Isobels Smil uden at besvare det.

"Jeg tror, han kan være skrækindgydende.

Isobel syntes ikke at høre hende.

"Vi havde det forfærdelig hyggelig, kjære Dem. Han huskede mig fuldstændig, som jeg huskede ham."

"Husker du John, Isobel!" udbrød Mrs Tremaine.

Den unge Pige lo. "Jeg husker, jeg traf ham, før han reiste fra Virginien — nede i den gamle Havnegang, netop hvor vi mødtes igaar.

Mrs. Tremaine saa vantroende paa hende.

"Du drømmer. Du var bare et lidet Barn dengang."

"Jeg husker det — jeg har altid husket det, og min Mening er, at han er en storartet Mand.

Isobels Begeistring og Ilden i hendes Øine, hendes aabenbare Interesse for ham, hendes Vurdering af ham gjorde to Slags Indtryk paa Mrs. Tremaine. At den unge Pige roste hendes Søn, var deiligt at høre fra en Side seet, men hun kunde ikke lade sig frydes ved det. Hun vidste fra først af, at John ikke kunde andet end bedaare en Kvinde.

"Vi spadserede langs en Sti over Markerne," fortsatte Isobel. "Vi talte sammen, som om vi havde kjendt hinanden hele vort Liv."

Mrs. Tremaine lagde Haanden paa Hjertet.

"De er bleg," udbrød Isobel, idet hun gik hen til hende. "Er De syg?"

"Det er Varmen, og Lugten fra Kaprifolierne er saa stærk."

Isobel rørte ved hendes Haand, og hendes Øine vandrede fra hendes Veninde. Mrs. Tremaine studerede hendes Ansigt, og hun saa, at der var et Smil, som Tanken paa John voldte.

"Hun er virkelig blit forelsket i ham ved deres første Møde," tænkte hans Moder. Derpaa tog hun sig sammen, og idet hun benyttede sig af, at Isobel var blit skræmt, da hun saa, at hun var saa bleg, sagde hun til hende:

"Mit kjære Barn, Lægen siger, at jeg maa søge absolut Hvile. Jeg vil blive nødt til at undgaa al Anstrængelse og ikke engang modtage nogen i flere Uger."

"Det kan naturligvis ikke betyde, at jeg maa holde mig borte, kjære Dem?"

"Alle maa holde sig borte en Tid."

"Lad mig komme og være Deres Sygepleierske. Lad mig tage Dem til Malvern."

Mrs. Tremaine gjorde sig haard og var endelig istand til at faa Isobel til at indse, at hun ikke maatte komme til Riverside, før Mrs. Treamine havde sendt Bud efter hende.

Da hun endelig sagde Farvel til Isobel, saa hun, at den unge Pige havde mistet Glansen i Øinene, og hun følte Samvittighedsnag.

Da John kom ind om Aftenen klædt for Middagen, havde han en Blomst i Knaphullet. Mrs. Tremaine havde seet den samme Blomst i Isobels Belte om Eftermiddagen.

"Du har ikke fortalt mig, John, at du endelig har truffet Isobel Malvern."

"Du har vidst, at jeg har truffet hende flere Gange. Vi har allerede klargjort for hverandre flere vigtige Ting."

"Hvilke Ting?"

"At en Mand ikke skal bedømmes efter de Klæder, han bruger."

"Hvorfor fortalte du ikke hende ligefrem, hvem du var, den første Gang, du mødte hende ude paa Farmen?"

"Det morede mig, og det er ikke ofte, jeg morer mig," svarede han.

Han saa, at Moderen var ophidset, men han følte ingen Medlidenhed med hende.

"Det er hyggeligere at være sammen med hende end med hendes Fader, og desuden saa hun, da hun traf mig tredie Gang, at jeg var en dannet Mand tiltrods for, at jeg havde almindelige Arbeidsklæder paa mig," svarede John.

Hans Moder forstod, at han holdt paa at blive ubehagelig, som det hændte imellem, og dette gjorde hendes Hverv lettere. Hun sagde rolig:

"Jeg har anmodet Isobel om ikke at komme til Riverside paa en Stund."

Han ventet nogle Øieblikke, og saa sagde han langsomt:

"Ja, hun har fortalt mig det."

"Naar fortalte hun dig det?"

"Vi traf hinanden i Sydhavnegangen netop nu, da jeg kom ind. Jeg tog atter Stængslerne ned for hende."

"Og hun gav dig Mjødurten, som du bærer i Knaphullet?"

Han saa, at hun var bevæget, og det hørtes som om hun vilde græde.

Den Aften spiste de næsten uden at tale til hinanden, og da Moderen gik paa sit Værelse strax efterat de var kommet ind i Dagligstuen, sagde John skarpt:

"Du behøver ikke at være urolig over, at jeg muligens kan komme op i sentimentale Forviklinger her paa Riverside. Jeg skal snart reise, og jeg lover dig, at Miss Malvern og jeg skal vedbli at være saa fuldstændig fremmede for hinanden, som vi er nu."

Isobel havde imidlertid ingen slige Hensigter.

Forholdet mellem Malvern og hans Datter var meget intimt. Isobel havde søgt at erstatte sin Moder, og det var bittert for Malvern ikke at være istand til at give hende alt, hvad hun kunde ønske sig her i Verden. Med hendes Dannelse og Skjønhed forekom det ham, at hun skulde kunne gjøre et glimrende Parti, og den Omstændighed, at han ikke kunde give hende en Formue, voldte ham stor Sorg.

Isobel saa af en eller anden Grund hurtig, at hun ikke kunde tale til sin Fader om John Tremaine, og hendes egne Følelser gjorde det snart vanskeligt at nævne hans Navn.

Men en Dag tog hun Mod til sig og spurgte ham:

"Hvad er din Mening om John Tremaine, Far?"

"Jeg har ingen Mening om ham," svarede Malvern. "Hvorfor spørger du?"

De var færdige med Middagsmaaltidet og var gaaet ind i Bibliothekværelset sammen.

"Det er kun naturligt, at jeg kommer med et saadant Spørgsmaal, er det ikke? Han er en Mand, som

nu kommer til at spille en Rolle her i Distriktet. Desuden er han min kjæreste Venindes Søn, hvortil kommer, at han er en romantisk Skikkelse. Det hænder ikke hver Dag, at Folk kommer tilbage efter femten Aars Fravær, og naar de kommer tilbage, er de som Regel pengelæns og blir en Byrde for sine nærmeste. De er som Regel ikke lig Mr. Tremaine."

Hendes Fader saa skarpt paa hende og sagde: "Men hvorledes er han kommet tilbage?"

"Rig og med Held paa alle Kanter."

"Naar traf du ham?"

Og Isobel, som strax var paa Vagt, svarede ligegyldig:

"Jeg mødte ham i Eftermiddag." Hun fortsatte: "Du kjendte ham som Gut, gjorde du ikke, Far?"

"Ja, jeg kjendte ham som en ung Mand, da han var i Banken."

"Han var nedslaaet dengang, siger man, tilbageholden og ulykkelig?"

"Jeg kjender intet til ham nu, men en Mand, som begynder Livet med at løbe sin Vei fra Hjemmet, pleier som Regel beholde noget haardt i sin Karakter."

I de næste Uger maatte Malvern tænke paa John Tremaine mod sin Vilje. Han mødte denne nye Borger, hvor han kom, men det merkelige var, at det aldrig faldt ham ind at nære Mistanke om, at Datteren kunde have noget at gjøre med ham.

Den følgende Uge spiste Leavitt en Dag alene med Malvern, som sagde til ham:

"John Tremaines Hjemkomst er en usædvanlig Hændelse, er det ikke?"

Riverside og dets Beboere var ikke blit nævnt under Maaltidet.

Leavitt saa op:

"Jeg forsikrer dig, at aldrig har noget overrasket mig slig som det i hele mit Liv."

Advokaten talte, som om slige overraskende Hændelser var dagligdagse Affærer for ham, medens Faktum var, at intet kunde være mere roligt og frit for store Begivenheder end hans fredelige Tilværelse. De to Mænd havde været Venner i lang Tid. De havde redet, røgt, talt, spist og uden at sige noget lidt sammen i en stor Del af sit Liv, som Naboer pleier at gjøre langt ude paa Landet.

I hver eneste Krise, Landet havde gjennemgaaet, havde disse to trofaste Sjæle staaet sammen, og under personlige Kriser i deres eget Liv havde de været sympatiske Kamerater. De sad foran det aabne Vindu og røgte fine Cigarer som to gamle Kamerater med Minderne bag sig. Slige Samtaler efter Middagen hændte meget ofte. De syntes atter at sidde sammen foran Bivuakilden.

"Han kommer til at blive den mest betydningsfulde Skikkelse i Virginien, skal jeg sige dig."

Den gamle Advokats Stemme havde den indtagende Toneart i en gammel, bløđ Sang. Hans fine Natur og det vakre i hele hans Tankegang gav alt, han sagde, Ynde. Skjønt Malvern selv havde havt alt andet end Held med sig i Pengeaffærer, kunde han dog aldrig helt tilgive Leavitt hans forholdsvise Uformuenhed. Malverns Formue var gaaet tabt i en Pengekrise paa en Tid, da han var for gammel til at kunne vinde den

tilbage. Men Leavitt havde hele sit rolige Liv været en Mand, som ikke havde bragt det til noget i financielt Henseende — noget, som aldrig tilgives af ens Venner.

"Jeg har havt en enestaaende Samtale med Tremaine efter hans Tilbagekomst," sagde Malvern, "og jeg haaber, at jeg ikke vil finde det nødvendigt at træffe ham oftere herefter."

"Jeg tror, at din Maade at tage Sagen paa, er grusom, Malvern," svarede Advokaten. "Den John Tremaine, som løb fra Redlands, var en forskjellig Person fra den Tremaine, som er her idag. Hans Karakter er blit renset efter en Kamp, som har varet i femten Aar."

"Jeg indrømmer, at der er meget i den Gut, som indtager mig, skjønt han rømte hjemmefra," svarede Malvern. "Naar jeg skal sige Sandheden, foretrak jeg ham for David, og da jeg opdagede, at han var en Tyv, var det en af de mest overraskende Opdagelser, som jeg nogensinde har havt i mit Liv."

"Stakkars Molly!" mumlede Advokaten.

"Den Mand, som jeg traf nu, var en hovmodig, en indbildsk Parvenu," sagde Malvern strengt.

Leavitt bøiede sig frem i Stolen.

"Nei, hør her, Redmond! Naar du siger det, har du ikke seet Tremaine."

"Dine Følelser for Familien gjør dig blind, Sam."

Leavitt skjænkede sig et Glas Madeira og drak det langsomt.

"Jeg antager, at jeg ser mere skarpt, fordi jeg er saa nær dem — begge to. Jeg havde forfærdelige For-

domme mod John, men jeg kan ikke fortsætte med det. Du kunde ikke heller gjøre det, hvis du virkelig kjendte ham, som han er. Der er noget ved ham ...."

Malvern lo.

"Det, som er behageligt, kaster Folk Blaar i Øinene."

"Tag nu f. Ex. den Blythe Mountain Kulaffære. Det kan ikke nægtes, at det er et stort Foretagende," sagde Leavitt, idet han rettet sig i Stolen.

"Kan du tage nogen Interesse i et Foretagende, Sam, naar det er i Hænderne paa en Tyv?"

Leavitt flyttede paa sig i Stolen.

"Kald ham ikke det," sagde han mildt. "Vi begrov allesammen denne Historie for femten Aar siden" — han pegte over Skulderen — "i mit lille Kontor — du, David, hans Moder og jeg."

Malvern skjænkede sig et Glas Vin og drak det.

"Han var uforskammet nok til at tilbyde mig at blive Præsident for Blythe Mountain Coal Co.," fortsatte han. "Du kan forstaa, at jeg afslog Tilbudet."

"Gjorde du det?"

"Kan du ikke se, at det var kun Bestikkelse?"

Ingen af dem sagde noget paa en Stund. Saa sagde Leavitt:

"Jeg ser ikke paa den Ting, som du gjør."

Malvern smilte. "Kanske han tilbød dig at kjøbe to tusen Aktier i Foretagendet?"

Der kom en svag Rødme i Advokatens Kinder. Madeiraen havde voldt noget af det, og Malverns Ord gjorde den dybere. Han saa sin Ven i Øinene og sagde:

"Ja, han gjorde det."

Malvern bøiede sig frem og lagde sin Haand paa Vennens Knæ.

"Du tog ikke imod det Tilbud," sagde han.

"Jeg tog ikke imod det; men," fortsatte han hidsig, "det er Penge, som tages ud af Jord i Virginien af et Firma, som styres af hæderlige Mænd."

"Aa, du store Verden!" sagde Malvern, idet han stirret paa sin Ven og faldt tilbage i Stolen.

Hvis Leavitt havde havt den mindste Tvil om sine egne Motiver, vilde Malverns Holdning og Æresfølelsen, som den opfattedes i Virginien, have forsterket dem nu.

13de Kapitel.

En Dag talte John om Julia.

"Hvad Slags Hustru var Julia for David?"

Mrs. Tremaine, som var glad over, at han viste Interesse for Familien, svarede:

"Man kjender aldrig synderlig til, hvorledes gifte Folk lever sammen. Jeg havde altid paa Følelsen, at ingen var god nok for David."

Hun ventet lidt, og John sagde:

"Det var naturligt for dig at se Sagen fra den Side."

Han sagde ikke noget mere, da han forstod, at det ikke havde været noget svært lykkeligt Ægteskab. Men Mrs. Tremaine, som var interesseret, sagde videre:

"Jeg tror ikke, at nogen anden end jeg forstod Davids følsomme og fine Natur. Han var saa tilbageholden og reserveret."

Hendes Søn viste ingen Begeistring.

"David var saa nobel, slig en underfuld Karakter, hans Retskaffenhed ...."

John strakte Haanden ud og tog en Pamflet om franske Erter.

Moderen tænkte paa, hvilken Tilfredsstillelse det vilde være for hende, om John nu vilde tale om sin Broder, referere til ham paa en delikat Maade, og saa-

ledes vise, at han huskede Davids Opofrelse. Men John sagde intet.

Da hans Moder saa bort, opdagede John Ømheden i hendes Ansigt, og at der kom en fin Farve i hendes Kinder. Han vidste, hvad hun havde lidt, og hvorledes hun havde tilbedt sin ældste Søn. Der lagde sig en Skygge over hans Ansigt.

"Han var en uplettet Dommer," sagde hans Moder. "Jeg husker, at det blev sagt om ham i Century-klubben, at paa ingen Dommer kunde Tiltalen "Your Honor" passe bedre end paa ham.

"Julia er i ethvert Tilfælde en udmerket Moder," bemerkede John. Mrs. Tremaine svarede, og hendes Ord kom koldt:

"Ja, hun er en udmerket Moder." Og saa lagde hun til efter en kort Pause:

:Jeg har altid troet, at en Kvinde sjelden er baade en udmerket Moder og en udmerket Hustru. Jeg kritiserer ikke Julia. Hun er en kold Natur."

Da Oktober kom, havde John Tremaine voldt en Sensation i Redlands og i Distriktet ned langs Elven saa langt som til Craig's Corners, hele Veien til Richmond.

Penge, Energi og Begavelse havde gjort Undere i de faa Maaneder. John udkastede en Plan om Morgenen, og var der nogen Mulighed for det, gjennemførte han den, før Kvelden kom. Han var kommet hjem igjen i Juli. I August opdagede han, at der var Kul at finde. Den samme Maaned blev Blythe Mountain Coal Co. dannet, og da Høsten kom, begyndte man at grave den første Schakt.

Den store Vei foran Huset blev gruslagt. Der kom et nyt Tag paa Hovedbygningen, og det lyste af Huset med den hvide og den grønne Farve.

Vinrankerne var blidt røde paa Spalierne. Maisen var blit sød og var blit indhøstet. Høet var blit slaaet og kjørt ind. Der var forholdsvis Fred mellem Negrene og Italienerne, og de hvide og de sorte arbeidede nu sammen under Johns strenge og retfærdige Opsyn.

Gruberne interesserede ham. De var Opfyldelsen af en Drøm. Men Agren og Engene, selve Farmen, var ham som Juveler — Familieskatten, fuld af Løfter.

De vage Historier om hans Ungdom syntes at være helt glemte, og den Hemmelighedsfuldhed, som havde omgivet hans Person, existerede ikke mere. Rygter kom til Redlands om den sydafrikanske Tremaine, Virginieren, som uventet var vendt tilbage til sit Land.

Irlænderens Beundring for sin Herre, Mammys Tilbedelse af ham, Sam Leavitts sendrægtige, men bestemte Billigelse af, hvad han gjorde, hans daglige Ophold under hendes Tag og hans Hensynsfuldhed mod hende, alt dette bidrog til, at hans Moder følte sig tiltrukket af ham. Den Stolthed, som havde lidt saa meget for Johns Skyld i Fortiden, blev tilfredsstillet af ham i Nutiden. Hun blev mere og mere glad i John, øm for ham, ærgjerrig paa hans Vegne. Det var blit til det, at hun ikke kunde se noget, der nu kunde forandre hendes gode Tro om ham.

Hun havde selv følt sig ene og forladt — skjønt hun paa ingen Maade følte noget sligt nu —, og nu begyndte hun at forstaa, at han havde været, og vel endnu var, en ensom Mand. Naar hun sad og saa hans

Profil, som han sad ved Vinduet med Lys udenfra, undrede hun sig mere end en Gang over, hvilken Kvindes Haand havde holdt hans Hoved ind til sit Bryst, og blev mere og mere skinsyg. Hvor hun nu vilde blive harm, om nogen saarede eller voldte ham Pine! Hun kaldte ofte sin tiltagende Ømhed for sin Søn Svaghed, og hun skjændte paa sig selv for det. Men Mindet om hans Forbrydelse voldte hende ikke Smerte mere.

John opfordrede sin Moder til at bruge Penge mere, end hun gjorde. Han vilde, hun skulde være flot. Nye Ting kom til hende nordfra næsten daglig. Han kjørte sin Moder omkring i en Automobil og viste hende Egne, som hun ikke havde set eller vidst om. Hendes Liv fik en lettere og lettere Karakter. Tremaine-Eiendommen tiltog i Anseelse, og naar Mrs. Tremaine hørte noget godt om sin Søn, blev hendes Hjerte varmt mod Verden.

I de følgende to Maaneder blev Venskabet mellem Moder og Søn mere og mere modent, og de kom hinanden nærmere for hver Dag, som gik. Mrs. Tremaines Hjerte bankede, naar hun hørte om Johns Oplevelser, og hun længtes efter at faa ham til at glemme de ensomme Aar.

Imidlertid var Isobel, som ikke længere kunde udholde, at hun ikke fik Lov til at komme til Riverside, reist nord i Landet sammen med sin Fader, og der var ingen, som kunde forstyrre Samværet mellem Moder og Søn — ingen Kvinde, som kunde bringe Fristelse paa hans Vei.

Da Høsten atter nærmede sig, blev Johns Problemer mere sammensat. Han var blit en større, en mere

betydelig Mand i Virginien. Han blev tilbudt Nominationen som Kongresmand, og Bladene og andre fik det travelt med ham.

Medens han en Eftermiddag holdt paa at vise et halvt Dusin Italienere, hvorledes de skulde opføre et Drivhus, fik han se Isobel komme ridende mod ham over Markerne. Han kunde ikke undlade at tale med hende, hvis han ikke vilde være ligefrem uhøflig.

Han hørte Isobel sige: "Goddag, Mr. Tremaine", da han gik op til hende. Hun bøiet sig leende ned mod ham, idet hun rakte ham sin Haand, der var iført en Ridehandske. Hun lo over hele Ansigtet, og Øinene straalede. Tremaine saa strax af Farven i Ansigtet og af det mørke i Øinene, at hun var glad over Mødet, og han vidste øieblikkelig, at han selv var altfor glad over, at hun var ham nær.

Den deilige Figur med de runde Former saa fuld af Livslyst var det vakreste Syn, som nogensinde havde mødt hans Øine. Hun havde en liden Skjønhedsplet paa venstre Kind, og den fremhævede Hudens Deilighed.

Det knirkede i Læderet i Sadelen, naar Hoppen pustede, og da Isobel bøiede sig ned, saa det næsten ud, som hun vilde lægge sig i hans Arme.

Han tog hendes Haand og saa paa hende, idet hans Hjerte bankede sterkt.

"Faar ikke en Dag som denne Dem til at ønske at tage en Ridetur, Mr. Tremaine?" spurgte hun. Og han svarede:

"Jeg trænger alle Hestene til at pløie med."

Han slap hendes Haand, saa den faldt ned langs Hoppens Hals. Hun vidste ikke, hvad hun skulde sige

til ham. Hun havde i flere Uger stadig tænkt paa, hvorledes hun skulde træffe ham igjen, og nu stod han der ligegyldig med et Udtryk, som hun altid havde tænkt, han vilde have i sit Ansigt — Kulde og næsten Foragt.

"De skulde ride," sagde hun; "det er saa vakkert ude paa Landet. Det er, som om jeg skulde ride gjennem Flammer."

Hans Blik fulgte hendes, da hun saa i Retning af de store Agre og Enge.

"Virginien er Jordens Paradis! Jeg er sikker paa, at De tænkte det samme, da De kom tilbage fra Deres Vandringer, gjorde De ikke?"

John svarede hende kort:

"Jeg tænkte paa Virginien saa lidet som muligt paa mine Vandringer, som De kalder dem. Jeg var saa optaget med mit Arbeide. Jeg er det som Regel. Jeg har et Talent for at glemme Ting, som jeg ikke har noget at gjøre med for Øieblikket. Jeg kom tilbage til Virginien udelukkende for at tjene Penge."

Hvis han havde paa Forhaand udtænkt, hvad han skulde sige for at tage Fortryllelsen fra hende, kunde han neppe have fundet bedre Ord. Hun trak Pusten til sig af Overraskelse og sagde:

"Aa!" Derpaa lo hun.

"Det gjør mig ondt, men jeg tror Dem ikke helt," sagde hun. "Ikke saa at forstaa, at jeg kjender Dem, naturligvis; men hvad De siger, stemmer ikke med den Tankegang, som en Mand i Syden har, og heller ikke med, hvad en Tremaine pleier at tænke."

"Det kan nok være, men det er alligevel sandt."

Hans Uhøflighed fik hende ikke til at blive sint, og

hun vedblev at udæske ham med sin Skjønhed og sit gode Humør. Hun var ikke uden Erfaring. Hun havde, da hun var 16 Aar gammel, modtaget megen Opmerksomhed paagrund af sin Skjønhed, og i de fem Aar, hun havde været ude blandt Folk, havde hun dannet sig sin egen Livsfilosofi. Hendes følsomme Tankegang og varme Hjerte satte hende istand til at optage Kampen med en Misantrop.

"Naar alt kommer til alt, er Kvinderne ingen skarpe Iagttagere," sagde hun. "Man siger, at en Kvinde ser bare med et Øie," og Tremaine kunde ikke andet end spørge:

"Hvad mener De?"

"Hun har altid det andet Øie fæstet paa den Mand, hun elsker."

John bøiede sig og tog op en Sten, som laa ved hans Fødder. Han kastede den ligegyldig bort. Den traf et Træ, og der kom en Lyd fra den raadne og udhulede Ved.

"De mener, at hun fæster et Øie paa de Mænd, som hun elsker?" svarede han uhøflig.

Hun lo. "Naturligvis. Vi er født troløse."

"De er den eneste Kvinde, som jeg har hørt tilstaa det," svarede han og smilte. "Skal De ikke ride over til min Moder?"

"Jo, og jeg kan neppe vente. De ved, at jeg har været borte i næsten ti Maaneder."

Tremaine hævede Øienbrynene, idet han sagde: "Saa længe som det?", men viste ingen anden Interesse.

Hun lod Hoppen gaa langsomt og talte ned til

ham muntert. Han havde Anstand nok til at ledsage hende, og hun tog intet Hensyn til hans uvenlige Humør.

"Jeg har, siden jeg kom tilbage, ikke hørt andet end John Tremaine paa alle Kanter," sagde hun. "Min Fader fortæller mig, at De er den mest populære Mand paa denne Side af Richmond."

"Med Undtagelse af Deres Fader, Mr. Leavitt, og nogle faa andre er der kun Negre og hvid Pøbel i denne Del af Landet."

"Tøv, Mr. Tremaine! De glemmer Craig's Corners, ti Mil længere nede ved Elven, med tusen Indbyggere — alle af dem er rent væk i Valgtiden."

Han spurgte skeptisk:

"De mener vel ikke at sige, at De er interesseret i Politik?"

Hun svarede fast:

"Jeg er interesseret i alt, som angaar Virginien. Jeg maatte reise til Europa for igjen at forstaa, hvilken god Patriot jeg er. Se paa dette."

Hun stanset Hoppen og tog op fra Brystet af sin Ridejakke en liden Guldmedaljon, som hun holdt for hans Øine. Hendes Hage var løftet, saa han kunde se Omridset af hendes Hals og Kinder. Det saa ud, som om de var blit skaaret ud af en Koral.

"Ved De, hvad der er i denne Medaljon, Mr. Tremaine?"

"Hvilken Kokette hun er!" tænkte han og svarede:

"Jeg nærer ingen Tvil om, at det er Billedet af et af Deres Ofre."

Hun lod Medaljonen falde og sagde:

"Jeg skal ikke fortælle Dem det."

Hans vedblivende Uhøflighed havde nedstemt hendes gode Humør; men da Tremaine saa Forandringen i hendes Ansigt og indsaa, at han havde været brutal, sagde han angergiven:

"Vær saa snil at fortælle, hvad der er i Medaljonen."

De var kommet forbi de italienske Hytter, hvor hans moderne Haver begyndte, og hendes Stemme var kold, da hun atter talte:

"De har gjort Undere paa Riverside. Det maa have været en storartet Følelse at bringe nyt Liv i Eiendommen."

Han lagde Haanden paa Nettys Bidsel og holdt Hoppen.

"Hvad er der i Medaljonen?"

"Jeg undres ikke over, at De er saa populær. Fader siger, at man vil sende Dem til Kongressen."

"Hvad er der i Medaljonen?"

Den laa mod hendes Bryst, og Tremaine tog den mellem sine Fingre.

"Jeg skal aabne den."

Hun bøiede sig ned nær til ham, og hendes Haar rørte ved hans. Hun sad rolig, medens hans klumsede Fingre skjalv, men det lykkedes ham dog at aabne Medaljonen, og under Glasset laa noget, som saa ud som Sand. Hun nikket og lo triumferende:

"Virginiens Jord! Jeg bærer den med mig overalt. Jeg synes at føle mit Lands Hjerte slaa mod mit. Naturligvis, De synes, jeg er svært enfoldig, gjør De ikke, Mr. Tremaine? Jeg er vel det." Og hun tog Tømmerne og red bort fra ham.

Han fulgte ikke efter hende. Han lod hende ride sin Vei, vendte den samme Vei tilbage, som de var kommet, og gik længere ind i Skogen forbi Dammen. Det var sent, da han kom hjem igjen. Isobel var redet hjem for en Tid siden, og han fandt, at Leavitt skulde spise til Aften med dem.

Hver eneste Gang, han mødte Isobel efter dette, syntes hun, at han gjorde sit bedste for at være uhøflig og kort for Hovedet. Da hun først mødte ham, syntes hun, at hun aldrig havde mødt en Mand med en slig Anstand, som han lagde for Dagen; men hun maatte tilsidst erkjende, at hun aldrig havde mødt en saa uhøflig Mand.

Hun havde efter sin Hjemkomst været flere Gange paa Riverside, og Tremaine havde ikke altid været istand til at undgaa hende. Det var netop det, han lagde an paa. Hun saa tydelig, at han med Hensigt lagde an paa at undgaa hende. Hans Personlighed var saa sterk, at han dannede en Atmosfære, hvor han kom, og hun kunde ikke andet end finde det rart, at han skulde gjøre sig Umage med at gjøre det ukomfortabelt for hende. Hun forsøgte undertiden at gjenkalde i Erindringen hin Aften, da de gik sammen til Malvern. Den nuværende Tremaine var ikke den samme Mand, der talte saa hyggelig til hende hin Aften.

Og alligevel maatte hun beundre ham mere og mere. Han trak hende til sig, og hvor hun kom, talte Folk med Beundring om ham. Hun følte sig først saaret, og saa skaffede hendes Følelser hende Lidelser. Det blev tilsidst vanskelig for hende at besøge Riverside.

Selve Mrs. Tremaine følte sig forlegen, naar

John og Isobel mødtes, og det hændte, naar den unge Pige sad alene sammen med sin ældre Veninde, at begge var tause en lang Stund. Isobel forstod da, at Moderhjertet ikke var roligt, og denne underlige Mand og hans forunderlige Humør havde Indflydelse paa Venskabet mellem de to Kvinder. Der var Tider, da Isobel hadede ham, men hun kunde ikke hade ham længe, og hvor foruroligende hans Nærværelse end var, vilde hun for alt i Verden ikke have undværet den Interesse, hun følte for ham.

Malvern House paa Bakken, omringet af den daarligt udseende og uproduktive Eiendom, var som et Vagttaarn, hvorfra Isobel saa ud over Riverside, Distriktet og sin egen lille Fortid. Hun saa fra sit Vindu det bølgeformede Landskab, Elven og Blythefjeldet, paa hvis Sider var gravet Revner, hvor man havde aabnet Gruber, og hvor Jorden var blit kastet op af dem, som havde gravet i Schakten. Det var en vakker Høi, men nu havde den faaet Skrammer, hvilket ikke skjæmmede den, da den skulde give Menneskene af sin Rigdom. John Tremaine havde nu været hjemme i to Aar.

Eiendommen Riverside viste allerede, hvad Orden og systematisk Arbeide kunde gjøre. Isobel saa den lille Samling Hytter for Italienerne. John havde opført dem gruppevis nede ved Elven. Hun saa Hytterne, som Grubearbeiderne skulde bo i ved Gruberne. Underlige Folk var kommet for at hjælpe John Tremaine med at tage Rigdommen ud af Jorden.

Isobel havde i flere Sæsoner gjældt for en Skjønhed i Richmond. Hendes Billede havde staaet i Bladene i New York ved flere store, sociale Affærer.

Sydstadsskjønheden havde vakt adskillig Opmerksomhed. Naar hun tænkte tilbage paa sine Erobringer — for hun havde gjort Erobringer — følte hun, at hun kjendte noget til Livet. Men hendes Hjerte var ikke blit rørt det mindste, og hun sagde til sig selv, at hun aldrig vilde gifte sig, før hun blev taget med Magt. Hun havde naivt sagt til den Mand, som sidst havde friet til hende, at hun ikke forstod sig det mindste paa Ægteskabet.

Nu her nede i Virginien, det Virginien, som hun tilbad, indenfor Grænserne af hendes eget Hjem, paa det Sted, som hun elskede saa høit, var det store Under kommet til hende. Isobel vidste det neppe selv. Hun var endnu ikke færdig til at tilstaa for sig selv, at hun var blit saa forelsket, at hun ikke kunde glemme det, skjønt hun tænkte mere paa ham end hun havde godt af. Hun var ulykkelig, begyndte at blive bleg, og hun tænkte kun paa at finde en Anledning til at træffe Mr. Tremaine og undredes over, hvad Slags Humør han vilde have, naar hun traf ham.

Naar hun var sammen med Mrs. Tremaine, ventede hun spændt paa, at John skulde blive nævnt, men Mrs. Tremaine talte aldrig om ham. Undertiden kom Isobel ind Kjøkkenveien, og naar Mammy roste John op til Skyerne, hvilket hun altid gjorde, var det Musik i den unge Piges Øren. Hun likte at være hos Negerinden, naar hun bagte Kager eller strøg eller vaskede fine Smaating for sin Herskerinde.

14de Kapitel.

Tremaine overtog Stillingen som Bestyrer og Chef for Blythe Mountain Coal Co.

Et lidet Kontor, faktisk talt kun en Hytte, var blit opført for ham ved Foden af Fjeldet, og der havde han sit Hovedkvarter.

Hans Arbeide førte ofte med sig, at han maatte til Richmond og undertiden til Washington og New York. Men han forlod aldrig Riverside, ikke en Gang for at være borte saa meget som en Dag, uden at beklage det, og han kom altid tilbage ved første Anledning. Han havde besluttet at udføre visse Hverv i en bestemt Tid, og han havde ikke til Hensigt at miste noget af den Tid.

Høsten Aaret efter at være kommet tilbage til Virginien fandt John sig trukket ind i visse sociale Kredse i Richmond. Han var blit meget populær. Den ualmindelig staute Kar kunde ikke i Længden gaa ubemerket. Det morede og interesserede ham at blande sig i Selskabslivet i sin egen Stat, og i nogen Udstrækning kom han ud af sit Eneboerliv og rakte sin Haand til dem, som rakte Haanden til ham.

Han deltog i Middage nu og da i Richmond. Kvinderne likte ham, og han var populær blandt Mændene. Sydens Varme og Gjæstfrihed omgav ham.

Folk i Virginien beundrer Helte. Man satte Pris paa en Mand, som merkede sig ud, og det var en Fornøielse for Folk der at ønske velkommen tilbage en af sine egne, en Mand som John Tremaine.

Han kjøbte to sterke Jagtheste, og nu og da deltog han i Jagtudflugter, idet han paa de deilige Høstdage red ved Siden af en eller anden vakker Dame, som ikke kunde ønske sig noget bedre end at blive elsket af John Tremaine.

En Aften traf han Miss Malvern ved en Jagtmiddag. Han iagttog hende ved Bordet, og senere kom han til at være nær hende i et Hjørne i Salen.

Det, som mest tiltrak ham ved hende, var hendes Ungdomsfriskhed. Hun lignede et Træ med friske Knopper i April, en ung, yndefuld Gren, som begynder at faa Blomster. Med hendes slanke Figur var der noget af det, som gjør en Gut saa tiltrækkende, men paa samme Tid havde hun den Ynde, der udmerker Kvinden, naar hun holder paa at blive moden. Paa Tremaine virkede hun som en Vaardag, som deiligt Solskin, og han kunde ikke andet end blive overvættes glad.

Som de stod der sammen, kunde han ikke overse hende uden at være meget uhøflig, og Isobel havde paa ingen Maade til Hensigt at overse ham.

"Hvilken storartet Hest De red, Mr. Tremaine — der findes ikke slig en Hest her i Countyet!"

"Synes De det?" sagde Tremaine og lagde saa pludselig til som ved en Indskydelse: "Jeg vil sende Hoppen over til Malvern imorgen. Vil De ikke ride den? Jeg kommer ikke til at ride den paa en Stund."

"Vi er ikke i Spanien," sagde Isobel. "Jeg kunde

ikke nære den Tanke at modtage et sligt Offer af Dem. Jeg er sikker paa, at De kommer til at ride."

"De vil ikke tage den da?"

Hun betænkte sig et Øieblik, og saa sagde hun ligefrem:

"Det skal være mig en Fornøielse at ride den en liden Stund. Det er snilt af Dem. Tak skal De have."

"Ellers kom den til at staa paa Stalden og ingen Bevægelse faa," sagde han til næsten uhøflig. "De vil gjøre Hesten en Tjeneste."

Der var ingen som ham i Værelset, som han stod der i sin karmosinrøde Jakke og med sit mørke, vakre Ansigt, rolig og med netop den Bestemthed, som tiltrækker en Kvinde.

I næste Øieblik kom der en Mand og bad Isobel om en Dans. Hans Navn var ikke paa hendes Balkort. Tremaine stod og saa rolig omkring i Salen, men Isobel betænkte sig og sagde kun:

"Jeg er lidt træt. Jeg tror ikke, jeg vil danse denne Gang."

Tremaine hørte, hvad hun sagde, og han saa i det samme Malvern komme over Gulvet henimod dem. Han blev paa Veien stanset af Aftenens Gjæst, en Bankmand fra New York, til hvis Ære Middagen blev givet.

De to Mænd kom nu over Gulvet sammen.

Tremaine, som saa ofte havde været saa uhøflig mod Isobel, vendte sig nu mod hende med det indtagende Smil, som hun havde set kun en Gang, nemlig den Dag, de gik sammen over Markerne.

"Jeg saa efter Dem ved Jagten idag," sagde han. "Hvorfor rider De ikke?"

Han saa, at hun fik en dybere Rødme i Kinderne ved den Interesse, som han viste for hende, og han fik Samvittighedsnag.

"Aa, jeg jager ikke. Jeg rider aldrig over et Gjærde."

"De sidder paa Hesten bedre end nogen anden. De maa jage. De skal ride Vildkat, og jeg skal lære Dem at ride over Gjærder. Jeg troede, at alle Damer i Syden red over Gjærder."

Og hun sagde hurtig:

"Kan hænde, De ikke kjender meget til Damerne i Syden, Mr. Tremaine?"

I det Øieblik kom Manden fra New York og Malvern hen til dem. Malvern hilste ceremonielt paa Tremaine, men Gjæsten fra New York gav ham Haanden med en saadan Hjertelighed, at det gav hele Gruppen Varme.

"Da min Broder fortalte mig Deres Navn, sagde jeg til ham: "Er det din Mening at fortælle mig, at det er Store-Tremaine?" "Virginien synes, at han er temmelig stor," svarede min Broder, og jeg sagde til Henry, at man her ikke halvt forstod, hvor stor De er."

Tremaine syntes at være generet. "Tøv!"

Bankmanden vendte sig til Malvern.

"Da jeg for et Aar siden var ude i Reckie — i Sydafrika, ved De, Mr. Malvern — var denne Tremaine den eneste Mand, man saa. Diamantgruber, noget Guld, tror jeg, offentlige Institutioner, ikke at tale om velgjørende Øiemed."

"Aa hold op," sagde Tremaine. Bankmanden lagde Haanden paa hans Skulder.

"Og det væmmelige ved Sagen var," fortsatte han, "De var ude paa en eller anden Jagt, eller hvad det var, saa jeg ikke kunde træffe Dem."

"Det var kjedeligt," sagde Tremaine.

"Ser De, jeg er selv født i Virginien, og jeg var sandelig stolt over, at en Virginier havde sat et sligt Merke efter sig i engelsk Territorium. Jeg har aldrig tænkt, at vi skulde træffes paa denne Maade, paa et Jagtbal, i Virginien."

Bag nogle Palmer paa den anden Side af Salen begyndte Musiken at spille.

John vendte sig mod den unge Pige, og skjønt der ikke var noget Navn paa hendes Balkort, der lignede hans, sagde han til hende:

"Jeg tror, at dette er vor Dans."

Isobel kunde vanskelig tro sine egne Ører. Musiken havde for hende nu en ny, underfuld Betydning. Hendes Faders Ansigt blev haardt, da hun trak sin Haand fra hans Arm og gav den til Tremaine. De andre Par havde begyndt at danse, og han førte hende frem paa Gulvet.

* * *

Tremaines Hoppe, Vildkat, fortærede sin Havre i et af Spiltaugene i en Stald paa Malvern. Isobel havde sine Grunde for, at hun ikke fortalte sin Fader, at hun red Tremaines Hest.

Det saa ud til, at Tremaine selv havde glemt, at han havde lovet at lære hende hvorledes hun skulde ride

over Gjærder, og det tog en eller to Uger efter Ballet, før hun saa ham igjen.

Saa var det en Oktoberdag, hun saa ham komme ridende hende imøde paa Veien langs Elven. Hun vidste, at hvis han ikke vendte hende ligefrem Ryggen, maatte de møde hinanden.

Dansen paa Jagtballet havde, i de faa Øieblikke, den varede, været det deiligste i hendes Liv. De havde danset godt sammen. Hun havde været stolt over at være hans Dame. Han havde ikke danset før om Kvelden, og han dansede heller ikke efter Dansen med hende. Da han havde givet hende tilbage til hendes Fader, havde han næsten strax forladt Ballet.

Som han nu kom ridende mod hende, opdagede hun strax, at han ikke kom til at vise sig saa indtagende, som da de sidst mødtes. Han løftede paa Hatten, men hans Ansigt var koldt og uden Spor af Interesse for hende.

"Hvorfor rider De ikke over Gjærder?" spurgte han kort. "Jeg troede Damerne i Syden var storartede Ryttersker."

Hun kunde ikke andet end at trække paa Smilebaandet over, at han saa braat kom tilbage til deres Samtale i Richmond, som om Traaden ikke var blit afbrudt.

"Vildkat er et storartet Dyr," sagde hun. "Vi søger at tage vare paa den paa bedste Maade; men den maa tilbage til Riverside. Jeg kan ikke beholde den længere."

"Som De behager," sagde han koldt. "Jeg kommer ikke til at ride den længere. Antagelig kommer

jeg til at sælge den paa Hesteudstillingen i Richmond."

Han kom atter med det samme Spørgsmaal:

"Hvorfor jager De ikke?" og hun svarede en Smule ærgerlig:

"Jeg vilde ikke blive det mindste overrasket, om De troede, at jeg var bange. Tror De ikke det?" og han undgik Spørgsmaalet ved uhøflig at sige:

"De vilde ikke tilstaa det, om De var bange, vilde de vel?"

De stansede sine Heste paa Veien ved Elven. Nedenfor gik Vandet forbi den røde Bred, og Buskene, der var blit skarlagenrøde, lyste som Flammer langs Elven. Til venstre laa Markerne, og længere borte strakte Skogholtene sig tvers over Eiendommen og ind i Skogen, som gik op til Gruberne. Alle Gjærder, med Undtagelse af det, som skilte Riverside fra Malverns Eiendom, var blit taget bort. Der var intet som delte paa nogen Kant den store Eiendom, der strakte sig fra Elven og saa langt man kunde se.

Den unge Pige fortsatte:

"Tror De, at jeg er bange for at ride over et Gjærde?"

Hun sad og smilte til ham under Bremmen paa den bløde Hat. Det lille Merke paa Kindet blev borte i Rødmen. Hendes Øine var som en klar Kilde, hvori en Mands Sjæl kunde speile sig, eller en Vandringsmand slukke sin Tørst. Han følte en vild Længsel efter at tage hende i sine Arme og kysse hende uden det mindste Hensyn. Denne Trang kom over ham saa brutalt, at han var brutal i sit Svar.

"Hvad i Himmelens Navn har det at sige, hvad jeg tror eller ikke tror?"

Isobel kunde ikke vide, hvor alvorlig han havde dømt sig selv for sin Svaghed paa Ballet. Hun kunde ikke vide, at han havde læst sig selv alvorlig Texten, fordi han et Øieblik havde ladet sine Følelser løbe af med sig, og for, at han holdt Løftet til sin Moder saa daarlig og skabte en Stilling, som var uholdbar for dem begge.

Hun bed sig i Læben, som om hun vilde tvinge sig til at være taus; men saa sagde hun, idet hun frygtesløs saa paa ham:

"Min Moder, der var en af de Sydstatskvinder, som De ikke kjendte, var berømt for den Maade, hvorpaa hun kunde ride over Gjærder. Hun mistede Livet paa den Maade, da Hesten faldt med hende, idet hun skulde ride over et Gjærde lige nedenfor vor Farm. Og jeg har givet mit Æresord paa ikke at forsøge at ride over noget Gjærde."

Tremaine udbrød meget skamfuld:

"Jeg beder om Forladelse. Hvorledes kunde jeg vide dette, hvorledes kunde jeg forstaa, hvorledes det var?"

Isobel svarede, idet hun kastede tilbage sit deilige Hoved:

"Ja, hvorledes kunde De forstaa det? De kan ikke forstaa en Kvinde. Jeg kjender ikke det Slags Kvinder, efter hvilke De bedømmer mig. De tror mig ikke engang nu — De tror, jeg er ræd."

Hun rørte ved Vildkat med Svøben og vendte Hesten ind paa Havnegangen. Derpaa satte hun i Gallop

mod det gamle Gjærde, som endnu stod, og Tremaine vidste, at det var et farligt Sted. Han fulgte efter hende, men Vildkat var den hurtigste af de to Heste, og hun tog intet Hensyn til, at han befalede hende at stanse. Vildkat tog Gjærdet, og i næste Øieblik saa han Isobel og hendes Hest i Luften. Da Vildkat kom ned, fik den det ene Forben ind i et Kaninhul, og Hesten faldt.

15de Kapitel.

Han bar hende over til Malvern — hele syv Mil — paa sin Hest, og hun laa i hans Arme hvid og ubevægelig. Han havde stænket Vand fra Elven over hendes Ansigt og Haar, som nu laa vaadt mod hendes Øienbryn. Hendes Bryst bevægede sig en Smule, men saa svagt, at han neppe kunde merke det, og hun var derfor ikke død. Det blaa i hendes Øine under de hvide Øienlaag var nu mørkt. Hun var en stum Bebreidelse mod ham. En Kvinde kunde aldrig tale mere indtrængende til ham end denne lille, saarede Pige. Hvilket Umenneske havde han vel ikke været mod hende!

Hun havde mistet sin gamle Ild nu, og det var forbi med hendes Vid og Spot. Han havde stampet ud disse Gnister, som havde fortryllet ham mod hans Vilje. Hun var i hans Magt nu — hendes Hoved hvilede mod hans Bryst. Han red sagte, idet han forbandede Stenene og Rødderne, som laa i hans Vei, og han holdt Tømmerne med den ene Haand og saa godt, han kunde, hende med den anden. Han lagde Merke til, at Lommetørklædet blev rødt, og der kom noget fra ham, som lignede en Bøn.

Det faldt ham i dette Øieblik ikke ind, at hun kun havde bekræftet hans Mening om Kvindens Æresfølelse: Isobel havde brudt sit Ord til sin Fader — hun

havde moralsk seet været en Kujon for at vise, at hun ikke var det fysisk seet. Hvad vilde Malvern sige? Hvorledes kunde Tremaine møde ham med denne Byrde i sine Arme?

Han vidste neppe, hvorledes han naaede det store Hus, eller hvem det var, som hjalp ham, men han bar hende op over Trappen og lagde hende paa en Sofa, idet han overgav hende til hendes Tjenere og hendes Fader. Tremaine gik saa fra hende, og efter at have telefoneret til sin Moder og efter Lægen, gik han ind i Dagligstuen og ventede.

Her talte alt muligt om Husets lille Kvinde, det aabne Piano med Musiken, som laa spredt omkring, og hendes Arbeidsbord. Overalt var Buketter med Høstløv. Der var deilige Blomster, og i pludselig Skinsyge spurgte han sig selv, hvem der havde sendt hende dem.

Medens han gik frem og tilbage, gik Døren op, og Malvern kom hen til ham. Han kunde se paa hans Ansigt, at en ny Sorg var kommet til og gjenoplivet den gamle.

"Hun vil leve, min Herre," sagde han kort. "Jeg har telefoneret til Richmond efter den bedste Læge i Syden. Deres Moder er kommet."

Malvern vendte sig for at skjule sin Bevægelse, og John ventede. Om nogle Minuter sagde hendes Fader:

"Fortæl mig nu, hvorledes det hændte."

Tremaine havde aldrig havt et mere ubehageligt Hverv.

"Vi red langs Kanten af Eiendommen, og jeg vil-

de absolut vide, hvorfor hun ikke red over Gjærder," sagde John.

Tremaine saa, at Malvern, som ellers var bleg, begyndte at blive rød af Harme.

"Saa, De gjorde det!" skreg hendes Fader. "Hvad ragede det Dem?"

Da Tremaine var sig fuldt bevidst, hvad hans brutale Udfordring havde ført til, og da han vidste, hvilken Mening Malvern i det hele havde om ham, var han for retsindig til at blive fornærmet.

"De har Ret, jeg havde intet med det at gjøre, og jeg føler, at jeg bærer Skylden for, hvad der er hændt," sagde han rolig. "Miss Malvern troede, at jeg var af den Mening, at hun manglede Mod. Der er ingen Ende paa hendes Mod."

"Hun behøver ikke Deres Anerkjendelse i saa Henseende!" Malvern kunde neppe faa Ordene frem.

"Før jeg kunde hindre det, red hun mod Gjærdet mellem de to Eiendomme, hvor der er fuldt af Kaninhuller, og Hoppen faldt med hende."

Fuld af Ængstelse, Harme og yderst nervøs mistede Malvern Herredømmet over sig selv og glemte, at han var i sit eget Hus.

Foran ham stod en Mand, hvis moralske Svaghed han foragtede. Han begyndte allerede at tænke paa ham som en farlig Nabo. Han havde med Misbilligelse lagt Merke til, at hans Datter dansede med ham, og hvad Tremaine nu fortalte, gjorde ham rasende.

"Jeg ved neppe, hvorledes jeg skal tale til Dem, min Herre," sagde han harmfuldt. "De taler om Mod.

I min Ungdom blev ikke Mænd opdraget til at spotte Kvinder."

Tremaine pustede tungt. Han sagde intet. Han vidste, at i næste Øieblik vilde hendes Fader befale ham til at forlade Huset og ikke komme mere der. Han kunde ikke klandre ham for det.

I det Øieblik gik Døren op, og Mrs. Tremaine kom ind. At hun kom, var den bedste Afbrydelse, som denne Samtale kunde faa. Hun havde endnu Hatten paa Hovedet, og hun havde ikke taget af sig Skindtøiet. Hun gik lige hen til John og lagde sin Haand paa hans Arm, men hun talte til Malvern med Taarer i Øinene. Hun var mild og sød som sædvanlig.

"Isobel er ved fuld Bevidsthed, og hun insisterer paa at faa tale med John. Lægen siger, at vi ikke kan nægte hende det."

Ingen sagde noget. Malvern mistede det røde i Ansigtet saa hurtig, som det var kommet. Mrs. Tremaine saa fra den ene til den anden med Bedrøvelse.

Kunde det være muligt, tænkte hun, at der i det Øieblik, da muligens et Menneskeliv stod paa Spil, kunde være en Trætte mellem hendes Ven og hendes Søn?

Malvern kneb Læberne sammen i Harme, men han gav dog John et Tegn, at han kunde gaa, og Mrs. Tremaine tog uden at sige et Ord sin Søns Arm og førte ham ud af Værelset.

Han kom ikke med noget Spørgsmaal til sin Moder. Han saa, at hun var ophidset, men kjæmpede for at være rolig. Han følte, at han alene var at klandre, men hans Ængstelse for og Kjærlighed til Isobel, en

Følelse, som nu overvældede ham, gav ikke Plads for Selvbebreidelse.

Hans Moder aabnede Døren til Værelset, som var blit gjort mørkt, og før han vidste Ordet af det, stod han foran Isobels Seng.

Man havde lagt en Forbinding omkring hendes Hoved efter alle Kunstens Regler, og hun lignede en ung Gut — en ung Soldat, der var blit baaret ind fra Slagmarken. Landsbylægen stod paa den anden Side af Sengen.

Da han saa ned paa hendes Ansigt, der nu ikke var saa dødblegt, som da han bragte hende hjem, saa han, at kun Døden kunde tage bort den individuelle Gnist, som hos hende havde vakt hans høieste Glæde. Paa hendes fintformede Læber kunde han se Skyggen af et Smil. Hun aabnede Øinene, saa op paa ham, og han lagde Merke til, at hun prøvede at bevæge Haanden.

"Jeg kan ikke," hørte han hende sige, og hendes Stemme var uforandret — en Smule svag, men Tømmeret var der. "Det var ikke min Feil. Marken var saa farlig. Vi hoppede alligevel, gjorde vi ikke?"

"De fløi som en Fugl," sagde han stilfærdig. "Ingen kunde have gjort det bedre."

Han syntes, det var rørende at se Farven, som hos Mennesket besvarer hver indre Bevægelse, kjæmpe for at arbeide sig frem til hendes hvide Kinder. Det var saavidt han kunde se en Smule Rødme. Han vidste, at hans Ros havde voldt det.

"Lov mig, at De ikke vil lade Fader vide, at jeg gjorde det for at overbevise — Dem."

Det svage Smil forlod hendes Læber. Hun var

saa hvid, som Døden, og da han saa Huden paa den fine Pande trække sig sammen, forstod han, at det var mere en sjælelig end en fysisk Smerte. Hendes Øine hvilede endnu paa ham, ængstelige, deilige, og Tremaine smilte til hende.

Den unge Pige havde i Ugevis undret sig over, hvorledes dette Smil fra John Tremaine vilde blive. Hun havde forestillet sig det utallige Gange, og saa det nu. Da hun nu vidste, hvorledes det var, lukkede hun Øinene og besvimede.

John følte, at Lægen skjøv ham lempelig tilside, og at han tog Plads ved Isobel. Mrs. Tremaine bøiede sig over hende, og John forlod Værelset alene efter at have ventet et Øieblik ved Døren.

Han var dybt bevæget. Han stod nogle Øieblikke ved Døren ude i Gangen. I disse faa Øieblikke var den unge Pige blit for ham den uendelig kostbare Skat, som kun en Kvinde kan være for en Mand, og i den Stund forstod han, at han aldrig i sit Liv havde elsket nogen anden.

Som alt andet kom til ham som en Storm, saa kom ogsaa dette til ham paa samme Maade, og da det kom, sagde han:

"Fra det Øieblik, jeg saa hende ved Stængslerne i Gjærdet, som hun med en slig Myndighed befalede mig at tage ned, har jeg elsket hende."

Han sagde til sig selv, at han i flere Maaneder havde indseet dette, skjønt sund Forstand var imod det. Da han kom til det sidste Trin i Trappen, saa han saa hele den gamle, bare Gang, gik det op for ham, at hans

Kjærlighed til Isobel Malvern var haabløs — at han aldrig kunde bede hende om at blive hans Hustru.

Malvern stod ved Foden af Trappen med Hænderne paa Trappegelænderet. Hans Ansigt var fordreiet af Sindsbevægelse, og han løftede sin høire Haand, som om denne Bevægelse helt udtrykt skulde være en Forbandelse. Tremaine forstod altfor godt, at Malvern ønskede, at han skulde forlade Huset for aldrig mere at komme over hans Dørstok.

John gik rolig forbi ham. Han tog op af Lommen et Par Handsker og saa paa Malvern paa en saadan Maade, at den gamle Mand maatte se ham i Øinene, hvorpaa han sagde:

"Lægen fra Richmond vil blive her om nogle Timer. Hvis Miss Malvern ikke bliver bedre, vil De vel sende Bud til New York efter en Specialist — naturligvis?"

Malvern var kommet over til Gadedøren, hvor John stod med Haanden paa Dørlaaset. Malvern var saa harm og saa oprørt at han saa at sige ikke havde det mindste Herredømme over sig selv. Denne Mands Selvsikkerhed og Ro foragtede han. Hans Overlegenhed, ja den Omstændighed, at han var i Huset, var for meget for Malvern. Han kunde ikke beholde sin Selvbeherskelse.

"Ved Gud!" begyndte han, hvorpaa han ikke kunde andet end spørge:

"Hvorfor sendte min Datter Bud efter Dem?"

"Miss Malvern var meget snil — saa snil, som hun er tapper."

Malvern løftede Haanden til Munden. Han kunde ikke tænke sig, at han kunde have en saadan Modby-

delse for nogen Mand, som han havde for den Mand, som stod foran ham. Han pustede tungt, og idet han nikkede mod John, kom det næsten uhørlig fra ham: "Kujon!"

"Og Tyv," fortsatte John rolig. "Det var det, som De ønskede at sige, var det ikke? De er ældre end jeg, min Herre. De er i Deres eget Hus."

De to Mænd stod et Øieblik uden at sige noget. Derpaa kom der i John Tremaines Ansigt et Udtryk af Venlighed — næsten af Velvilje — og han sagde:

"Jeg har havt Uret, Mr. Malvern, og, som jeg sagde til Dem paa Riverside, jeg skylder Dem en hel Del. Godnat."

Han bukkede, aabnede Døren, lukkede den og gik stille ned ad den Trap, op over hvilken han havde baaret Isobel. Han satte sig paa Hesten og red bort.

16de Kapitel.

Mrs. Tremaine blev paa Malvern, og i tre Dage saa John ingen anden end Tjenere og Mammy Chloe. Hans Ry som en heldig Farmer og en glimrende Forretningsmand var gaaet op og ned langs Elven. Han mødte overalt, hvor han kom, Agtelse og Respekt. Men i disse Høstaftener, som han sad der alene i sit Hjem og saa ud over Egnen, der havde faaet Høstens bløde Farver, indsaa han mere end nogensinde, hvor alene han var i Verden, og hvor meget han trængte Isobel.

Da han kom hjem den fjerde Dag efter det Ulykkestilfælde, som havde lagt Isobel paa Sygeleiet, fandt han Leavitt i Biblioteket. Advokaten var kommet for at tale med ham.

"Chloe har levende beskrevet for mig, hvad der er hændt Isobel," sagde Leavitt, idet han rakte John Haanden.

Tremaine svarede koldt:

"Det var ikke saa farligt. Kun nogle Skrammer. Intet Ben blev brækket," og han bad Leavitt spise Middag med ham.

Leavitt sagde bebreidende:

"Jeg antager, Malvern maa have fundet Kvæstelserne alvorlige nok. Hans Liv er aldeles bundet til hendes. Hendes Moder ...."

John afbrød Samtalen om Sagen med de Ord: "Dere maa enten lade eders Døtre blive Sportskvinder og tage Følgerne, eller dere maa holde dem fuldstændig borte fra Hestene."

"Jeg ser, at Deres Moder har fundet det nødvendigt at bli paa Malvern."

John smilte. "At hun ikke er hjemme, gjør det ikke til et alvorligt Tilfælde, hvad der er hændt med Miss Malvern. Hvor alting dreier sig om en Kvinde, naar alt kommer til alt!"

Han trak frem en Stol for Leavitt og satte sig overfor ham paa den anden Side af Bordet.

"Jeg savner min Moder," og med et Smil saa han op, og idet han nikkede, sagde han: "Jeg antager, at ogsaa De savner hende."

Leavitt forandrede Samtaleemnet ved at spørge: "Isobel vil vel ikke blive Krøbling eller vansiret i Ansigtet?"

"Aa langt ifra!" raabte Tremaine med en unødvendig Heftighed. "En Negers Tilbøielighed til at beskrive en Ulykke er kunstnerisk. Hør ikke paa Mammys levende Historier. Miss Malvern kommer til at sidde paa Hesteryggen igjen om to Uger."

Leavitt sagde til sig selv: "Findes der ikke noget, som heder Ømhed hos John Tremaine?"

Tremaine sagde til Chloe, som stod og støttet Hænderne mod Hofterne, idet hun smilede over hele sit gamle Ansigt til sin Gut:

"Hvad mener du med at skræmme Mr. Leavitt, Mammy?"

"Det var sandelig ikke min Mening, at skræmme

ham, Massa John. Jeg har været skrækkelig bange selv, og det har De ogsaa." Tremaine blev lidt rød.

"Tøv, Mammy!"

"Naar jeg har seet Dem sidde der ved Varmen og sørge, Massa John, og gaa frem og tilbage som et Spøgelse, havde jeg Grund til at tro, at Miss Isobel holdt paa at dø."

Man kunde se, at Leavitt blev meget forundret, men han sagde:

"Er der intet, som virkelig gjør Indtryk paa Dem?"

"Jo, mine italienske Arbeideres Hengivenhed," sagde han rolig.

Leavitt trak paa Skuldrene og betragtede ham med Opmerksomhed.

"Italienske Borgere kommer til at stemme paa Dem ved Deres Valg til Kongresmand, John."

"Hvad mener De?"

"Deres Italienere kommer til at ta ud sine Borgerpapirer og stemme paa Tremaine af Virginien ved næste Valg."

"Hvad mener De?"

"Jeg skal fortælle Dem, hvad jeg mener." Leavitt bøiede sig frem og saa roligt paa John gjennem sine Briller. "De kan blive valgt til Medlem af Kongressen ved næste Valg, om De saa ønsker."

Tremaine drak et Glas Rødvin og tørkede sig betænksomt om Munden.

"Jeg er forbauset over at høre Dem sige dette til mig," sagde han, og idet han afbrød sig selv, fortsatte

han: "Jeg er nysgjerrig efter at vide, hvad De sagde, da mit Navn blev nævnt."

Leavitt spiste videre en Stund uden at sige noget, og saa svarede han:

"Der er intet forbausende ved, at De skulde blive bemerket i en Del af Landet, hvor der ingen betydelige Mænd er. Deres Familie har som Regel været prominent i Sydens Affærer," og saa fortsatte han høitidelig: "Det er paatide, at en Tremaine gjenopliver Traditionerne. De har udført et stort Arbeide, som er blit lagt Merke til."

John afbrød ham skarpt:

"Jeg tror, at De er aldeles gal, Leavitt!" og hans Stemme var saa haard, at Advokaten blev forbauset. "Ingen uden en gal Mand vilde søge Valg med en Fortid som min. Selv en Mands gale Streger kommer op i Valgtider, hvad Forbrydelser angaar — han brugte Ordet klart og greit — kommer de frem som Bylder, som stygge Sygdomme, og den stygge Flæk, som vi haaber at skjule, viser sig som en Flæk paa Klæder, der er blit daarlig rengjort."

"Hvor følelsesløst taler han vel ikke om det," tænkte Advokaten, men afbrød ham: "Deres Moder, Malvern og jeg er de eneste, som ved noget om det."

John skjøv tilbage sin Tallerken og tændte en Cigaret.

"Min Broder giftede sig. Han fortalte utvilsomt sin Hustru, hvad der var hændt. Naar De har fortalt en Kvinde noget, kan De gaa ud paa Gaden, og De vil høre det forkyndt fra Hustagene." Efter en Pause

spurgte han med mere Herredømme over sig selv i en naturlig Tone:

"Tror De, at det vilde være rigtig af mig at modtage Nominationen?"

Leavitt blev rød. "De er en Tremaine, og en Smule Tremaine gjør den hele Deig sur."

"De tror altsaa, at jeg er blit et andet Menneske, Leavitt?"

"Ja, jeg gjør det," svarede Advokaten ivrig. — "Jeg gjør det."

Tremaine lo høit, reiste sig fra Bordet og gik lidt frem og tilbage paa Gulvet. Da han kom bort til Advokaten, lagde han sin Haand paa hans Skulder og sagde:

"De tager fuldstændig feil, min kjære Ven." Der kom over hans mørke Ansigt et sarkastisk Humør, som Advokaten ikke kunde sætte Pris paa. "Hvad angaar Karakter og Moral, stod den Gut, som rømte hjemmefra for 16 Aar siden, saa høit over mig, at han vilde rødme for min Skyld."

Leavitt trak sig lidt tilbage. Tremaine klappede ham let paa Skulderen.

"Min kjære Mand, jeg er en gammel Synder med mange Ar, sammenlignet med den varmhjertede Gut," og som han saa tilbage og saa den ungdommelige John flygte fra Redlands, den nuværende Tremaine sagde med lav Stemme:

"Stakkels unge Djævel! Stakkels sentimentale, unge Dumrian!" Han forlod Leavitt og gik hen og stillede sig med Ryggen mod det tomme Ildsted.

Leavitt tog en Cigar og tændte den omstændelig,

medens Tremaine fandt sig en frisk Cigaret. Efter et Øieblikś Stilhed sagde Tremaine:

"Naar De ved, hvad det offentlige Liv er, og hvorledes gamle Skandaler kommer op igjen, hvorfor foreslaar De, at jeg skal stille mig som Kongreskandidat?"

"Jeg vilde bare fortælle Dem, hvorledes Sagerne staar."

"De ønsker, at jeg skal modtage Nominationen?"

"Jeg ønskede at vide, hvad De vilde svare paa det."

Tremaine røgte en Stund og sagde saa:

"Nuvel, jeg skal ikke skuffe Dem. Jeg nægter at stille mig."

Uden at sige noget om, om han var fornøiet eller ei, indskrænkede Leavitt sig til at sige, idet han nikkede med Hovedet:

"Jeg antager, at De har Ret, John. Jeg antager, at det er det mest forstandige at tage det paa den Maade."

Tremaine lo igjen tørt, lagde Armene i Kors over Brystet og kastede Hovedet tilbage.

"Aa, Gud!" udbrød han med lav Røst, "hvilken elendig liden Cirkel vi Mennesker gaar rundt!" Derpaa sagde han, som han vilde betro Leavitt en Hemmelighed: "Jeg ønsker denne Nomination mere end noget andet, som jeg har ønsket i mit Liv. Hører De det, Leavitt? Hvad De siger er en Fristelse for mig. De siger, at ingen kjender min Fortid. Hvorfor skulde jeg ikke lade det komme paa en Prøve?"

Leavitt blev ikke det mindste overrasket over, at

Treamine havde forandret Mening. Han sagde:

"Fordi jeg tror, det vilde dræbe Deres Moder, om det skulde hænde, at man gravede op i Deres Fortid."

Tremaine røgte. Hans udtryksfulde, mørke Ansigt blev endnu mørkere. Om lidt sagde han mørkt:

"Hun lod mig vandre omkring, som jeg lystede, i femten Aar, uden engang at gjøre Forsøg paa at finde ud, hvor jeg var. Jeg var den forlorne Søn, forstødt var jeg, en Mand, som ingen gjorde sig nogen Møie med at vinde tilbage eller gjøre bedre." Han smilte, men ikke saa mørkt længere. "Alt min Moder bad om, var, at jeg skulde holde Vanæren borte fra hendes Dør."

Med den Mildhed, som karakteriserede Leavitt, mumlede han:

"De har allerede begyndt at plante Blomster paa disse Grave. Glem den kjedelige Fortid."

John trak utaalmodig paa Skuldrene, og efter en Pause udbrød han:

"De maa ikke klandre mig, om jeg virkelig søger at glemme Fortiden! Jeg lever og er kraftig, og jeg ønsker at leve. Hører De mig? Jeg agter at optage Kampen med denne Skandale og slaa den ihjel netop her paa min egen Maade. Forstaar De? Jeg skal triumfere over den, som jeg har triumferet over Jorden. Jeg agter at stille mig som Kongreskandidat."

Hans Ansigt klarnede, da han meddelte denne sin Beslutning. Han puffede haardt paa Cigaretten og fortsatte:

"Lad dem saa rage op alt det Smuds, de bare øn-

ſker. Jeg ſkal vedkjende mig alt, ſom de finder om mig udenfor Virginien."

Leavitt ſatte Fingrene mod hverandre, lavede et lidet Bur og ſaa gjennem det eftertænkſomt, ſom om han vilde ſtænge ſine Tanker inde i det. Han maatte indrømme, at om John engang var en ſvag, ung Mand, var han nu ſandelig ſterk nok.

"Jeg ſkal ſige til Komiteen, hvad De maatte ønſke, John," ſagde han langſomt. "De er, ſom De ſiger, ſkikket til Stillingen. I en Forſtand er Deres Liv Deres eget, men det er knyttet til andres — uheldigvis, kanſke."

Tremaine mumlede: "Ved Gud, det er uheldig!"

Advokaten ſagde ſtrengt:

"Spot ikke Gud, og hvorfor ſkulde uſkyldige Menneſker være nødt til at lide igjen nu paagrund af Deres Svaghed i Deres tidligere Liv?"

Det var med en vis Høitidelighed, John Tremaine vendte ſig mod ham:

"Det er undertiden umuligt at undgaa, at lide for en andens Skyld," ſagde han. "Lad andre bære det, ſom jeg har gjort."

Leavitt rynkede Panden. "De er en Vildmand," ſagde han. "Det Liv, ſom De har levet i Lande, ſom vi ikke kjender noget til her, og Deres hjemløſe Tilværelſe har gjort Dem ligegyldig overfor de Baand, der ſkulde gjøre Dem velvillig mod den hele Verden. Der er intet ſaa egenkjærlig ſom en Mand, der ikke har havt noget Hjem og ikke erkjender noget Baand. Han er ſig ſelv nok, og han ſkulde dog være en Del af manges Liv."

Tremaine saa rolig paa ham — saa paa ham og elskede ham. Leavitt vedblev at se strengt paa John med sin kloge, gamle Øine. Treamine sagde, idet han mødte Leavitts skarpe Undersøgelse, med et Blik, hvori var etslags Velvilje:

"De er meget interessant, min kjære Ven. Men jeg kjender en ensom Mand, som trænger de Baand, De taler om, mere end jeg gjør, og han er en af de mest elskværdige Mænd i Verden."

Leavitt var ikke nok naiv til ikke at forstaa, at han mente ham selv.

"Bryd Dem bare ikke om ham," skyndte han sig at sige. "De kan ikke leve for Dem selv alene her i Virginien. De er kommet lige ind i Deres gamle Hjem, John. De er kommet lige op til Hjemmets Arne." Leavitt skalv i Maalet, da han sagde: "De er kommet og har sat Dem lige ved hendes Side."

Mrs. Tremaines Søn kastede sin Cigaret ind paa Ildstedet, lænede sig mod Kamingesimsen og lyttede. Han saa i Leavitts Hjerte Hengivelsen for den ene Kvinde, og den Omstændighed, at han var villig til at ofre alt for at bringe denne Kvinde et Øiebliks Fred, gjorde et dybt Indtryk paa ham. Han spurgte kort:

"Er det Deres Mening at ville sige, at min Fremtid skal blive fuldstændig opgivet, fordi tre Mennesker i dette gudforladte, lille Hul ved om, hvad jeg engang i Tiden skal have gjort? Jeg spørger om dette særlig, da De er saa naadig at ville begrave Fortiden og lægge Glemselens Kaabe over den."

Leavitt sagde med Eftertryk og næsten nølende:

"Jeg har fulgt Dem daglig, John. De har ud-

ført et Mirakel. Deres Karakter synes at være blit omdannet, om det er mig tilladt at sige det. Men ved De ikke, hvad noget saadant som et Tyveri betyder i en hæderlig Mands Liv?"

Idet Tremaine braat vendte sig fra ham, gik han over til Vinduet, slog det vidt aabent og bøiede sig ud. Lidt efter kom han tilbage, og fra, hvor han stod, sagde han med neppe hørlig Stemme:

"Hvor smalsporet dog en Advokat er, naar alt kommer til alt! Hvor kortsynt blir vel ikke en Mand, som bor paa et Sted hele sit Liv. Min kjære Mand, De maa se til at komme bort fra Redlands for en Stund. Studer den menneskelige Natur en Smule, Leavitt." Han lo kort. "Er De aldeles uvidende, naar Talen er om den menneskelige Karakter, min Herre?"

I de faa Øieblikke, John havde været borte ved Vinduet, havde Leavitt glemt hans Problemer. Hans Tanker var fuldstændig optaget med de Lidelser, som efter hans Mening Mrs. Tremaine havde gjennemgaaet for sin yngste Søns Skyld. Han kunde ikke tænke den Tanke, at denne Kvinde, som han tilbad, atter skulde lide for Johns gamle Forbrydelse. Som om han ikke havde hørt, hvad Tremaine havde sagt, udbrød han:

"I de Dage — De maa tilgive mig, at jeg siger det — takkede jeg Gud for, at det var De, John, og ikke David, som tog Pengene."

John kom hurtig tilbage, stak Hænderne i Buxelommerne, og idet han bed sig i Læben, stod han et Øieblik, før han sagde noget. Derpaa kom med Eftertryk paa hvert Ord:

"De takkede Gud for, at David ikke havde stjaalet Pengene?"

"Ja, jeg gjorde det," sagde Advokaten, idet han pudsede sine Briller. "Jeg har ofte gjort det. Deres Moders Hjerte er nu engang slig, at hun maa have nogen, som hun tilbeder, og hendes Kjærlighed er blind. Hun tilbad David, og hvis han havde gjort, hvad De gjorde, vilde det have dræbt hende."

Tremaine trak Pusten dybt. "De fortæller mig ikke noget nyt."

"Nu elsker hun paa samme Maade hans unge Sønner, og deres Fremtid ligger hende meget paa Hjertet, John." Og saa sagde han, som om han vilde appellere til John at støtte hele Familien, holde den oppe, fordi den var saa afhængig af ham:

"Min kjære Gut, De vilde da ikke være villig til at rive op i Fortiden og lægge aabent for hele Verden Skammen for at tilfredsstille Deres egen Ærgjerrighed? De vilde ikke bringe Deres Moder til atter at græde? De vilde ikke resikere at kaste en Skygge over Deres Brodersønnerz Liv, John?"

Med en Stemme, der manglede Farve, gjentog Tremaine efter ham:

"Kaste en Skygge over mine Brodersønners Liv?"

Leavitt reiste sig og lagde Haanden paa Tremaines Arm. Han sagde kjærlig:

"Det er Deres Kors. Gud skal vide, jeg tror, at det er et tungt Kors. Den Tid vil kanske komme, da De vil føle, at det har lønnet sig .... at bære det. De bør være glad over, at De har nogen, som De kan brin-

ge det. Ved Gud, jeg vilde give mit Liv, hvis der var nogen, for hvem dette Offer var af Betydning," sagde Advokaten, idet han tog sig om Hovedet.

John hverken saa paa ham eller hørte, hvad han sagde. Han stod med bøiet Hoved. Hans Ansigt var mørkt og udtrykte Sorg. Den gamle Skygge, den gamle Strenghed, lagde sig over hans Ansigt.

"Massa John, nogle af disse Italienere lader Munden løbe udenfor her, og Gud ved, hvad det er, de siger, for jeg kan ikke forstaa dem," sagde Chloe, som havde aabnet Døren. "De snakker da det værste Sprog, som jeg nogensinde har hørt."

Hun havde holdt paa at vaske op efter Middagen, og hun tørkede Hænderne paa sit blaa Forklæde, idet hun smilte over hele Ansigtet til sin Fostersøn. Da John saa paa hende, begyndte det strenge at svinde fra hans Ansigt. Han gav Leavitt Haanden.

"Jeg maa gaa til mit Arbeide, om De vil være saa venlig at undskylde mig."

———

17de Kapitel.

John havde i de Dage, da Isobel laa syg, og Tiden efter, til hun blev helt frisk, fuldt op af Tid til at undersøge sit Hjerte. Hans Moders Fravær gjorde det meget ensomt i Huset. Han holdt sig borte fra det for det meste. Han var kun hjemme for at spise, og Kveldene var lange.

Han gik aldrig selv til Malvern for at høre, hvorledes den unge Pige havde det, hun, som han havde drevet næsten ind i Døden ved sin raa Spot. Hans Moder telefonerede til ham daglig paa en bestemt Tid. Hvor travelt han end havde det, saa ordnede han det dog saa, at han kunde selv være ved Telefonen, naar Moderen ringede ham op.

En Dag, han var i Richmond, bestilte han en stor Æske med Blomster, der skulde sendes til Isobel. De kom til hende uden hans Kort.

Han havde nok af Arbeide, som kunde optage hans Tanker hele Dagen. Det viste sig, at det Landstykke, som var blit overladt til Blythe Mountain Coal Co., indeholdt et tykt Lag af udmerket Kul. Han udvidede Arbeidet i stor Udstrækning og tænkte ved sig selv: "Alt, som jeg rører ved, blir til Guld." Han forsøgte at skyve tilside Isobels Billede, som altid trængte sig frem for hans indre Syn.

En Dag kom der et Telegram til hans Moder fra Julia, og han aabnede det. Det lød saaledes:

"Skal komme med Gutterne for at tilbringe Julen paa Riverside. Hvis du ikke kan modtage os, lad mig faa vide det."

Dette Besøg, der kom uden Indbydelse, vilde danne et nyt Brud i hans Liv. Han kunde hindre det, men han ønskede ikke at gjøre det. Han vilde gjerne se Davids Sønner, og han kunde ikke nægte, at han var nysgjerrig efter at se, hvorledes Julia saa ud.

Da der var gaaet fjorten Dage, kom hans Moder tilbage til Riverside, og da han saa hende ivrig optaget med sine Familiepligter, forstod han, hvor meget han havde savnet hende, hvor deiligt det var at have en Kvinde i Huset, og hvor ensomt det havde været for ham.

Mrs. Tremaine rødmede, da han bøiede sig ned og kyssede hende paa Panden, men hun gjengjældte ikke hans Kjærtegn. Han undrede sig over, hvad der havde optaget hendes Tanker i de Dage, da hun var Sygepleierske — hvor meget hun vidste om, hvad der førte til, at Isobel var blit kvæstet.

Da han saa Isobel i Sengen efter Ulykkestilfældet, havde hun talt med saa lav Stemme til ham, at ingen uden ham havde hørt hendes Bøn om, at han ikke skulde lade hendes Fader vide, hvorledes alt var hændt.

"Er Miss Malvern helt bra igjen?"

"Fuldstændig. Hun tænker nu ikke paa noget andet end at komme ud for at ride igjen snarest mulig."

"Jeg forstaar det."

"Gjør du det? Hvis jeg var hendes Fader, vilde

jeg forbyde hende nogensinde mere at sætte sig paa en Hest."

"Du vilde gjøre en Kujon af hende."

"Mr. Malvern har været nødt til at gaa ind paa, at lade hende lære at ride over Gjærder og Grøfter."

"En tapper liden Pige!"

Disse Ord var ikke kommet ud af hans Mund, før han angret paa det, men Mrs. Tremaine lod, som om hun ikke hørte det. Hun holdt paa at ordne en Smule paa Tingene i Værelset.

"Hendes Fader kommer til at bringe hende til Hot Springs, hvor de skal være i sex Uger."

John blev baade meget skuffet og meget lettet. Dette vilde simplificere Tingene i høi Grad. Sex Uger vilde bringe dem næsten frem til Jul, da Julia skulde komme med sine Sønner.

Den Maade, hvorpaa hans Moder optraadte, og den Omstændighed, at hun intet sagde, fik ham til at tro, at Malvern havde sparet hende for at høre, at John bar Skylden for, at Isobel nær havde mistet Livet.

Mrs. Tremaine rørte ved et Brev, som laa paa Bordet ved hendes Haand, og som John ikke havde lagt Merke til.

"Jeg har bragt med dette," sagde hun kort. Hun forlod ikke Værelset, men hun gik dog fra Bordet og satte sig til at sy borte ved Vinduet. Da John tog Brevet med en Adresse, der var skrevet i en for ham fremmed Haandskrift, følte han, hvad enhver forelsket Mand føler, naar han for første Gang ser sit Navn skrevet af den Kvinde, som er saa dyrebar for ham. Skriften var

grei og simpel. En Gut kunde have skrevet Adressen. Bogstaverne var saa runde og klare. Han aabnede Brevet.

Der var ingen Overskrift.

"En Æske med nydelige Blomster kom til mig fra Richmond forleden Dag. Der medfulgte intet Kort. Jeg har ingen Ret til at gaa ud fra, at Blomsterne kom fra Dem, og alligevel kan jeg intet andet end tro, at De sendte dem.

Mange Mennesker har sendt mig Blomster fra Richmond. Jeg har endog modtaget Blomster fra New York. Men jeg likte disse bedre end nogen af de andre. Hvis De spørger Deres Moder, vil hun fortælle Dem, at den sidste af dem er netop falmet.

Hvis De ikke sendte mig Blomsterne, maa De være saa venlig ikke at fortælle mig det. Jeg vil helst ikke vide det.

Tim fortæller mig, at Vildkat er død. Jeg kunde ikke faa mig til at spørge efter Hesten før idag, fordi jeg var bange for at spørge. Stakkels, deilige Skabning, jeg er saa svært sørgmodig over det! Det synes ikke at være rigtig, er det vel? En Piges Uvorenhed og en Mands Uhøflighed skulde blive Aarsag til det uskyldige Dyrs Død. Er ikke De svært bedrøvet? Vil De ikke ride over og fortælle mig det? Jeg er nu fuldstændig saa sterk, at jeg kan tale med Dem.

Ærbødigst

Isobel Malvern."

Tremaine læste Brevet, lagde det sammen og stak det i Lommen. Hun kunde ikke se nogen Grund, hvor-

for han ikke skulde komme. En hvilkensomhelst Nabo vilde have været høflig nok til at komme over flere Gange for at høre, hvorledes det var med den Syge.

Hvis han vedblev at være uhøflig og hensynsløs i sin Optræden mod hende, kunde han utvilsomt endelig være istand til at faa hende til at forstaa, hvorledes det var.

Hvad skulde han faa hende til at forstaa? Faa en indtagende Kvinde til at forstaa, at du tror, at hun er forelsket i dig, og at du paa din Side er ligegyldig for det hele, og at du agter at benytte de mest ucivili-serede Midler for at faa hende til at glemme dig?

Som disse Tanker for gjennem hans Hoved, sagde han rolig til sig selv, idet han rørte ved Brevet, som laa i Brystlommen:

"Og jeg elsker hende."

Leavitt kom ind i Værelset. John saa ham gaa over til Mrs. Tremaine, tage hendes Haand og kysse den.

"Kommet tilbage, Molly? Dette har været en lang Tid," sagde han stilfærdig, og John lagde Merke til, at de saa paa hinanden.

Det var ikke med Leavitt, som det var med ham selv. Advokaten havde ingen Grund til at gaa til Malvern, og han havde været en trofast Besøgende der.

"John og jeg har følt os svært ensomme," sagde Advokaten. "Riverside var som et Østerskal, der ikke længere har Perlen, ikke sandt John?"

John iagttog dem.

Moderens fine Hud gjorde det mulig at se alle hendes Følelser, idet Rødmen kom og svandt i hendes Kinder. Hun rødmede, da hendes Tilbeder rørte ved hendes Haand, og hun smilte til ham mere venligt, end John nogensinde havde seet hende smile til nogen. Det romantiske ved det rørte ham.

18de Kapitel.

Han saa Isobel Malvern en Gang, før hun reiste bort. Han kom en Dag uventet ind paa Leavitts Kontor i Slutningen af Ugen, og der sad hun ved Leavitts Pult i en Svingstol. Hun havde redet over. Advokaten var ikke inde.

Isobel blev først rød og derpaa bleg, da John kom ind. Hun havde ikke ventet at træffe ham der. John saa, at hun havde et lidet lyst Ar paa Panden lige over Kindet. Han saa ogsaa, at man havde klippet af hendes deilige Haar, der nu var kort som paa en Gut under hendes Ridehat.

Uden at hilse spurgte han hurtig:

"Har De allerede redet ud igjen?"

Isobels Ridepisk laa paa Bordet. De rødbrune Ridestøvler stak frem under hendes korte, brune Skjørt.

"Naturligvis. Det var det eneste, som jeg kunde gjøre, for ellers kunde jeg altid have vedblit at være ræd. Synes De ikke, at jeg har handlet rigtig?"

Han havde aldrig seet noget saa aabent som disse hendes blaa Øine, og aldrig havde han seet noget saa forførende som Smilet paa hendes røde Læber.

Hendes Følelser var klare som Krystal. Hun var ikke vant med at skjule dem. Hun havde en fin Foragt for alt, som hed List, og i sin første Kjærlighed kunde

hun ikke skjule det Væld af Følelser, som Tremaine havde vakt hos hende.

Han omtalte ikke det Uheld, der havde lagt hende paa Sygeleiet.

"Jeg kom for at tale med Leavitt om en Forretningssag, men det haster ikke med det. Jeg kan vente. Det maa være en meget vigtig Sag, som har bragt Dem til Advokatens Kontor?"

Da den unge Pige ikke kunde se nogen Mildhed i hans Ansigt, hvilket hun saa hjertelig ønskede at se der, sagde hun til sig selv nedslagen:

"Aa, han er haardere, koldere end nogensinde! Det synes ikke at betyde noget for ham at møde mig. Leavitt kommer nu strax ind. Imorgen reiser vi bort. Hvorfor saa han paa mig, som han gjorde, da jeg blev skadet?"

Høit sagde hun: "Jeg forstaar, at ingen Mand i Virginien har det saa travelt som De. Jeg antager, De er optaget med at arbeide for Deres Valg?"

"Jeg kommer ikke til at modtage Nominationen," svarede han kort, og hun udbrød ivrig:

"Ikke modtage Nominationen! Det kan De ikke mene?"

"Jo, jeg mener det. Jeg er ingen Politiker. Jeg er Facmer og Grubebestyrer."

"Aa, Tøv!" sagde hun og lo. "De ligner ikke en Farmer og heller ikke en Grubemand, for den Sags Skyld."

Hun smilte, idet hun saa paa ham.

"Ved De, at jeg i Virkeligheden ikke tror, at De er noget af det, som De siger De er."

Der var noget i hendes Ord, som vakte Tremaines Opmerksomhed. Han saa skarpt paa hende og spurgte:

"Hvad mener De?"

"Jeg mener," svarede Isobel Malvern, "at De altid synes mig — jeg ved ikke rigtig, hvorledes jeg skal udtrykke det — jeg vil ikke sige spille Komedie — De er for oprigtig for det — men holder tilbage noget." Hun betænkte sig.

"Ser De, da jeg først traf Dem, var De klædt som en Farmarbeider, og De var ingen Farmarbeider."

Han lo haardt.

"Jeg er netop, som De ser mig."

"Nei," sagde hun eftertænksomt, "nei, hvad skal jeg sige?"

"Sig det," befalede han.

"Det er vagt. Jeg kan ikke finde Udtryk for det. Jeg bare føler det."

John havde sat sig paa Bordet nær hende og taget hendes Ridepisk. Han elskede hende, og kunde ikke fortælle hende det. Hvert Ord, hun sagde, interessserede ham meget. Hun holdt nu paa at vise ham noget af det, som var i hendes Tanker.

"Da De saa mig første Gang, var jeg en Markarbeider, og jeg førte Dem bag Lyset," sagde han modstræbende, som om han tvang sig til at tale med hende mod sin Vilje.

Isobel smilte. "Og den anden Gang var De ogsaa en Markarbeider."

"Og jeg førte Dem bag Lyset."

"Og den tredje Gang var De en Markarbeider."

"Og De opdagede hvem jeg var, fordi jeg havde et Lommetørklæde af fint Tøi."

"Nei, det er ikke ganske rigtig," sagde hun langsomt.

"Men De gjættede det ikke?"

Endnu engang fæstede han sine Øine paa hende, med en grusom Iver for en Mand at være, som ikke elskede hende. Han saa, at Rødmen steg op i hendes Kinder.

Tremaine forstod Kvinderne og kjendte sin Magt her, og han vidste ogsaa, at han behøvede bare at strække den Haand ud, som legede med hendes Ridepisk, for at tage hendes. Han troede, at han kunde tage omkring hendes deilige Hage og løfte hendes Læber til sin. Han vidste ogsaa, at hun kjæmpede med sig selv for ikke at sige til ham alt, som hun ønskede at sige. Herskesygen hos ham — bortseet fra hendes Kjærlighed til hende — fristede ham, men han hungrede ogsaa efter at høre hende tale.

"Nei, jeg saa ikke, at De var John Tremaine," sagde hun langsomt og med lav Stemme.

Hun sagde ikke mere.

"Nuvel, jeg førte Dem virkelig bag Lyset da," sagde han.

"Men jeg saa noget, som kanske De vilde betragte som temmelig Skarpsindighed hos mig," fortsatte hun.

"Hvad var det?"

"Jeg saa, at hvis De var en Farmarbeider, saa var De helt forskjellig fra dem, som jeg nogensinde havde seet eller hørt om. Jeg følte det den første Gang, og endnu mere den anden Gang."

Var den Rolle, som han spillede slig, at den drev den unge Pige ud af hendes Rolle? Gjorde hun Kur til ham? Det kunde ikke nægtes, at det var behagelig. Hun tog af sine tykke, hvide Ridehandsker, saa han kunde se hendes hvide, fine Hænder. De var sandelig fine, men ogsaa sterke og velformede. Han havde seet Juveler i Afrika fra sine egne Gruber — Juveler, som han gjerne vilde have sat paa hendes Fingre. Der var ingen Ringe, men hun vilde bære dem med Anstand.

"Og De gjorde mig den Ære mellem den anden og tredje Gang at analysere min Personlighed?" fortsatte han.

Hans Tone vilde have saaret hende, men hun vilde ikke tillade sig at blive saaret af ham. Det vilde tage en hel Del Grusomhed at udslette fra hendes Sjæl Johns Ansigt, da han bøiede sig over hende, efter at hun var faldt med Hesten, og hun kunde ikke glemme hans Blik.

"Ja, jeg tænkte paa Dem, om De vilde kalde det Analyse," sagde hun ligefrem. "Hvis De havde været en Markarbeider, vil jeg ikke have ofret Dem en Tanke, og saaledes ser De, at jeg, naar alt kommer til alt, virkelig kjendte Dem paa en Maade, gjorde jeg ikke?" sagde hun med sit deilige Smil.

"Ved Jupiter, det var temmelig skarpsindig, var det ikke!" udbrød Tremaine.

Hun satte sig godt tilrette i Stolen. De havde talt sammen langt længere, end hun havde vovet at haabe.

"Ikke egentlig skarpsindig," sagde Isobel. "Det var meget simpelt og bringer mig tilbage til, hvad jeg

sagde for et Øieblik siden: at jeg tror, at jeg kanske virkelig kjender Dem bedre, end De tror."

Han vidste, at Stillingen var farlig. Hvis han ikke brød Trylleriet, vilde han være ude af Stand til at afholde sig fra at fortælle hende med engang, at han elskede hende. Han sagde praktisk:

"Saa, De mener at sige, at De tror, at jeg er født Politiker og ikke Farmer eller Grubearbeider?"

Han lo, lagde fra sig Ridepisken og stak Hænderne i Buxelommerne. Hans Tone og hans ubevægelige Ansigt saarede hende.

"De har nok en stor Magt," sagde hun rolig, "og jeg er sikker paa, at De kunde komme saa høit op, som De ønskede. Virginien trænger netop nu en saadan Mand som Dem som sin Repræsentant." Hun fortsatte: "Der har i Historien været store Tremainer. Det synes at være en Skam, at De skulde give til Afrika og England, hvad De ikke er villig til at give os."

Hun havde ikke den ringeste Forstaaelse af, hvorledes hun ledede ham. Det var haardt nok at være nødt til som en Æressag at opgive alt, som han nu opgav, uden paa samme Tid at være sig bevidst, at han derved skuffede hende.

Han lo.

"Min Broder, Dommer Tremaine, bar Tremaine-Banneret meget høit," sagde han. "Han forblev i sit eget Land og gjorde Navnet berømt i New York."

Isobel lo.

Han blev overrasket og spurgte:

"Hvad er det, som faar Dem til at tage det paa den Maade?"

"Jo, den Jde, at Dommer Tremaine bar et Banner," svarede hun. "Men jeg glemte, at det er 16 Aar, siden De saa Deres Broder."

"Kjendte De ham?"

"Aa, ja."

"Det ser ikke ud til, at han gjorde det storartede Indtryk paa Dem, som han har gjort paa de fleste andre Mennesker," sagde Tremaine.

"Siden De ikke kjendte ham, og De ikke havde stort tilovers for ham, efter hvad Mammy siger, antager jeg, at De ikke vil føle Dem stødt, om jeg siger, at jeg ikke beundrede ham," sagde Isobel.

Hun saa paa ham, medens hun talte, og der viste sig et Smil paa hendes Læber.

"Tror De virkelig det? Men De har Ret. De kjendte ham godt nok til at vide, hvad De siger, gjorde De ikke?" sagde han, uden at vide rigtig hvad han sagde.

De lo begge to. Fra næste Kontor hørte de Leavitts lille Klokke. Han havde været der hele Tiden og havde med Hensigt ladet dem være alene. Isobel reiste sig:

"Jeg maa gaa," sagde hun. "Jeg kom hid for at tale med Leavitt, men jeg har talt med Dem istedet. Nu maa jeg ride hjem."

Hun rakte ham Haanden, og John tog den.

"De ved, at dette er mit første Ridt, og jeg er ikke saa svært sterk endnu."

Idet hun saa ham ind i Øinene aabent og ligefrem spurgte hun:

"Vil De ikke modtage Nominationen?"

Han bestod ikke bare af Jern, og hvis han, som

hun sagde, var en Maske, tog han den nu af. Han tog hendes Haand, som om han skulde føre den til sine Læber, men han gjorde det ikke.

"Tak, fordi De bryr Dem om det," sagde han simpelt. "Jeg mener, fordi De bryr Dem om Virginien. De fortalte mig, hvorledes De elskede Staten, gjorde De ikke? Det var den Dag, vi spaserede langs Elven, og De kjendte mig paa Lommetørklædet."

Hun sagde med neppe hørlig Stemme:

"Ikke paa Lommetørklædet, det var Øinene, som forraadte Dem."

"Bærer De endnu Medaljonen? De maa elske Virginien nok til at ønske at se den bedste Mand repræsentere Staten i Kongressen."

"Ja, jeg gjør det. Det er Grunden til, at jeg ønsker at se Dem valgt til Kongresmand."

Han slap hendes Haand. Hun saa, at hans Ansigt blev mørkt. Han tog hendes Ridepisk og gav hende, hvorpaa han gav hende hendes Handsker og gik til Døren, som han aabnede.

"Jeg er ikke værd at tænke paa," sagde han næsten skarpt, "og jeg er ikke den rette Mand til at repræsentere Virginien. Spørg Deres Fader, og han vil sige det samme. Rid roligt hjem, og naar De er kommet hjem, skal De hvile Dem godt. Men vær forsigtig, naar De skal ride over Gjærder. Pas paa, at der ikke er Kaninhuller paa den anden Side." Han brød pludselig af, og denne Gang følte hun sig ikke saaret ved det skarpe i hans Stemme, for han havde givet, hvad enhver Kvinde, som elsker, liker at modtage fra ham — en Befaling.

19de Kapitel.

John fik endelig sin Moder overtalt til at deltage i Selskabslivet i Richmond, og en Aften tog han hende til en Middag hos Silas Brandegee, der var Kulbolagets Præsident.

Brandegee vidste intet om, at der var et kjøligt Forhold mellem Malvern-Folket og Tremaine-Folket, og han lod Malvern føre Mrs. Tremaine tilbords, medens John førte Vertinden tilbords. Isobel sad overfor ham paa den anden Side af Bordet. Hun havde i Hot Springs tilbragt den længste Del af Tiden, og dette havde fuldstændig gjengivet hende Helbreden. Men hvad kan det hjælpe at have paa sig den bedst klædelige Dragt og se deilig ud, naar den Mand, som du elsker høiest i Verden, ikke ser paa dig? Mrs. Brandegee var ung og vakker, og John var aldeles optaget af hende.

Det var ikke Skik og Brug hos Brandegee, at Mændene og Kvinderne skiltes efter Middagen. De samlede sig nu allesammen i den grønne Sal. Brandegee stod foran Ildstedet med Hænderne under Frakkeskjøderne og pratede med Tremaine.

"Hvorfor stiller De Dem ikke som Kongreskandidat, Tremaine?" spurgte han ligefrem. "Jeg begynder at tro, at De er en Mand, som ikke har Stadighed — en Mand, som er bange for at tage Ansvaret paa sig.

De magter at tage fat paa enhver Ting, som fra Deres Side kræver personlig Anstrengelse. Det er ikke rigtig. De er kommet tilbage efter at have været borte i femten Aar, og paa en utrolig kort Tid har de været Mand for at faa alle til at tale om Dem. Jeg har nu boet her hele mit Liv, og ingen har endnu saa meget som anmodet mig om at stille mig som Kandidat til Borgermesterembedet."

"Fordi De har en slig Modbydelighed for Politik."

"Hvorledes ved De det?" spurgte Brandegee hurtig.

"Alle og enhver kjender til, hvad den største Mand syd for Washington mener, og hvilke Anskuelser han har."

Brandegee smilte fornøiet.

"Hvis halvt af, hvad De siger, er sandt, maa min Mening have Vægt hos Dem. De maa stille Dem som Kongreskandidat."

Mrs. Tremaine, som sad hos Isobel, bøiede sig frem og saa paa sin Søn. John sagde kort:

"I denne Sag vil Deres Mening ingen Indflydelse have hos mig."

Dette kom saa kort, at Brandegee trak paa Skuldrene. Tremaine var, som han havde Ord for, kort for Hovedet. Brandegee fortsatte imidlertid høflig:

"Jeg kan kun udtale, hvad en Virginier, som i en vis Forstand repræsenterer sin Kommune, mener om Sagen. Vi trænger Dem. Vi holdt meget af Deres Fader. Der var ingen som ham i Distriktet. Jeg øn-

sker at se Virginien hævde sin Stilling i Kongressen. De er netop den Mand, som vi trænger."

Mrs. Tremaine begyndte at brænde i Kinderne, og hun slog Øinene ned.

"Hvad er det, som bringer Dem til at tro, at jeg er den rette Mand, Brandegee?"

Brandegee holdt sin Lorgnet i Haanden, og han brugte den til at lægge Vægt paa hvert Ord, han sagde:

"De har vundet alle Menneskers Tillid i Countyet. De er en rig Mand. De har en uplettet Fortid. De er Deres Faders Søn, Deres Moders Søn — det synes at være unødvendigt at forklare det nærmere."

John Tremaines Øine mødte Moderens og holdt dem fangne. Han syntes at ville sige til hende: "Der kan du høre, hvad andre Folk tænker om mig. Hvad Mening har du om mig nu?" Han vidste, at hun led, men han vidste ikke, at hun led mere for hans Skyld end for sin egen. Derpaa vendte han Blikket og fæstet sine Øine paa Malvern, som sad i en magelig Stol med Benene overkors, røgte sin Cigar og saa ind i Ilden. Hans Ansigt var haardt. Malvern beklagede særlig, at Isobel skulde være tilstede og høre, hvorledes John Tremaine blev rost.

"Er De ikke interesseret i Politik, Mr. Tremaine?" spurgte Mrs. Brandegee paa sin elskværdige Maade. Og John svarede:

"Jeg er overordentlig interesseret. Jeg mener, at det er et Felt, hvor en Amerikaner, som ikke søger sit eget, kan se bort fra personlig Vinding og overkomme sine Fordomme."

Brandegee udbrød fornøiet:

"Nu begynder vi at forstaa hinanden! Min kjære Tremaine, vi er aldeles enige. Jeg er villig til at give en pen Pengesum til Valgfondet."

Mrs. Tremaine flyttede paa sig. For hende betød Ordet "Penge" kun en Ting: Det Tyveri, som John begik, da han var Gut. Hun hørte John sige:

"Jeg kunde greie min Valgkampagne uden store Udgifter, men jeg kommer ikke til at modtage Nominationen."

Brandegee vendte sig til Mrs. Tremaine:

"De, min kjære Veninde, maa overtale John," sagde han. "Ønsker De ikke at se Tremaine i Kongressen?"

Mrs. Tremaine var ikke født i Virginien for intet. Skjønt hendes Ansigt var aldeles uden Farve, beholdt hun Herredømmet over sig selv. Hun saa i dette Øieblik, hvad hendes yngste Søn kunde have blit, hvis han ikke havde begaaet Forbrydelsen, og hun havde fuld Forstaaelse af, hvad han nu gik Glip af. Det var et grusomt Øieblik for den stolte Kvinde. Før hun kunde sige noget, fortsatte Brandegee:

"Vi er ikke gamle Romere. Sig til Deres Søn, at han ikke maa binde sig til en Farm. Vi kommer til ham som Folkets Røst. Vi trænger ham. Tal til ham, Mrs. Tremaine."

Der gik over Johns Ansigt et Udtryk af Medlidenhed og paa samme Tid Alvor. Malvern talte fra sin Stol bag Cigarrøgen. Hans Stemme var som en Rasp:

"Hør her, Brandegee," sagde han en Smule irri-

teret, "hvorfor søger du at vende en Mand bort fra den Karriere, som han har valgt sig? Hvis Tremaine foretrækker at drive Landbrug og beskjæftige sig med Grubedrift, hvorfor skal man da søge at faa ham til at kaste sig ind i Politiken?"

John saa ikke paa sin Nabo. Han saa paa sin Moder.

"Jeg taler, som jeg gjør til Tremaine, fordi jeg ikke er uden Interesse for offentlige Gjøremaal, skjønt jeg ikke selv deltager i Politik, og fordi jeg ønsker at se denne Stat godt repræsenteret. Nu ved vi, at Tremaine har været en stor Mand i Afrika. Han maa blive en stor Mand ogsaa her."

Brandegee kom nu til at tænke paa, at Mrs. Tremaine ikke havde sagt noget. Han bukkede for hende høflig og sagde:

"Nu maa De være saa snil at hjælpe mig, kjære Mrs. Tremaine. "Sig til John, hvad der er hans Pligt at gjøre."

Selv hendes Søns rolige Holdning syntes at sige til hende, at han ventede paa, at hun skulde sige noget. Da hun talte, var det kun Isobel, der sad ved Siden af hende, som hørte, at hun skalv i Stemmen.

"Jeg tror, at John har fuldstændig Ret," sagde hun. "Han har sine Gruber og sin store Eiendom. Det optager saa meget af hans Tid."

Det var et svagt Svar. Selv Brandegee følte det. Leavitt, som under hele Samtalen udelukkende havde tænkt paa Mrs. Tremaine, tog nu Ordet paa sin stilfærdige Maade:

"Jeg antager, at du vil blive nødt til at modtage

Nominationen selv, Brandegee, og hvis du beslutter dig til at modtage den, vil det optage din Tid."

Brandegee slog ud med Hænderne som i Fortvilelse:

"Det er et stort Tab og et afgjort Feilgreb!" sagde han.

"Sagen er, at jeg snart kommer til at vende tilbage til Sydafrika," sagde Tremaine. "Det er ikke engang min Plan at slaa mig til her i Virginien."

Brandegee begyndte at protestere, gik hen til John og lagde sin Haand paa hans Arm, men Malvern saa paa sin Datter. Han syntes, at hun saa saa merkværdig godt ud og var i et saa godt Humør, da han bragte hende til Richmond den Aften. Hun havde ogsaa været det, fordi hun havde Udsigt til at træffe John, efter ikke at have seet ham paa sex Uger.

Hendes Fader var bange for, at hun skulde fæste sine Øine paa John Tremaine, og deri tog han ikke feil. Hun var nu saa livløs og saa bleg som et Lys, der er blit berøvet sin Flamme. Hun sad i Hjørnet af Sofaen med sine foldede Hænder i Skjødet og om et Øieblik saa tankefuld paa dem med et Udtryk saa alvorligt, at det ikke passede sig for en ung Pige. Hendes Holdning og Udtryk irriterede hendes Fader og gjorde, at han endnu mere end før fik Modvilje mod den Mand, der stod foran Ilstedet sammen med Verten.

Saa var der en, som begyndte at spørge efter Diamantgruberne i Rockie, og Malvern, som engang i Tiden var Præsident for den største Bank i Distriktet udenfor Richmond, en fremtrædende Forretningsmand, der gjorde sin Indflydelse gjældende i vide Kredse, men

nu var fattig, ja forgjældet, blev nu overseet, medens hans Betjent, med en Plet paa sin Fortid, lagde Beslag paa Byens fornemste Mænd. Hvis Brandegee vidste, hvad han vidste, hvis hans Datter vidste — at John Tremaine var en Tyv. Han gik over Gulvet og bort til, hvor Mrs. Tremaine og Isobel sad, og da han foreslog, at de skulde kjøre hjem, gik hun med ham uden nogen Modstand.

Den følgende Dag kom Mrs. Tremaine hen til sin Søn i Dagligstuen og rørte ved hans Arm. Han havde været taus og i daarligt Humør og stod nu foran Ildstedet og saa ned i Gulvet.

"Se op, John."

Han sagde med Besvær:

"Mine Øine er altid vendt ned mod Jorden. Den har skaffet mig min Formue, og den er mit Liv."

"Du vilde like at blive Kongresmand, vilde du ikke? Jeg ved, du vilde blive valgt."

"Ja, jeg skulde like det."

Hun blev for hver Dag mere og mere moderlig mod ham. Nu længtede hun efter at trøste ham, men hvor meget hun end holdt af ham, kunde hun ikke andet end føle, at det var fuldstændig hans egen Feil. Til hendes store Forundring løftede han Hovedet og sagde braat, som om Spørgsmaalet blev tvunget ud af ham:

"Mener du virkelig, at det er umuligt?"

Det var haardt for hende at skuffe ham med det Svar, som hun følte, hun maatte give. Hun mumlede:

"Naturligvis, som Brandegee udviklede det, syntes alt saa enkelt. Det kan hænde, at intet kommer op. Mr. Malvern vil aldrig bryde sit Ord. Det kan nu

kanske blive kun et Samvittighedsspørgsmaal og alligevel .... slige Ting blir aldrig virkelig begravet."

Hun saa saa ulykkelig ud, at John glemte sig selv og sagde barmhjertig:

"Tænk ikke paa det mere. Det er ikke af nogen Betydning. Jeg fattede min Beslutning for længe siden, og Resten er forholdsvis let. Naar alt kommer til alt, er det den eneste Vanskelighed at fatte en Beslutning."

Idet han sagde disse Ord, forsvandt det mørke fra hans Ansigt og han tog hendes Hænder mellem sine, hvilket var en overordentlig Ting hos ham.

"Du har naturligvis fuldstændig Ret. En Mand med en Forbrydelse i sin Fortid maa opgive Udmerkelser og Hædersbevisninger. Naar jeg tager alt i Betragtning, maa jeg tilstaa, at jeg har været meget heldig." Og han overraskede hende ved at begynde at tale om Fortiden.

"Hvis du kunde høre dem i Rockie, Moder, vilde du forstaa, hvad de mente om mig der." Han lo. "Ved du, at jeg tror, at en Fyr vilde ikke blive taget paa med Silkehandsker i Rockie, hvis han der forsøgte paa at kaste Smuds paa mig." Han trak paa Skuldrene.

"Hvad Betydning har en Ting, som du ikke har her." Han rørte ved sit Bryst. "Hvis det er tomt, betyder Resten intet."

Mrs. Tremaines Læber skjalv. Hun holdt Haanden for Ansigtet et Øieblik.

"Det er saa grusomt haardt, saa grusomt haardt!" mumlede hun, og saa saa hun paa ham igjen.

Udtrykket i hans Ansigt var nu saa lyst, saa klart, at hans Moder blev næsten forvirret ved dets Mildhed.

"Der er haardere Ting," sagde han langsomt. "Tro mig, naar jeg siger, at det værste er, at det faar dig til at lide. Du maa ikke tage det paa den Maade," befalede han. "Kast det bort. Tror du ikke, at alt har vendt sig slig, at Synderen ikke har noget at klage over, naar alt kommer til alt?" Han smilte. "Glem ikke, at det er meget længe siden, og i alle disse Aar havde du David til at gjøre det hyggeligt for dig."

John havde af sig selv aldrig nævnt sin Broders Navn før. Han havde lagt Merke til, at den mindste Hentydning til ham havde gjort Indtryk paa hende.

"Det vilde have været haardere for dig, om det havde været David," sagde han afmaalt.

Hun trak sig tilbage fra ham og undertrykte et Skrig, og han hørte hende sige: "Aa!"

Han fortsatte: "Saa du ser, at det kunde have været værre. Gaa nu og læg dig, Moder, og glem altsammen med Undtagelse af, at der voxer Jordbær i Drivhusene, og at vi kan servere Jordbærkage, naar vi kommer tilbage til Riverside. Graat nu ikke." Han slap hendes Haand og lagde til: "Tabet af et Sæde i Kongressen er ikke en Taare værd."

* * *

Mrs. Tremaine tog hans Afslag af Tilbudet om Nomination mindre let, end hendes Søn gjorde.

Fra det Øieblik af, John opgav fuldstændig Tanken om at blive Politiker og gjøre det godt som saadan,

kastede han sig mere ind i sit Grubearbeide. Han havde Vanskeligheder der. Der var stadig Rivninger mellem Italienerne, Ungarerne og Negrene, men han førte et Jernregimente, og han blev baade frygtet og respekteret.

En Dag spurgte hans Moder ham nølende, om det vilde koste ham for megen Smerte at tale med hende om sin Broders Affærer.

"Det vilde tvertimod interessere mig meget," svarede han.

Hun havde betroet Leavitt, at Julia havde skrevet et meget sørgeligt Brev til hende. I de sidste Aar af sit Liv havde David været uheldig med Anbringelsen af sine Penge, og nu, da Boet var opgjort, fandt Julia og hendes Børn sig i en alt andet end god økonomisk Stilling. Mrs. Tremaine havde gaaet og tænkt paa dette uden at vove at tale til John om det.

Medens de sad der sammen hin Aften foran Ilden paa Arnen, begyndte hun at tale om det, og han sagde kort:

"Jeg har seet, at der var noget ubehageligt, som du har gaaet og tænkt paa. Fortæl mig altsammen."

Det myndige i hans Stemme traf hende, og hun tænkte, at det vilde være vanskelig ikke at lyde ham. Hvad der hjalp hende i hendes Forsæt at lægge Sagen frem for John, var Tanken paa, at han skyldte sin Broder alt, men det var dog noget kildent at tale med ham om Brevet.

"Det er vanskeligt at tale til dig."

"Hvorfor?"

"Fordi jeg kjender dig mindre end nogen anden i Verden, skjønt du er min Søn."

"Du tager feil der," svarede han. "Hvis du vilde lade dig selv tro, at jeg er akkurat, som jeg er — som du ser mig — vilde du finde, at du kjendte mig fuldstændig nok til at tale til mig om Davids Bo. Jeg antager, at der ikke er meget tilbage af det."

Hun spurgte forbauset:

"Hvad bringer dig til at tro det?"

"Fordi der er intet i Verden, som kunde faa dig nu til at miste Humøret, undtagen hvad der staar i Forbindelse med David," svarede han noget bittert.

Mrs. Tremaine gav en kort Oversigt over Boets Stilling, og med Albuerne paa Knæerne lænede han sig forover og saa ind i Ilden, idet han lyttede til Beretningen om sin Broders financielle Stilling, og huskede, hvorledes Julia havde opgivet ham for at ægte David. Da hun var færdig, sagde han koldt:

"Lad Julia bede mig om Hjælp."

"Hvorledes kan du foreslaa en slig Ydmygelse," udbrød hun.

Og idet han vendte sig til sin Moder med et Ansigt som ikke var rødt paagrund af Varmen bare, spurgte han strengt:

"Hvorfor i Guds Navn skulde jeg ikke det?"

Ordene var neppe kommet ud af Munden paa ham, før Udtrykket i hendes Ansigt bragte ham til Besindelse.

Han ventede et Øieblik, før han sagde noget, og derpaa sagde han let henkastet:

"Se ikke saa bedrøvet ud, Moder. Jeg er lei over, at jeg har været ubehagelig. Sig til Julia, at hun skal komme ned med Gutterne. Telegrafer til hende idag."

20de Kapitel.

Venskabet mellet Leavitt og John Tremaine blev varmere. Leavitt havde let for at se hos andre Folk de Karaktertræk, som han selv besad. Det milde Folk i Syden skaffede Resten af Verden udmerkede Mennesker. Det var umuligt for ham ikke at føle sig tiltrukket af Johns magnetiske Personlighed, og desuden var han Søn af den Kvinde, som han tilbad.

Det forekom Leavitt, at John lige fra sin Hjemkomst fra Afrika havde brudt hver eneste kjendt Regel og Teori, som passede paa en Mand, der havde begaaet Underslæb og knust sin Moders Hjerte. Leavitt, som ikke havde nogen intim Ven med Undtagelse af Tremaine, fandt sig mere og mere afhængig af Tremaine i sin Maade at tænke paa, og han kom mere og mere sammen med ham.

Leavitts Hus stod ikke langt fra Elven. Der var historiske Ar i Skogen efter Nordstaternes Kugler. Fra Vinduerne i sit Bibliotek kunde han se udover Elven, og mellem Træerne paa den anden Side kunde han se Tagene paa Husene paa Riverside. Hans lille Hjem var ideelt for ham. Det var etslags Observatorium, hvorfra han kunde iagttage en Stjerne. Det var for denne Mand, som havde elsket haabløst hele sit Liv, en stor Trøst at være hende saa nær. Skjønt

Elven med sine røde Bredder og nogle Acres Mark og Ager skilte ham fra hende, havde han alligevel Følelsen af, at de levede sammen. Fra sine Vinduer kunde han se Vaaren gaa over til Sommer, Sommeren over til Høst, Høsten over til Vinter og Vinteren over til Vaar igjen. Egetræerne, hvis Løv aldrig visnede og faldt, blev for ham et Symbol paa hans trofaste Hengivelse, uforandret gjennem Aarstiderne.

Han sad med en Bog foran Ilden i sit Bibliotek henimod Klokken fire om Eftermiddagen, da hans sorte Tjener meldte:

"Mr. John, Massa Sam."

Leavitt sprang op, flyttede sin Stol, som var den bedste i Værelset, hen til Ildstedet, greb Johns Haand, tvang ham til at sætte sig i Bedstefarsstolen og flyttede frem et lidet Bord, hvor Pompey altid havde de Cigarer, som hans Herre likte bedst, nogle faa Cigaretter og en Pibe med et Sølvbaand.

"Det var rigtig hyggeligt, at De kom over, John, rigtig hyggeligt. Jeg sad netop og tænkte paa at gaa over til Riverside."

Leavitt var iført en spraglet Vest, der var en Levning fra hans yngre Dage, da han var helt en Sprade, en sort Røgejakke, et Par graa Benklæder og en lyserød Kravat. Hans fine Ansigt, der klarligt viste den dannede Mand, havde en Farve saa frisk som hos en ung Mand. Det var et fintskaaret Ansigt. Der var intet Skjæg paa Kinderne, og hans Haar, som var lidt graat ved Tindingerne, var saa tykt som i hans Ungdom. Blødhjertet, impulsiv, som han var, var der hos ham ikke meget af det Stof, der gjør en Mand

til en heldig Forretningsmand, men de samme Karaktertræk gjorde ham til en udmerket Ven.

"Skaf Mr. John noget at drikke, Pompey," sagde han. "Du ved, hvad han liker."

"Jeg kom over paa denne Tid, fordi min Moder har et uventet Besøg, Leavitt," sagde John. "Jeg forlod hende sammen med Malvern, som ikke har besøgt os paa mange Maaneder. Jeg ønsker at tale til Dem om en meget kilden Affære, Leavitt." Og Leavitt, som i flere Uger havde længtet efter at tale til John om en kilden Sag, men ikke havde vovet at gjøre det, undrede sig over, om det var den samme Sag, John var kommet over for at tale med ham om.

Leavitt nikkede, og hans Ansigt havde det Udtryk af Vigtighed, som det altid fik, naar han forvildede sig ind i Forretningsverdenen. I de Dage var det sjelden han kom did. Han havde næsten ingen Klienter, om muligt mindre end nogensinde. Han vedblev at være en Mand, som ikke havde Held med sig. John saa paa ham og smilte.

"De vilde vel ikke lade mig gjøre Dem rig, vilde De vel, Sam?"

"Penge er den daarligste Ting i Verden, min kjære John," svarede han.

"I den Grad er det Tilfældet, at man skulde overse dem saa meget, at man var villig til at akceptere de Fordele og den store Magt, som de giver en," sagde Tremaine. "Netop den Maade, hvorpaa visse stolte fattige Mennesker foragter dem og paa samme Tid tillægger dem for stor Vigtighed, giver dem en Realitet, som en nyttig, travel, rig Mand ikke kan se i dem."

Nu smilte ogsaa Leavitt.

"De er en nyttig rig Mand, John," sagde han. "Der er ingen Tvil om det. Deres værste Fiende kan ikke nægte det."

"De kunde ogsaa blive det, hvis De ønskede det, Sam."

Leavitt rystede paa Hovedet.

"Jeg har en Fure, som jeg maa følge," svarede han. "I en vis Forstand afbilder den mig. Jeg er for gammel til at forandre mig. Jeg vilde ikke tage mig godt ud, hvis jeg skulde forandre mig nu. Men De talte om Malvern."

"Ja, jeg kom hid for at tale med Dem, Sam, da jeg ikke kan tale om ham med nogen anden," svarede han.

Leavitt skjænkede ham sin mest professionelle Opmerksomhed.

"Han har været alt andet end snil mod Dem, min kjære Tremaine. Han er en af disse ubøielige Dommere."

"Jeg tænker ikke paa hans personlige Forhold til mig," svarede John, "og heller ikke klandrer jeg nogensinde en Mand, for hans Forhold til en anden. Forholdet mellem os er i stor Udstrækning noget, som vi ikke kan hjælpe for. Det er et Spørgsmaal om personligt Slægtsskabsforhold — noget af det fineste og mægtigste i Verden."

Leavitt hørte opmerksomt paa ham. For denne fredsommelige Herre, som aldrig havde reist længere ud i Verden end til New York, og meget sjelden saa langt, var John en Mand, der repræsenterede Verden,

og Leavitt havde vænnet sig til at skjænke ham en Opmerksomhed, der havde en vis Respekt, fordi den var saa interesseret.

"Det har været min Mening," sagde John, "at det var umuligt for en Person at føle sig tiltrukket af en anden, uden et vist Slægtskab, det vil sige, uden at der kom et Svar, omend Omstændighederne var slig, at de hindrede en Aabenbarelse af, at de to følte sig tiltrukket af hinanden. Jeg tror ikke det længere." Han saa paa Leavitt. "Der er visse Ting hos Malvern, som tiltrækker mig. Vi kunde have været meget gode Venner. Jeg har før omtalt hans Venlighed mod mig, da jeg var en ung Fyr. Jeg pleiede at iagttage ham i Banken og jeg nærede en stor Beundring for ham. Jeg beundrer ham nu. Han bærer Tabet af sin Formue som en Gentleman. Der maa gjøres noget nu," sagde han, idet han strøg Asken af sin Cigar.

"Hvad er det, De mener?" spurgte Leavitt.

"Der maa gjøres noget, og det maa gjøres med Forstand, for at bringe ham financielt paa Fode igjen."

Leavitt rystede smilende paa Hovedet.

"Jeg er bange for, at De ikke i dette Tilfælde kan spille Troldmand. Hvis han havde været en yngre Mand — hvis det ikke havde været for Deres Moders Skyld — kan det godt hænde, at Redmond vilde have fornærmet Dem, da De kom til ham med det første Tilbud angaaende Kulbolaget."

John fortsatte, idet han saa ind i Ilden:

"Han kunde ikke fornærme mig, Sam. Han kunde ikke finde paa at sige noget, som vilde krænke mig.

Jeg kjender hans Æresfølelse, og i hans Øine har jeg ubodelig syndet mod ham. Han er i den Stilling, at han kan lade mig føle min Vanære. Han har sine Grunde, og jeg bebreider ham ikke. Jeg vilde i hans Sted have tænkt og følt som han. Men lad os nu se paa Forretningsforslaget."

Leavitt pudsede sine Briller med sit Silkelommetørklæde, og idet han saa paa ham, tænkte han med sig selv: "John gjør dette for Pigens Skyld," og idet han paa den Maade gjorde den hele Sag til en Følelsessag istedetfor en Forretningssag, blev han mere interesseret i den.

"Jeg ønsker, at De skal hjælpe mig til at udføre min Plan ved at kjøbe noget af hans Jord. Han maa aldrig faa vide, hvordan det hele gaar for sig — han behøver heller ikke at vide det — ja, det vilde ødelægge det hele, hvis han skulde faa Mistanke."

Leavitt sagde temmelig ophidset:

"Han vilde ikke betænke sig to Gange paa at skyde os begge to! Det kan De være forvisset om."

Pompey kom ind med et Bret, hvorpaa der var Drikkevarer, og han satte det ved Siden af John.

"Fyld Deres Glas," sagde Advokaten. Pompey slog i for sin Herre og stod saa og smilede over hele Ansigtet, idet han saa fra den ene til den anden.

"Smager det ikke godt, Massa John?" spurgte han ivrig.

"Udmerket, Pompey," og Pompey gik fornøiet ud.

De to Venner drak med hinanden, og John sagde:

"Denne Skaal skal være for Redmond Malvern!"

De drak meget høitideligt. Da de havde sat Glassene paa Bordet igjen, sagde John:

"Kjender De noget til Malvern-Eiendommen, Sam?"

"Ja, noget," sagde Leavitt. "Der var Tale om for fem eller sex Aar siden at sælge den, og jeg gjennemsaa da det oprindelige Skjøde sammen med Redmond. Der er for det første den egentlige Farm eller Hjemmemarken. Desuden er der en Myrstrækning paa omkring 500 Acres, der ligger langs Elven, som De ved. Denne Myr er værdiløs. Endelig er der en Fjeldstrækning, som ikke kan bruges til noget."

John sagde: "Denne Strækning, som De der nævner, ligger lige ind paa Blythe Mountain Kuldistriktet." Han smilte til Leavitt. "Vilde det være en stor Overraskelse for Dem, hvis jeg fortalte Dem, min kjære Sam, at der var rigt paa Kul?"

Leavitt sad der ganske rolig.

"Ja, det vilde overraske mig meget, John, og jeg tænker, De ogsaa vilde blive meget forbauset."

"Ikke saa meget, som De tror. Der gaar i Richmond Rygte om, at der er Kul paa hans Land."

Leavitt smilte. "Hvis der er et saadant Rygte, har De sat det igang," sagde han. "Jeg ved med Vished, at hele Distriktet er blit undersøgt af Fagmænd, siden De fandt Kul i Blythe Mountain."

John nikkede. "Der gaar imidlertid et saadant Rygte, Sam — et Rygte, som vil voxe — et Rygte, som vil blive troet, og som ikke vil blive benægtet. Her kommer en Mand fra New York imorgen for at tale med Dem, en Mand, som kommer til at byde omkring

en halv Million Dollars for den Del af Malverns Eiendom, som støder op til Kulbolagets Eiendom, og jeg kan ikke tænke mig, at De er en saa stor Tosk, at De vil tillade Deres Klient at afslaa Tilbudet."

Der var ikke længere Varme i Leavitts Pibe. Han havde siddet der og seet paa Manden ved Siden af sig med den mest interesserede Opmerksomhed. Han slog Asken ud af Piben, fyldte den igjen meget omhyggelig som en ægte Røger. Da han havde faaet Varme paa den igjen og taget flere Drag, sagde han meget bestemt:

"De faar nok være saa snil at holde mig udenfor hele Sagen."

"Hvorfor?"

"Jeg kunde ikke gjennemføre Deres Plan, uden at det blev opdaget," sagde han langsomt. "Jeg vil ikke sige, at jeg misbilliger Deres Plan. Hvis De er rig nok til at spille Bold med andres Skjæbne, saa er det Deres egen Sag. Men De maa ikke vente nogen Hjælp fra mig i dette, John."

"Det er en Skuffelse," svarede Tremaine.

"Aa nei," svarede Leavitt smilende, idet han smaarøgte. "Jeg løb ikke hjemmefra, John. Jeg har aldrig tjent mig en Formue for at komme hjem igjen og blive en stor Mand i Distriktet. Jeg er kun en ukjendt, uheldig Sagfører. Der er intet romantisk ved mig."

"De er en af de mest romantiske Skikkelser, jeg nogengang har seet," svarede John.

Leavitt rystede paa Hovedet. "Jeg kan ikke være med. Jeg vilde ikke være istand til at spille Rollen. Jeg kom til at ødelægge det hele."

John bemerkede rolig: "De kan ikke lade være. De er nødt til at hjælpe mig med dette — og De vil, Sam, give mig Deres Æresord paa, at vor Samtale forblir en Hemmelighed, at ingen — fremfor alt min Moder — ikke faar vide noget om, at jeg har noget med Sagen at gjøre."

"Det lover jeg Dem," sagde Leavitt.

John kastede Resten af sin Cigar ind paa Ilden, strøg tilbage fra Panden sit mørke Haar og gav Leavitt Haanden.

"Godnat, min kjære Sam," sagde han. "Medmindre De ikke skulde finde det for sent at blive med mig til Riverside? Malvern er vel kjørt hjem nu."

Han slap sin Vens Haand og der lagde sig et dybt Alvor over hans Ansigt under den gamle Advokats Blik.

"John," og derpaa betænkte han sig, men efter lidt fortsatte han langsomt: "John, De maa være svært glad i den unge Pige, er De ikke?"

21de Kapitel.

Det Hus, som Leavitt beboede, havde under Revolutionen tilhørt en af Washingtons Generaler. Der, hvor dets nuværende Eier sad og tænkte paa John Tremaine og hans aandelige Kampe, havde Washington og hans Officerer udkastet sine Planer, og det gamle Værelse havde endnu noget af det, som karakteriserede Husene i det 18de Aarhundrede. Bordet fra Kolonidagene blev holdt blankt som et Speil af Pompey, der selv havde været en Mands personlige Tjener under Borgerkrigen, og han blev blandt sit eget Folk betragtet som "en overordentlig ren Neger". Paa det blanke Gulv laa nogle gamle, slidte Tæpper, som Leavitts Moder havde lavet af Filler. Væggene var bordklædt, og de var mørke fra al den Tobak, som var gaaet op i Røg i Aarenes Løb, og det samme var Tilfældet med Værelsets Tag.

Leavitt havde ikke foretaget nogen moderne Forandringer. Med den største Økonomi, ved at bruge de mest luvslidte Klæder og ved at nægte sig selv enhver Fornøielse, havde han greiet at leve, og Pompey passede ham som en Moder.

Han tilbragte Maaneder af sit Liv i dette gamle Værelse, som var det eneste helt møblerede Værelse i hele dette temmelig forfaldne, vidtløftige Hus. Paa

Kaminen stod fine Lysestager, og Pompey tændte nu deres to tynde Lys. Speilet bag dem gjengav deres Skin, og Lyset fra Ildstedet kastede sin Reflex paa Rammen.

Det var en af de første Dage i December, og Tusmørket indfandt sig. Negeren trak ned de falmede røde Rullegardiner.

"Jeg skal lave Dem en fin Middag iaften, Massa Sam," sagde Negeren.

Hans Herre hørte neppe denne Meddelelse. Der var intet nyt i den. Pompey æggede regelmæssig sin Herres Appetit med de samme Ord hver Aften.

Skinke og Æg, Maisbrød og en Custardpie, saa fin, at den skjælver, Massa Sam."

"Det er bra, Pompey." Leavitt lagde ikke Merke til, at han havde faaet den samme Kost hele Ugen.

Pompey trak sig tilbage, lukkede den hvide Dør bag Portiererne af ribbet Tøi og lod sin Herre sidde alene foran Ilden. Det var ikke glade Tanker, som beskjæftigede Advokaten. For det første følte han sig snydt for en Times Samvær med Mrs. Tremaine, og han betragtede altid slige Timer som et Tab, der ikke kunde erstattes. Han sukkede og tænkte paa John, det store i hans Natur, og paa, at han altid var færdig at skyve tilside alle Hindringer og mindre Skrupler, hvis det var nødvendigt, for at naa sit Maal. Han undrede sig over, om han havde villet klandre Johns Forslag, om det var kommet fra en Mand, hvis Fortid havde været anderledes, og han undrede sig ogsaa over, hvorfor han ikke havde sterkere angrebet Johns Syn paa Sagen.

"Det er mærkværdig, hvilken Indflydelse denne Gut har paa mig," sagde han til sig selv.

Han kaldte ham "Gut", idet han saa ham, som han huskede ham for mange Aar siden.

Han tiltvinger sig en vis Respekt og Beundring. Sagen er, at han forblinder mig ved sin Magnetisme og Anstand. Jeg er en svag, gammel Mand. Jeg skulde have taget ham alvorligt i Skole.

Nogen var kommet ind nedenunder. Leavitt hørte Dørklokken ringe, og at Gadedøren blev lukket, og om nogle Øieblikke kunde han høre Pompey komme op over Trapperne, snakkende saa det stod efter, med en ny Besøgende. Han slog op Døren til Biblioteket, og idet han bøiede sig dybt, sagde han meget høitidelig:

"Miss Isobel, Mr. Leavitt. Hun sagde, hun vilde gaa lige ind, Massa Sam." Og Pompey lukkede Døren efter Miss Malvern.

"Mit kjære Barn," sagde Advokaten, overmaade overrasket ved hendes Besøg. "Dette er en Ære, en stor Ære. Lad mig skille Dem af med Deres Muffe og Skindkrave, og sæt Dem saa ved Ilden."

Han pegte paa den Stol, som John Tremaine netop havde forladt. Leavitt havde ofte drømt om at se Døren bag Portiererne af ribbet Tøi gaa op og Mrs. Tremaine komme ind. Han havde aldrig ventet at se en saa ung Besøgende. Isobel tog ikke den Stol, som han tilbød hende, men blev staaende bag den, idet hun støttede sig paa den med Muffen.

"De er overrasket, er De ikke?" sagde hun. "Fader har aflagt Mrs. Tremaine et Besøg, og jeg benyt-

tede Anledningen til at komme hid for at tale med Dem."

Leavitt, i hvis Tanker en anden Kvindes Ansigt forjagede alle andres, kunde ikke andet end sige til sig selv, at Miss Malvern var en nydelig Pige. At hun havde spaseret hele Veien i den kjølige Decemberaften, havde gjort hendes Kinder røde som Roser. Hun havde paa Hovedet en liden Pelshat med en liden Mistelten, hvis klare Krystalkugler viste sig hvide mod det grønne Løv. Hun løsnede paa Skindkraven en Smule, da der var varmt i Værelset, og som hun stod der bag Stolen, hvor John Tremaine havde siddet den samme Aften, kunde Leavitt se ham endnu sidde der med denne nydelige Kvindeskikkelse bag sig.

"Det er en Fornøielse at se Dem," sagde han. "Det gjorde mig ondt, at jeg ikke traf Dem forleden Dag i mit Kontor. Hvad er det, som staar paa?"

Isobel smilte.

"Maa der være noget, som staar paa, fordi jeg kom ind for at træffe Dem?" spurgte hun.

"Naar Damer kommer til sine Advokater, er der som Regel noget, som burde være anderledes."

"Livet er ikke altid, som det burde være. Tror De ikke det, Mr. Leavitt?"

"Hør nu her. De skulde ikke tænke slig, naar De bare er to og tyve Aar gammel."

"De vil aldrig komme til at tænke slig," sagde hun rolig. "De er et af de Mennesker, for hvem alle Ting vender sig til Solskin."

"Tak skal De have, min kjære," sagde Advokaten. "Dette er meget forbindtligt og vakkert, og med Deres

Tilladelse vil jeg returnere Komplimenten, og jeg er sikker paa, at De vil bringe den med Dem, hvor De end maatte komme."

Den unge Pige nikkede. Der var et alvorligt Udtryk i hendes ellers saa livlige Ansigt.

"Solskinnet er vel og bra," sagde hun; "men jeg begynder at opdage, at det ikke gaar an at betale Husholdningsregninger med det, og Mr. Leavitt, jeg er nu kommet for at tale med Dem, fordi der maa gjøres noget."

Hun brugte de samme Ord, som Tremaine havde brugt, men hendes Udvei var ikke lig den store Plan, som han havde udkastet.

"Fader er overordentlig upraktisk," sagde Pigen, som om hun var den ældste af de to. "Naar jeg taler med ham om Penge, blir han saa ude af sig, at jeg ikke længere tør snakke til ham om noget, som angaar dem. Jeg er derfor kommet til en Beslutning, Mr. Leavitt, og jeg ønsker at De skal hjælpe mig."

Leavitt gik hen til hende, tog hendes Haand, trak hende rundt den store Stol og lod hende sætte sig der. Og som hun sad der nu, hvor John havde siddet, forekom det Leavitt, der huskede paa hans Tilbud om at beskytte baade hende og hendes Fader, at Tremaine sad der og holdt sine Arme beskyttende omkring hende.

"Jeg har bestemt mig til at arbeide for mit Brød, og jeg vil gjerne, at De skal finde en Stilling for mig."

"Mit kjære Barn, mit kjære Barn, hvad kan jeg gjøre?" sagde Advokaten, som ikke havde været istand til at arbeide for sit eget Brød, fordi ingen ønskede hans Tjeneste, og fordi der ikke var Sager i Distriktet.

"Jeg kan styre et Hus ganske godt."

Hun var saa yndig, som hun sad der med Hænderne paa Muffen og med sit unge Ansigt løftet, at Leavitts Tanker vandrede fuldstændig fra det praktiske Spørgsmaal, og han tænkte paa hende bare som den fuldkomne Kvinde, der vilde blive en udmerket Mage for en Mand som John Tremaine, ligefrem skabt til det. Han kom ogsaa til at tænke paa med engang, at hvis John fik sat igjennem sin Plan, vilde det ikke længer vare Tale om, at hun skulde tjene for sit Brød.

"Jeg har tænkt mig, at jeg kunde være til Selskab for en eller anden gammel Dame, eller undervise Barn," sagde Isobel.

"Naturligvis, naturligvis," sagde Leavitt aandsfraværende.

"Er De ikke interesseret?" spurgte Isobel med en skarp liden Tone af Skuffelse i Stemmen. "De maa huske paa, at De er det eneste Menneske i Verden, som jeg kan henvende mig til."

"Men hvorledes kunde Deres Fader greie sig uden Dem?" spurgte Leavitt.

"Hvorledes kan han greie sig med mig, om jeg blir hos ham?"

"Er Affærerne saa slette, som det, hvad?" sagde Advokaten, og han tænkte, som han talte, at kanske det bedste vilde være at hjælpe hende paa den Maade, som hun havde tænkt sig det, og ikke tage noget Hensyn til, at Problemet kunde faa en anden Løsning, hvilket han havde nægtet at ville have noget at gjøre med.

"Jeg tror ikke, der er hundrede Dollars i Banken," sagde hun. "Vi har ubetalte Regninger overalt,

og hvad selve Eiendommen angaar, er den, som Tilfældet var med Riverside, pantehestet for hele sin Værdi, og Renterne, som skulde været betalt, skylder vi."

Leavitt lo.

"Jeg har mange rige Venner," sagde den unge Pige; "men De ved, at jeg vilde hellere dø end at bede om Hjælp. Jeg vilde ikke engang gaa til nogen af dem for at tjene mit Brød der. Jeg ønsker at være hos Fremmede."

De blev siddende nogle Øieblikke uden at sige noget, og Leavitt iagttog hende i Lyset fra Arnen og fra de to Lys paa Kaminen.

"Jeg kjender ikke til, hvorvidt De fik vide det eller ikke, men da Blythe Mountain Coal Co. blev organiseret, tilbød John Tremaine Deres Fader Stillingen som Præsident og Anledning til at kjøbe en stor Del af Aktierne."

Hun saa forbauset op. Hun blev rød, da John Tremaines Navn blev nævnt.

"Ja saa! Nei, jeg fik naturligvis intet at vide om det. Hvorfor modtog han ikke Tilbudet?"

Leavitt angrede strax paa, at han havde fortalt hende dette.

"De behøver ikke at fortælle mig det," udbrød hun. "Han liker ikke Mr. Tremaine. Han benytter enhver Anledning til at lade mig forstaa det. Lige siden jeg havde Uheldet med Hesten, har han stiltiende forbudt ham at komme til os."

Leavitt sad og saa ind i Ilden.

"Det er efter min Mening svært stygt at vise et saadant Fiendskab. Det er etslags Skinsyge ogsaa."

Og hun fortsatte frygtesløst: "Dette har voldt, at der er kommet en Skygge mellem Fader og mig." Hun sad og tænkte en liden Stund, og saa sagde hun: "De mener vel ikke at fortælle mig, at Fader afslog Tilbudet om en saadan Stilling paagrund af personlig Fordom?"

Leavitt svarede ikke. Hun ventede lidt, og saa fortsatte hun:

"Det er den mest utrolige Fordom, som jeg nogensinde har hørt om."

"Nævn det ikke til ham, Isobel."

Og hun lagde til bittert:

"Aa nei, jeg taler aldrig til Papa om John Tremaine." Hun reiste sig, idet hun sagde det. "Det er saa sent," sagde hun. "Fader skal møde mig i Hotellet. Han tror, at jeg gik for at tale med en Veninde, medens han aflagde Mrs. Tremaine et Besøg. Vil De ikke nu være saa inderlig snil at hjælpe mig, Mr. Leavitt?" Hun gav ham Haanden og saa forventningsfuld paa ham. "Jeg maa se efter i Aviserne, antager jeg, i Avertissementerne, eller kanske rettere sætte ind et Avertissement, hvis det ikke nytter at svare paa dem, som jeg finder. Hvad mener De?"

Hun blev staaende eftertænksom. Leavitt tog hendes Haand mellem begge sine.

"Jeg skal tænke over Sagen iaften, kjære Isobel," sagde han, "og skal komme over til Malvern imorgen og drøfte den med Dem."

"Ja, gjør det. Opsæt det ikke, er De snil."

Og Leavitt tænkte paa, hvilket svagt Straa Isobels Anstrengelser vilde blive mod den Storm, som

Gjæld og Panteobligationer vilde sende over Malvern-Eiendommen. Han fulgte hende nedover Trappen og stod ude paa Altanen, mens hun gik hurtig hen til det lille Hotel, som ikke stod over to hundrede Fod fra hans Hus. Hendes slanke, uydelige Skikkelse og hendes lille Pelshat med Misteltenen blandede sig med Vinterkvel-dens Dunkelhed, og han saa hende mere og mere uty-delig, til hun forsvandt i Mørket.

22de Kapitel.

John havde været paa Jagt et Stykke fra Riverside og kom nu slentrende hjem henimod Kvelden, idet han gik Stien gjennem Udmarken. Han havde anbragt de Kaniner, som han havde skudt, paa Ryggen, og Geværet havde han slængt over Skulderen. Da han kom til Grinden i det gamle Gjærde, blev han staaende der nogle Øieblikke, før han gik op til Huset. Det var nu atten Maaneder, siden han modstræbende havde taget ned Stængslerne for at lade Isobel og hendes Hoppe komme igjennem. Han havde med lige stor Ulyst ladet hende blive en Del af sit Liv. Derpaa havde han behandlet hende uhøfligt. Hun maa sikkert have tænkt sig ham som en ægte Bondetamp. Hvilket slet Menneske havde han vel ikke været i hendes Øine! En eller to Gange havde han nær sagt til hende: "Jeg ved, du elsker mig. Jeg elsker dig. Vil du gifte dig med en Tyv? .... Du ser, hvad de tænker om mig her i Virginien. Du ser, hvad jeg er nu. Tror du ikke, at jeg har gjort godt igjen, hvad jeg engang forbrød? .... Du siger, at man kalder mig Store-Tremaine. Er du stor nok til at ægte en Mand med en Plet paa sit Navn? Du skrød engang over, at du kjendte mig under min Forklædning. .... Nu ved du, hvorfor jeg løb hjem-

mefra. Nu ved du, hvorfor jeg ikke kan stille mig som Kongreskandidat."

Han havde været fristet til at sige dette til hende. Hvad vilde hun have svaret? Han troede at han vidste, af hvad Stof hun var gjort, den Racestolthed, som hun repræsenterede. Hun var saa stolt som hans Moder, og en vakker Dag vilde Malvern fortælle sin Datter om Tyveriet. John nærede ingen Tvil om det.

Medens han stod der og funderede over dette, kom Isobel mod ham over Markerne. Det var, som om han fik Svar paa sine Tanker. Hun, som fyldte hans Sjæl, kom selv. Hun syntes at være den sande Udtryk for den Aand, der knyttedes til Virginiens Jord. Hun var iført en nøddebrun Dragt, den rimdækkede Jords Farve. Det var tre Mil fra hendes Dør til, hvor han stod, og den lange Spasertur havde givet hende en klar, rød Farve. der mindede om en Bærklase under Sneen. Hun lagde for Dagen baade Kraft og Ynde, som hun kom svingende i sin raske Gang henover Veien. Da hun nærmede sig, kunde han se, at Øinene lyste af den mest sunde Ungdomsfriskhed. Det saa paa ingen Maade ud til, at hun led af ulykkelig Kjærlighed.

"Aa, hun bryr sig ikke noget om mig," tænkte han. "Sikkerlig nok ikke meget ialfald." Og han kunde ikke da ærlig sige, at han var glad over, at det var Tilfældet. Ønskede han at knuse hendes Hjerte? Var han oprigtig i sine Bestræbelser for at tage hendes Illusioner fra hende? Havde han været helt istand til at beslutte sig til at opgive hende?

Isobel svang en Stav af Skarntyde. Hendes rød-brune Støvler stak frem under hendes korte Skjørt.

Hendes Kaabe var aaben og hendes hvide Liv skinnede som Brystet paa en Due.

Hun kom op til ham og gav ham Haanden ligefrem, idet han rødmede over hele Ansigtet. Men John lod, som han ikke saa, at hun vilde give ham sin lille, fine Haand. Han stillede Geværet mod Stængslerne i Gjærdet og stak Hænderne i Lommerne paa sin Jagtjakke.

"Vil De ikke tage mig i Haanden?"

"Jeg har dræbt Dyr, og mine Hænder er ikke rene."

"Tøv! Jægerne er ældre end Fordomme."

"Jeg kunde ikke røre ved noget saa rent som Deres Handsker, forstaar De."

Isobel trak Handskerne leende af sig. Hendes bare Haand var meget hvid, da hun atter rakte ham den. Den sagde til ham: "Tag mig." Hun gjorde Kur til ham. Han saa saa skarpt paa hende, at hun saa bort, og hun gik op til Stængslerne og rørte aandsfraværende ved dem.

"Da jeg kom hid første Gang, vilde De ikke, at jeg skulde ride over den netop pløiede Ager."

"Nei."

"Heller ikke dengang ønskede De det."

"Nei."

Isobel sled Fliser af det gamle Gjærde.

"Ødelæg ikke min Eiendom. De er en Vandal!"

Uden at bryde sig om, hvad han sagde, rev hun af en anden Flis med et raskt Ryk.

"De er mere menneskelig mod et gammelt Gjærde, end De er mod Deres egne Medmennesker." Og hun

begyndte at rive af en anden Flis. Da lagde John pludselig sin Haand over hendes. Hans Puls begyndte at slaa heftig, og det Tryk, som han gav hendes Haand, fortalte ligesaa tydelig hvad der rasede i hans Bryst, som Ord vilde have gjort. Han løftede Isobels Haand, holdt den et Øieblik i sine egne, slængte den fra sig, vendte sig og gik bort.

Isobel lænede sig mod Gjærdet. Blodet suste i hendes Aarer, og hun var lykkeligere, end hun kunde finde Udtryk for. Med Haanden fremdeles paa det Sted, hvor hun havde revet af Fliserne, raabte hun efter ham.

"John Tremaine! John Tremaine!"

Tremaine gik nogle faa Skridt, hvorpaa han vendte sig og kom tilbage til hende. Da hun fik se Udtrykket i hans Ansigt, angrede hun paa, at hun havde kaldt ham tilbage. Han havde i de faa Øieblikke havt en haard Kamp med sig selv. Hans Udtryk var kynisk, og den stakkars Pige saa ingen af de Følelser, som hun havde ønsket at se. Den Omstændighed, at han klandrede sig selv, gjorde det ikke lettere at gjøre, hvad han havde bestemt sig for.

"De kaldte mig tilbage. Jeg maa gaa hjem til Riverside igjen."

Han beundrede hende, som hun stod der stille og lidt efter lidt gjenvandt Herredømmet over sig selv. Slig en tapper ung Skabning! Hun sad inde med alle de Egenskaber, som han likte bedst — Ligefremhed og Fyrighed. Han troede, at da hun ikke betænkte sig paa at ride sin Hest over Gjærdet hin Dag, hvad det end

maatte koste, saa vilde hun ikke betænke sig paa at møde enhver Hindring paa sin Vei uden den mindste Frygt.

Det var bittert for ham at være sig bevidst, at det var for ham en Æressag at optræde mod hende som et Umenneske, og at han paa ingen Maade kunde lade hende se, hvilke dybe Følelser han i Virkeligheden nærede for hende. Men han var bestemt paa at afbryde deres Forholdt braat, hvad det end maatte koste ham. I de to eller tre sidste Dage havde han været ved at opgive hele sit Arbeide i Virginien og vende tilbage til Sydafrika.

"Hvorfor skulde vi være Fiender?" hørte han hende sige, og han svarede haardt:

"Mænd og Kvinder er Fiender oftere end Folk tror. Hvis de ikke er forelsket i hinanden, er de ligegyldige for hinanden, og meget ofte, naar de er glad i hinanden — —"

Hun afbrød ham: "Vi bare trækker vore Slutninger fra de Erfaringer, som vi har havt, Mr. Tremaine. Tror De ikke det? Deres Erfaringer maa have været meget haarde?"

Han gjorde sig haard, for ikke at bøies af den Omstændighed, at hun viste Interesse for hans Erfaringer. Det var netop denne fine Interesse for hans Liv, som han havde længtet efter. Nu var den kommet, og den kunde ikke være noget for ham.

"Jeg har havt de samme Erfaringer som de fleste Mænd, der driver omkring i Verden har," sagde han let henkastet. "Hverken bedre eller værre. Jeg forlod Hjemmet uden store Forventninger" — han lo —

"men jeg maa sige, at naar jeg tager alt i Betragtning, har alt ordnet sig bedre, end jeg ventede det vilde."

Han vidste, at hun vilde like at spørge ham, hvorfor han handlede mod hende, som han gjorde, men hun kunde ikke komme med et saadant Spørgsmaal. Det lykkedes ham saa grundig at vise en Ligegyldighed, som grænsede til Uhøflighed, at han fik hende til at fryse, og saa gjorde han det mest grusomme, som en Mand kan gjøre, nemlig at behandle hende saa let, som om han havde benyttet Anledningen til at behandle hende som en liden Pige, fordi der var saa stor Aldersforskjel mellem dem.

"De maa ikke tage Folk og Ting altfor alvorligt, Miss Malvern," sagde han let. "Der er mindre Romantik i Folks Liv, end det kan synes. Da jeg sidste Gang traf Dem, fortalte De, at De skulde til Norden for at tjene Deres Brød. Var det Romantik fra Deres Side? Jeg antager, at De mente det."

Han saa smilende paa hende, som om hun var det mest tilfældige Bekjendtskab, og han saa, hvorledes hans Grusomhed rammede hende. Hun blev mere stiv i sin Optræden. Hendes Ansigt blev blegt, og hun bed sig i Læben. Det saa ud for ham, som hun kjæmpede med Graaden.

"Jeg var paa Veien til Mrs. Tremaine," sagde hun, "for at fortælle hende, at jeg har fundet Arbeide. Jeg vilde gjerne sige Farvel til hende."

John følte ikke dette helt som en Lettelse. Hvis hun reiste bort, vilde det løse Problemet. Men ....

"Moder er hjemme," sagde han, "og hun vil være meget glad ved at faa tale med Dem."

Isobel rystede paa Hovedet. Hun ønskede at være alene med sine Tanker, for det vilde ikke blive mange Øieblikke, før hun ikke længer kunde beholde Herredømmet over sig selv. Hun kunde ikke gaa til Riverside.

"Vil De være saa venlig at hilse hende fra mig og sige, at jeg skal reise bort?"

"Med Fornøielse," sagde han mere venligt. "Vil De saa være saa venlig at fortælle akkurat, hvad jeg skal sige."

"Sig kun, at jeg skal reise til Norden imorgen, og at jeg sender hende —" hun betænkte sig, for det Ord havde aldrig været nævnt mellem dem — "min Kjærlighed."

Lyset fra Vintersolen, som gik ned rød som Blod, bredte sig over Marken omkring dem, idet det rørte ved det kolde Gjærde og lagde sig videre med sit Skin langs Elven og holdt baade John og Isobel i sin Glorie, som de stod der med Gjærdet mellem sig. Han sagde:

"De kommer ikke til at træffe Julia og hendes Barn, hvis De reiser til Norden imorgen. De kommer hid for at tilbringe Julen paa Riverside."

"Nei, jeg kommer ikke til at træffe dem," svarede hun. Og hun tænkte paa Julia med en pludselig Frygt, der gjorde ondt i Hjertet.

John forbandt ikke da det mindste de to sammen i sine Tanker, og ikke heller tænkte han sig, at Julias Tilbagekomst til Riverside kunde vække Isobels Skinsyge. Den Omstændighed, at hun skulde reise bort den følgende Dag, og han antagelig ikke kom til at se hende mere, begyndte nu at gaa helt op for ham i hele sin Be-

tydning Han vilde være i Sydafrika, naar hun kom tilbage fra sin lille Reise ud i Verden, hvor der arbeides, for at finde, at hendes Fader havde tjent sig en liden Formue ved at sælge nogle Acres værdiløs Jord. Han vilde da være borte. Med engang gik det op for ham, hvor tomt Livet vilde blive uden hende, og hvorledes han vilde komme til at lide i den forfærdelige Ensomhed. Disse Tanker kom nu med hele sin Kraft. Hun var den Kvinde, som han ønskede at ægte, hun og ingen anden. Hvor han ønskede at kunde tage hende i sine Arme nu der lige ved Gjærdet og bære hende bort fra Virginien, ud af sin Fortid og ind i et nyt Liv! Men hvis han havde nok Mod til at udføre sin Plan, vilde han istedet aldrig se hende mere. Dette var den eneste Vei ud af Uføret.

"Farvel!" hørte han hende sige.

Denne Gang gav hun ham ikke Haanden, men blev staaende uden at vise noget Tegn til at ville gaa.

Der var noget hos ham, som i hele hans Liv bragte ham til at tage i Betragtning andre Menneskers Lykke, skjønt han kunde være brutal i sin mandlige Styrke. Han havde lidt saa meget selv, at han ikke kunde taale at se andre lide. Den Omstændighed, at der var al Udsigt til, at han nu kom til at efterlade et Hjertesaar hos denne Kvinde, var ham utaalelig. Hvis nogen skulde lide, ønskede han selv at bære Lidelsen. Han troede, at det bedste som han kunde gjøre, var at bryde Trylleriet nu.

"Det er et virkelig Farvel, fordi jeg skal reise tilbage til Sydafrika om kort Tid," sagde han.

Han saa, at hun for sammen. Hun saa paa ham med store Øine og aaben Mund.

"Reise tilbage til Sydafrika!" hørte han hende mumle, og han sagde hurtig:

"Ja, ja! Jeg har havt nok af Virginien. Jeg er født Omstreifer. Jeg længter nu tilbage til det frie, lette Liv, som jeg har levet i mange Aar. De kan forstaa det," fortsatte han rolig, som om han vilde betro hende noget, som hun ikke vidste før. Han talte til hende, som man gjør til en, som antages at have Interesse for ens Gjøren og Laden, uden dog at høre til ens nærmeste Omgangskreds. "En Mand, som ikke har havt noget Hjem og intet Baand i den største Del af sit Liv, ønsker aldrig at slaa sig tilro."

Han lod sit Blik vandre udover Landskabet, hvorfra Lyset trak sig mere og mere tilbage. Stjernerne havde allerede begyndt at vise sig paa den blegnende Himmel.

"Se nu for Exempel Stjernerne deroppe," sagde han. "Hvor smaa og haarde er de vel ikke. De skulde se dem i Afrika. Der er de som store, hvide Lamper."

Derpaa vendte han sig til hende hurtig og med tilsyneladende Lethed. Hun havde ikke flyttet sig fra Gjærdet, hvor hun havde staaet hele Tiden, som hun var lamslaaet af hans Ord, og af den Mening, de havde for hende.

"De forstaar, at i de Aar, jeg har boet der, har jeg vundet nogle gode Venner, og jeg ønsker at reise tilbage for at træffe dem igjen."

Han holdt Haanden frem, og idet han endnu smilede kun paa en venskabelig Maade, sagde han:

"Ønsk mig nu god Lykke og en heldig Reise. De husker, hvad Deres Mammy fortalte Dem for sytten Aar siden — at John Tremaine var rømt sin Vei — Tænk nu paa ham igjen som en, der er rømt sin Vei — eller endnu bedre, tænk ikke paa ham det mindste. Han er ikke værd det."

Han fuldendte sit Arbeide som en Kunstner. Han udførte, hvad han havde til Hensigt at udføre. Han saarede hende dybt, han vækkede hendes Stolthed, og fremfor alt gik det med forfærdelig Sikkerhed op for hende, at han vidste, at hun holdt af ham, og hun forstod ogsaa, at han gjorde sit bedste for at dræbe hendes Kjærlighed til ham. Det var utaaleligt.

Tremaine saa Smerte og Harme bringe Farven tilbage i hendes Ansigt. Han vidste, at hun næsten hadede ham i det Øieblik, og at han for nærværende havde været istand til at udføre sin Hensigt. Hun nægtede at give ham Haanden. Hun stak sine to Hænder ned i Lommerne paa sin grove Jakke og stod ret som en nydelig Soldat, idet hun holdt høit sit blonde Hoved. De lyse Lokker, som man havde klippet af hende under hendes Sygdom, holdt paa at voxe sig lange igjen, og der laa Krøller ved Ørene og over Panden. Hun var saa harm, ulykkelig og saaret, som hun aldrig havde været hele sit Liv, og som hun ikke havde kunne tænkt sig, nogen kunde saare hende. Selv det, at hun ikke kunde faa se ham mere, traadte tilbage for hendes Harme.

"Jeg tror ikke, at De har vundet Deres Titel "Store-Tremaine"," sagde hun skarpt. "Jeg tror ikke, at De har vundet den. Rigdom er ikke alt her i Verden. Det at være Millionær er ikke alt. Der er andre

Rigdomme .... De beder mig om at ønske Dem god Lykke. Jeg haaber, De vil finde i Sydafrika Folk, der vil gjøre Dem lykkelig — hvem De kan gjøre lykkelig."

I næste Øieblik havde hun vendt sig og forladt ham. Han saa hende gaa hurtig over Markerne op til Malvern langs den lille Sti, og han lod hende gaa. Hans Gevær stod lænet mod Gjærdet. De døde Kaniner hang, hvor han havde hængt dem. Han stod og saa efter Isobel, til han ikke kunde se hende mere.

Han følte sig mere ensom og forladt, end han nogensinde havde følt det ude i nogen Ørken, og alligevel kunde han gribe en Lykke saa stor, som nogen Mand nogensinde har drømt om. Han gik langsomt tilbage til Huset. Han saa Røgen stige op fra Skorstenspiben i den stille Luft. Julen begyndte at nærme sig. Tjenerne og hans Moder havde allerede begyndt at dekorere Huset med Kristtorn og Stedsegrønt. Han havde forvandlet det forfaldne Hus til en statelig Bygning. Hans Moders Fremtid var sikret. Han havde endnu engang etableret en Arne. Han havde gjort, hvad en Mand helst ønsker at gjøre — skabe et Hjem.

Da han kom op til Huset, saa han, at Stalddøren stod aaben. Nolan holdt paa at fortælle Negrene sine uforlignelige Skrøner. John kunde høre hans rige irske Dialekt og Negrenes bløde Latter. Han hørte Latter ogsaa fra Kjøkkenet. Mammy Chloes Røst var høi og lystig. Duften af gode Ting, som tilberedtes, kom ud gjennem Kjøkkendøren, da han gik useet forbi Huset til Gadedøren. Hans Hunde sprang ud for at hilse paa ham. De sprangt rundt ham og snusede til

de døde Kaniner, og de fulgte ham i Hælene opover Trappen.

Da han kom ind i Gangen, hørte han Stemmer og Latter — sin Moders Latter — og det var en stor Glæde for ham at høre, at der var Lystighed der inde. Han forstod, at der var kommet fremmede ind der, at hans Broders Familie var kommet. Da han gik ind i Huset som Esau, der var kommet hjem fra Jagten, faldt den Tanke ham ind, at hans Broders Sønner havde tilvendt sig hans Førstefødselsret. Hans Moder stod foran det store Ildsted i en violblaa Kjole, idet Lyset faldt paa hendes Haar og paa Kniplingerne paa Brystet. Hun havde en Arm omkring hver af sine Sønnesønner — vakre Gutter. Hun saa ned paa dem og talte med dem, som han havde seet hende saa ofte tale til David, da de var Barn. Han antog, at Julia var der, men han saa hende ikke. Han hørte sin Moder raabe:

"David! Roger! Dette er Onkel John!"

De tre kom imod ham ud af Lyset fra Arnen. Han hørte sin nye Titel blive udtalt af bløde, høie Stemmer: "Onkel John! Onkel John!" Han blev grebet af fire aabne, unge Arme, kraftig og uimodstaaelig. Han hørte de to Gutter, en paa hver Side, tale om Hundene og Kaninerne med den største Oprømthed. Rogers, som var yngst, holdt sit Ansigt op for at faa et Kys.

"Onkel John, kan vi faa være med dig paa Jagt? David har en Rifle. Jeg maa ogsaa have en. Faar vi Lov til at være med, Onkel John? Hvilke kjække Hunde! Hvad heder de? Skjød du bare to Kaniner?"

Derpaa for de ud af Værelset efter Hundene og lod John være alene med sin Moder. Hun saa paa ham med et Udtryk af Glæde og Stolthed.

"Gutterne har ikke snakket om andet end om dig, John. De har været ellevild efter at faa se sin nye Onkel." Hun kom hen til ham og lagde sin Haand paa hans Arm, idet Glæden lyste ud af hendes Ansigt.

Han saa ned paa hende, for hans Hoved ragede høit over hendes. Han syntes, at hun var meget vakker, men paa samme Tid svag. Han saa, at Lyset i hendes Ansigt skinnede for ham. Han kunde ikke tage feil af det — ikke for Gutterne, ikke for den yngre Generation, ikke for hans ældre Brors Sønner.

Men hans Tanker var optaget med en anden Kvindeskikkelse — en yngre Kvinde — med Isobel, der forsvandt over en liden Bakke i Havnegangen, som laa mellem Malvern og Riverside.

* * *

John kunde ikke undgaa sine Nevøer, og heller ikke prøvede han paa det, skjønt de var Sønner af den Kvinde, som havde bedraget ham — Sønner af en Broder, som han ikke elskede. De var begge Tremainer med sterkt udprægede Familietræk. De var vakre og kjække Smaagutter.

Han holdt en Aften paa at barbere sig. En af Gutterne sad ved Foden af Sengen, medens den anden med Albuerne paa Kommoden saa med naiv Beundring paa sin Onkel.

"Onkel John, du er en af de mørke Tremainer, er du ikke?"

"Det ser ud til det, Gutten min."

"Hverken David eller jeg vil blive det. Jeg skulde like at blive akkurat og absolut lig dig, Onkel John, naar jeg blir stor," sagde han ved Sengen.

"Du gjør bedst i at vælge en anden Model, Roger. Mr. Leavitt f. Ex."

"Aa, Onkel John, en gammel Mand?"

"Han var engang ung, Roger."

"Ja, men jeg kjendte ham ikke da, og jeg tænker, jeg vælger Napoleon."

"Lad min Barberkniv være, David."

"Jeg skulde like at rage mig lidt over Munden."

"Lad Kniven være, siger jeg."

"Du Onkel John, da jeg sagde, at jeg ikke likte blonde Kvinder forleden Dag, saa glemte jeg Miss Isobel," sagde lille Roger.

"Nei, gjorde du det?"

"Ja, vi saa hende ofte, da vi var her forrige Gang. Hvor er hun, Onkel John?"

"Jeg ved ikke."

"Kjender du ikke hende meget godt, Onkel John?"

"Vi er Naboer."

"Hun er en kjæk Pige."

Tremaine saa Gutten i Øinene. David var tiltrods for, at han kun var tolv Aar gammel, stor og stærkvoxen. Han havde faaet fat i sin Onkels Barberkost.

"Hvorfor gifter du dig ikke med Miss Isobel, Onkel John?"

"Hvorledes kan du finde paa sligt, David?"

"I Bøgerne gifter altid Naboer sig med hinanden." Han tog sin Onkel i Armen og lo og holdt paa: "Vil du ikke, vil du ikke?", idet han udsatte Onkelen for Fare for at skjære sig med Barberkniven.

"Pas dig!" sagde Onkelen. "Vær rolig nu, Gutten min."

Roger, som ikke havde sagt noget, sagde nu fra Sengen:

"Jeg liker Bedstemor bedst af allesammen."

Han kom frem iført Tremaines sorte Frakke, der var saa lang, at han drog den efter sig paa Gulvet.

"Dere to gjør bedst i at gaa ned til Bedstemor," sagde John, idet han i Hast gjorde sit Toilet færdig. "Tag af dig Frakken, Roger, og hvis du skjæmmer ud Skjorten min, skal du faa Juling, Gutten min."

"Du er svært saa nøie med dine Klæder," sagde den lille Fyr.

Tremaine skoggerlo og tog op sine Klæder, som han havde reddet. Han aabnede Døren.

"Se nu til, at dere kommer dere ud, saa jeg kan faa klæde paa mig."

Netop da viste Mammy sig i Døren og Gutterne sprang jublende til hende.

"Her Mammy, kom og hjælp os mod Onkel John!"

"Au da!" stønnede hun under Angrebet fra Gutterne. "Lad mig være i Fred, lad mig være i Fred, dere smaa Fanter!"

"Fortæl os om Onkel John og Fader, da de var Gutter som vi, Mammy."

"Ikke lig dere," sagde hun foragtelig, idet hun saa

paa John over de blonde Hoveder. "Mine Barn var aldeles ikke lig dere. De var Gentlemen. Dere er kun Gutter."

Tremaine klædte sig paa med en Omhyggelighed, der ikke tydede paa at han skulde spise alene med sin Moder. Paa Kommoden laa en stor Buket af Violer. Han havde dyrket dem under Glas, og Mammy havde netop hentet med Stolthed den store Buket fra Drivhuset. Han fæstede nogle faa Blomster i Knaphullet.

Som han og hans Moder sad sammen ved Aftensbordet, gik Dørene sagte op, og en liden Gut stod der i sine Natklæder, rødkindet og søvndrukken. Han gjorde et Hop og havnede i Onkels Fang.

"Hør her, Onkel John! Kom op og sid ved Sengen vor i Mørket. Aa, gjør det, er du snil."

"Gaa op øieblikkelig," sagde Bestemoderen strengt. "Du kommer til at paadrage dig en Forkjølelse."

Rogers røde Kinder var nær Onkelens. Det lyste i hans Øine fra Ilden paa Arnen.

"Hør! Jeg hører nogen komme kjørende op til Huset."

"Nei, Bedstemor, det er bare Vinden," sagde Gutten. "Jeg har hørt den i hele Kveld."

"Dine Historier er for ophidsende for dem, John."

"Nei, nei, Bedstemor, de er saa morsomme."

"Jeg skal bære ham op igjen," sagde John føielelig.

"Tøv! Du skal paa ingen Maade gjøre det. Lad ham gaa alene."

Roger lod sig glide ned fra Onkelens Fang,

sprang mod Døren, vendte sig og sagde med den lyse Haarlug ned over Panden: "David siger, at Moder er den vakreste, men jeg synes nu, at Miss Isobel er det, Onkel John. Skal du ikke gifte dig med hende?"

Saa sprang han sin Vei, idet han kaldte paa John fra Gangen og paa Trappen.

Da han var gaaet, sagde hans Bedstemoder med lav Stemme:

"Hørte du, hvad lille Roger sagde?"

Johns Hjerte var haardt som Sten.

"Du kan spare dig den Møie, at tale til mig om den Sag, Moder."

Men hun svarede noget skarpt: "Jeg elsker Isobel som mit eget Barn." Hun bøiede sig frem over Bordet.

"Du kan komme til at ruinere hendes Liv," sagde hun videre. "Det er gaaet for langt. Hun er ulykkelig. Jeg tror, at hun elsker dig."

"Aa, Tøv!" sagde Tremaine, og tilføiede: "Om hun gjør det, vil hun overkomme det. Andre har gjort det."

"Du er grusom," sagde Moderen.

"Jeg tror," sagde Tremaine, idet han iagttog hende koldt, "at hvis hun vidste alt, vilde det dræbe Kjærligheden. Jeg kan ikke tænke mig, at hun vilde elske en Tyv."

Idet han saa op og fæstede sit Blik paa sin Moder, sagde han skarpt:

"Vil ikke du fortælle hende det?"

"Fortælle min Søns Vanære!"

"Det vilde løse Problemet, vilde det ikke?"

"Aldrig!"

"Jeg er glad for det," sagde han simpelt. "Vi kan overlade det til Julia, naar hun kommer."

"Dette er en Fornærmelse mod hende." Mrs. Tremaine, som havde reist sig fra Bordet, gik frem og tilbage paa Gulvet med brændende Kinder og meget ophidset.

John sagde, idet han iagttog hende: "Kanske Sam Leavitt kunde gjøre det?"

Mrs. Tremaine sagde: "Hvad er det, du vover at sige, John?"

"Han har aldrig negtet at støtte Familien."

"Kalder du det at støtte Familien?" spurgte hans Moder.

23de Kapitel.

Mrs. Tremaine blev indbudt til at besøge en Veninde, hvor Julia opholdt sig nogle Dage paa Veien sydover, og de skulde vende tilbage til Riverside sammen. John skulde se efter Gutterne en Uge, og han fandt, at der var stort Selskab i dem. Hans Moders Fravær gjorde det ensomt i Huset, og han var utilfreds og havde ikke Ro paa sig. Han var nu blit saa vant til sin Moders Selskab, at han ikke kunde undvære hende selv for bare en Uge. Som han gik der sammen med Julia Tremaines Sønner, undrede han sig over, hvorledes deres Moder saa ud nu. Han havde ikke seet hende paa sytten Aar. Var hun ligesaa vakker som i gamle Dage?

For første Gang siden sin Tilbagekomst til Riverside tillod han sig at tænke paa Julia. Naar han gik over Udmarken, kunde Billedet af hende komme til ham, som hun var under deres Stevnemøder mange Aar tilbage i Tiden, men han havde Viljestyrke nok til at holde Billedet tilbage.

Han spurgte Leavitt:

"Hvorledes kan man maale en Mands Sjæl?"

Advokaten strøg sig om Hagen, før han svarede paa sin slæbende, men behagelige Maade:

"Jeg antager, John, at det kommer an paa, hvor høit han kan tænke."

"Saa meget, som han kan taale," sagde Tremaine.

Leavitt rystede paa Hovedet.

"Ingen Barbar eller Vildmand kan sætte os et Exempel paa brutal Udholdenhed. Det er noget andet."

De stod ved Siden af hinanden og lænede sig mod Gjærdet i Sydhavnegangen. Bag dem var Elven, som belyst af Vintersolen strømmede nedover mellem sine røde Bredder, og foran dem stod det gamle Hus, hvor hvert Vindu var rødt af Gjenskinnet fra den nedgaaende Sol.

"De maa ikke tro, at jeg ikke ved, hvor haardt det er for Dem, John, at komme tilbage til Virginien," svarede Leavitt.

"Det var at bytte bort Sjælefred mod noget, som er i Slægt med Helvede," sagde John.

"Jeg kan delvis forstaa det," svarede Advokaten langsomt, og John sagde eftertænksomt:

"Jeg tror ikke, at De har den mindste Anelse om, hvad jeg mener."

"Hvorfor reiser De ikke tilbage, naar det forholder sig saa?" spurgte den gamle Virginier.

"Hvorledes forholder sig saa?"

"Jeg bare antyder, at De kunde reise tilbage for Deres egen Skyld og ikke for hendes," sagde Leavitt.

"For hendes?" gjentog John hurtig.

"For Deres Moders Skyld," sagde Advokaten. "Det vilde næsten knuse hendes Hjerte. Jeg tror, at De bør reise for Deres egen Sag."

John saa udover Egnen, og Lyset fra den nedgaaende Sol belyste hans Ansigt.

"Jeg skal reise tilbage til Sydafrika, naar det blir for meget for mig."

Leavitt saa paa ham.

"Jeg kan ikke forstaa, at noget kunde blive for meget for Dem, John."

"Det er, naar alt kommer til alt, en meget daarlig Maade at løse Problemer paa at rømme fra Hjemmet igjen. Jeg har løbet min Vei en Gang før, og medens jeg med Nød og Neppe byggede mig en Fremtid og, som sagt, fandt forholdsvis Fred i Sjælen, vilde det nu være en Umulighed for mig at finde Fred der, om jeg vendte tilbage."

Leavitt saa alvorlig paa ham.

"Har noget i Virginien ubodelig ødelagt den?"

Tremaine svarede ikke. Hans Nevøer havde taget Plads paa hver sin Side af ham, og hans Haand hvilede paa Rogers Skulder.

"Jeg undres over, hvorledes Mrs. David Tremaine ser ud," sagde John høit. Og lille David spurgte: "Moder?" i en Tone, som en Gut bruger for kun en Kvinde, før han blir Mand. "Moder? Hun er kjæk kan du tro, Onkel John."

"Det er den rette Maade at tale paa, Gutten min," sagde Onkelen bifaldende.

"Hun maa have været vakker, da hun var ung," sagde lille Roger drømmende.

Begge Mænd lo, og Gutterne hoppede ned fra Gjærdet, hvor de havde sat sig for at være saa høie, som deres store Onkel. Mændene og Gutterne gik

sammen over til Huset i Skumringen, idet de to Gutter hang sig ved Onkelens Arm.

Paa den Maade kom de op til Huset, men de gik ikke ind sammen. Da de kom ind, kom Mammy og tog fat paa Gutterne:

"Dere maa ikke tænke paa at gaa ind i Bedstestuen med skidne Sko, Barn. Dere skal staa her, til jeg faar fat i Tøflerne. Gaa ind, Massa John, hvis deres Fødder ikke er vaade."

Leavitt havde forladt dem for at gaa Hovedveien hjem, og John saa sine Nevøer kjæmpe for at slide sig løs fra den kraftige Negerinde, idet han gik gjennem Gangen for at komme ind i Stuen.

Under sin Moders Fravær havde han ofte tilbragt Aftenerne i Spisestuen, og han pleiede at lægge ud over Bordet sine Karter over Distriktet. Han arbeidede da og røgte, saa der stod en Sky omkring ham. Nu saa han et Lys skinne ud i Gangen fra Bedstestuen. Der var nogen, som spillede paa Pianoet, der ikke var blit aabnet, siden han kom tilbage fra Sydafrika. En Kvinde sang med en bløde Stemme fuld af Smerte.

John blev staaende i Gangen som fjetret. Han blev haard om Munden som Staal, bed Tænderne sammen og lukkede Øinene. Den ene Scene efter den anden fra Fortiden gik gjennem hans Sjæl. Hans Hjerte bankede og han trak Pusten tungt, da Sangen ophørte. Han ventede et Øieblik, og gik saa ind.

Kvinden, som havde siddet ved Pianoet, reiste sig langsomt og blev staaende. Under Lyset fra Lampen paa Pianoet saa John hende klart og distinkt, hver Detalj paa hende. Hun havde paa en sort Fløiels-

kaabe. En liden Hat af fint Pelsverk sad paa hendes Haar. Hun løftede Øinene og saa lige paa John. Netop slige Billeder af hende, staaende ret og udfordrende, med sit vakre Hoved høit og med sine store, mørke Øine fæstet paa ham, havde han Aar efter Aar med Vold drevet ud af sine Tanker. Nu stod hun der for ham, levende — et Bindeled mellem Nutiden og hin Fortid, som han hadede.

Julia Tremaine stod med begge Hænder paa Pianolaaget og ventede paa, at han skulde komme hen til hende. Hun vidste, at hun var en Skjønhed. Hun vidste, at hun var blit vakrere, og at hun ikke behøvede at være bange for hans Dom i saa Henseende. Da John imidlertid ikke kom hen til hende, forlod hun Pianoet og gik hen til ham med udstrakte Hænder. Halvt smilende, og med en fin Forstaaelse af, hvad Øieblikket mente for hende, hviskede hun: "John, John!" og ventede. Hun kunde ikke forstaa, hvad han tænkte.

Da han saa hende, svandt al Bitterhed. I de første Øieblikke, i et kort Sekund, var hun intet andet end selve Kvinden, den Kvinde, som han engang havde elsket inderlig. Hendes Sang, som han havde hørt den i Gangen, gjorde et dybt Indtryk paa ham. Og saa stod han der pludselig foran hende — hendes Nærhed, at hun kaldte paa ham, som hun kaldte paa ham i hans Drømme i hans Landflygtighed — alt dette fik ham for et Øieblik til at glemme alt andet for den Omstændighed, at han nu virkelig saa hende igjen.

"Vil du ikke hilse paa mig, John?"

I næste Øieblik forsvandt Trylleriet saa hurtig som det var kommet, mellem ham og hende. Mellem

ham og denne Kvinde kom hans Broders Ansigt, Minderne fra Fortiden — det, som virkelig havde været.

John rakte hende Haanden, og der kom et Lys over hans Ansigt, der havde været saa haardt, som om det skulde være skaaret i Træ.

"Naturligvis vil jeg hilse paa dig. Goddag! Vi ventede dere ikke før imorgen. Er min Moder her? Hvorfor er du alene her?"

Mrs. David Tremaine bed sig i Læberne og rystede let paa Hovedet, som om hun vilde sige: "Jeg forstaar, at du er bevæget, dybt bevæget, og du vil ikke give efter."

"Hun er ovenpaa," sagde hun, og tilføiede saa blødt: "Er det ikke rart at mødes igjen paa denne Maade?"

"Jeg kan ikke se noget rart i det," svarede han kort. "Det er ikke ofte, at Ting er rare. Det er bare vi, som er rare."

Saa fortsatte han praktisk:

"Du maa være støvet og træt, kanske sulten. Det er Tetid her nu. Vi havde ikke Te i gamle Dage, havde vi?"

Gutterne stormede ind i Værelset og kastede sig over sin Moder, som om de vilde kvæle hende. Mrs. Tremaine kyssede dem. Det var en Lettelse. John iagttog hende. Hun var en god Moder — det maatte man indrømme. Han havde allerede opdaget hendes Gutters ridderlige Beundring for hende. Hun var deilig, som hun bøiede sig over dem, stolt af dem, stolt over at være Moder til to Sønner. Det faldt ham i

Tankerne at hun tænkte: "Jeg har snydt ham ogsaa for dette. Slige Sønner kunde have været hans."

"Du, Onkel John, sagde jeg ikke til dig, at hun var storartet?" raabte Roger, idet han vendte sig til sin Onkel med en Arm omkring sin Moders Liv. "Og hvad var det, vi skrev til dig, Moder? Onkel John er saa svær til at skyde. Han træffer Blinken ni af ti Gange, og jeg har en virkelig Rifle, har jeg ikke, Onkel John? Og Onkel John er den mest populære Mand i Syden. Jeg er meget lei over det, men jeg er bange for, at jeg kommer til at maatte bo her i Virginien."

Mrs. Tremaine og John lo, og deres Øine mødtes over Barnenes Hoveder paa en mere naturlig Maade end før.

"Jeg lykønsker dig, Julia," sagde han, og hun svarede med Vegt paa Ordene: "Det glæder mig, at dere er Venner."

24de Kapitel.

Da han vaagnede den følgende Morgen, gik det op for ham, at der var indtraadt en stor Forandring i hans Omgivelser. Han havde tilbragt en urolig Nat, men var sovnet ind ud paa Morgenen. Han sov meget tungt, og han vaagnet ved at høre nogen synge udenfor Vinduet.

Jeg ønsker din Kjærlighed at følge mig, følge mig hjem ....

Det var Julia Tremaine, og han undrede sig over, hvorfor hun var ude saa tidlig. Men saa kom han til at tænke paa, at kanske ogsaa hun havde tilbragt en urolig Nat, men ikke havde taget det igjen ved at sove udover Morgenen, som han havde gjort. Hun sang det første Vers af Sangen, hvorpaa hun brød af og raabte paa Børnene.

"David! Roger!"

Hans Vindu stod aabent. Han hørte sine Nevøers unge, friske Stemmer:

"Moder, der er tre Automobiler i Vognhuset! Det er ikke en Garage. Det er et Vognhus — det er meget penere!" "Og der er de fineste Heste! Tom satte mig paa Ryggen af en af dem!" "Og han gjorde det samme med mig ogsaa, Moder!" "Slig en kjæk Irlænder, Moder. Du skulde høre hans irske Dia-

lekt!" — "Jeg liker Virginien, Moder!" — "Er ikke her storartet, Moder?" — "Er ikke Onkel John en storartet Mand?"

"Hys, hys!" og Gutterne blev ført bort. Han kunde høre, at de talte mere lavmælt, og de tre gik forbi under hans Vinduer.

Men hun vidste naturligvis godt, at hun havde staaet under hans Vindu.

Havde hun staaet der med Hensigt og sunget for at vække ham? Det vilde have været ligt hende! Var det ligt hende? Hvor meget vidste han om Julia Tremaine? Han havde kjendt Julia Cameron, som en ung Mand kjender en meget ung Kvinde, om hvem der er lidet at vide.

Han var helt vaagen nu og laa paa Sengen med Hænderne under Hovedet, uvillig til strax at komme ind i sit nuværende Livs Viderværdigheder, uvillig for en liden Stund at underkaste sig den Forandring, som nu var kommet.

Han var nu under det samme Tag som den Kvinde, der havde vækket hans første Lidenskab. Hun havde været ham utro, og han havde besluttet, at han vilde absolut glemme hende. Men det havde taget lang Tid, før han kunde tænke paa Julia med Ro. Det var hans sterke Karakter, som havde sat ham istand til fuldstændig at faa hende ud af sine Tanker og gjøre ham ligegyldig for alt, som angik hende. Hvad var hun blit nu?

Og saa kom der udenfra: "Moder!" som et Svar paa disse Tanker, og han indsaa, at hun havde ret-

færdiggjort sin Tilværelse. Hun var Moder til to Børn.

Som han laa udstrakt paa Sengen med Hænderne under Hovedet, saa han, hvor simpelt alting var i hans lille Værelse. Han havde ikke forandret noget i Værelset, skjønt han havde øget Antallet af de Ting, som var der. Paa Kaminen laa hans Handsker, hans Piber — en Mands Eiendele. Der var ikke et eneste Fotografi eller noget andet af en personlig Karakter. Han havde ikke været istand til at bringe noget personligt ind i sit Liv.

David havde grundet en Familie. David havde frataget ham den Kvinde, han havde valgt.

Han vilde være upersonlig mod hende. Han vilde ikke gaa og bære paa nogen Bitterhed mod hende, en Bitterhed, som hun havde vakt hos ham. Hun skulde ikke blive for ham noget andet end hans Nevøs Moder og sin Broders Enke. Hans Liv var optaget med Arbeide. Der var ingen Grund til, at hun paa nogen Maade skulde have Indflydelse paa det, sagde han til sig selv. Men han vidste, at hans Omgivelser var blit forandret.

En Time efter gik han gjennem en liden Skog, som stod ved Kanten af de store Enge. Der var kommet Breve med Posten om Morgenen, og disse Breve gav hans Tanker en upersonlig Vending, hvilket var, hvad han ønskede. Det ene Brev indeholdt en kraftig Appel fra Brandegee, om at han skulde gaa ind i aktiv Politik. Appellen var saa sterk, at den var næsten en Kommando.

Det andet Brev var fra den demokratiske Klub i

Richmond med en lignende Opfordring, som dog var affattet i en mere ærbødig Tone. Han blev der opfordret til at stille sig som Kongreskandidat.

Han havde, siden han kom tilbage fra Virginien, følt, at han havde meget tilovers for sin Stat. Han var vant til, at Folk opsøgte ham og vendte sig til ham for at faa Raad og Hjælp. Hans Ryg syntes at være bygget til at bære Byrder. Overalt, hele sit Liv havde han baaret dem. I Sydafrika havde mange søgt hans Raad. Han var vant til at overveie andre Folks Problemer med Taalmodighed og Venlighed. Man kan sige uden Overdrivelse, at den bredsporede Maade, hvorpaa han beskjæftigede sig med Affærer, der ingenlunde angik ham, havde været en af de Grunde, hvorfor han var kjendt under Navnet "Store-Tremaine" — kanske en bedre Grund end den anden, der satte ham saa høit, nemlig hans store Rigdom.

Fra den Dag af, da han første Gang viste sig i Richmond, var han blit eftersøgt, og Folk havde henvendt sig til ham her i Virginien, og han kunde ikke undgaa at føle den Magt, som han sad inde med. Han følte ogsaa, at han kunde gjøre meget for sit eget Folk, hvis han fik Anledning til det.

Hvert eneste Forlangende, som var blit stillet til ham her, havde bragt med sig sin særlige Tilfredsstillelse. Den Omstændighed, at han kunde vinde ved Valget, tiltrods for den Mening, som Leavitt, Malvern og hans Moder havde om ham, kunde ikke undgaa at være en Glæde for ham. Hver Dag og hver Time satte paa hans Karriere og hans Liv for disse Mennesker Seglet af, hvad han var. Han vidste det.

Som han gik der gjennem Skogen og tænkte paa disse Ting, hørte han atter lille David kalde: "Moder!" og idet han saa op, fik han Øie paa Julia komme mod ham med en Søn paa hver Side.

Han saa hende, før hun saa ham, og da hun stansede med Gutterne for at bøie sig og se gjennem et Kaninhul, blev han staaende for at betragte Gruppen. Han følte først Lyst til at vende om og gaa tilbage, før hun fik se ham. Men saa følte han sig trukket til hende af en Følelse af Nysgjerrighed.

De tre stod i en liden Aabning i Skogen — en Aabning, der lignede et Bæger, i Furuskogens Hjerte, overstrømmet af Sollys. Da Julia bøiede sig ned sammen med sine Gutter saa han, at hendes Figur var ung og indtagende. Hun knælede ned paa den med Furukongler bedækkede Jord paa det ene Knæ, medens Gutterne laa paa alle fire ved Siden af hende. De saa ned i Kaninhullet alle tre. Da det var en mild og vakker Dag havde hun ingen Kaabe paa. Hun var iført sort Kjole med Ærmer, som ikke naaede længer end til Albuerne. Før hun forlod Huset, havde hun taget et Sjal, som tilhørte hendes Svigermoder, og kastet over Skuldrene, og hun havde paa Hovedet en liden Hat, som Mrs. Tremaine pleiede at bruge, naar hun stellede i Haven eller var ude paa Farmen. Den var pyntet med Violer og fine Baand, hvilket fremhævede paa en fordelagtig Maade hendes sorte Dragt. Som hun nu knælede med begge Hænder paa Ryggen, hvide og runde, og med den mørke Skog rundt omkring og de lyse Guttehoveder ved hendes Side i det varme Sollys, kunde det ikke slaa feil, at dette Billede appelle-

rede til en Mand, der havde en skarp Sans for kvindelig Skjønhed og en stor Beundring for det andet Kjøn.

"Det nytter ikke, Gutter, at se længere," hørte han hende sige. "Kaninen er gaaet ned til sin Familie. Han vil ikke komme frem igjen."

"Det er en Broder-Kanin, er det ikke, Moder?" spurgte Roger. "Mammy kan fortælle os om ham. Vi skal spørge hende. Jeg er sikker paa, at han lurer paa nogle af sine Fantestreger nede i Jorden. Jeg skulde ønske, at jeg kunde se ham."

Tremaine kom gaaende sagte rundt Bøiningen i Veien og hun saa ham, før hun fik Tid til at reise sig op. Han kunde ikke andet end blive flateret, da han saa, at hun blev sprutrød og meget behagelig overrasket ved at se ham.

"Aa, Onkel John!" raabte begge hans Nevøer og sprang mod ham. "Der er en stor, fed Kanin lige nede i Hullet der! Bare du havde dit Gevær med dig!"

Hun sagde Godmorgen og rakte Haanden frem.

"Hvor hyggeligt det er at træffe dig ude her paa denne Maade, John. Vi har været gjennem hele Skogen. Riverside er blit vidunderlig forandret!"

"Ja, der er intet, som staar stille," svarede han. "Alt er underkastet Forandringer."

Han vendte om og gik sammen med dem, skjønt han havde havt til Hensigt at gaa over til Gruberne.

"Nei, der er Ting, som ikke forandres med Aarene," sagde hun med Eftertryk.

"Jeg antager, at du mener Følelser; men du tager feil," svarede han. "De er de mest usikre og ustadige af alt, som findes i Verden."

Og hun sagde hurtig: "Nei, de blir dybere og mere inderlige med Aarene."

"Onkel John, Mammy siger, at du skal stille dig som Præsidentkandidat," sagde en af hans Nevøer.

Og Julia sagde: "Jeg er saa interesseret i dette Valg og i Politiken i Virginien. Jeg vilde, at David skulde kaste sig ind i Politiken. Han skulde have gjort det. Du vil naturligvis modtage Nominationen, John?"

Det var ham klart, at hun havde til Hensigt at overse, hvad der havde været dem imellem i gamle Dage. Han havde ikke tænkt paa hende i flere Aar, og hendes Udseende var for ham en Overraskelse. Hun var mere sikker i sin Optræden og mere beleven.

Hun gav ham et aabent Smil, som om hun vilde sige: "Jeg er kommet tilbage til dig efter flere Aars Fravær. Glæd dig i mig og vær glad i mig. Du ser, at jeg har udviklet mig til min Fordel. Vent meget af mig — jeg kan give meget."

"Hvorfor kastede David sig ikke ind i Politiken?" spurgte han braat og lagde til: "Siden du ønskede det?"

"Han var saa optaget med sit Embede."

"Jeg er sikker paa, at du øvede en enorm Indflydelse over ham."

Hun rystede paa Hovedet. "Deri tager du feil. Han gjorde akkurat som det behagede ham."

Julia var meget optaget med sine Børn i de første Dage, og de fulgte hende overalt. Han kunde høre deres lystige Udraab fra den anden Side af Gangen, og de blev ikke træt af at fortælle sin Moder om Onkel John.

Da Tremaine opdagede, at det var hyggeligt at have hende omkring sig, begyndte han at have en fin Fornemmelse af Irritation. Det blev ham ubehageligt, at han følte, at hans Broders Enke ikke gjorde et ubehageligt Indtryk paa ham ved sin Nærværelse. Hvorfor kunde hun ikke have været i Norden og indskrænket sig til at skrive? Han kunde bedre have ordnet hendes financielle Affærer, hvis hun havde holdt sig væk. Han ordnede det mere og mere slig, at han gik tidlig over til Gruberne og spiste sin Lunch der. Nolan bragte over Smørrebrød og Øl. Og han lavede sig Pligter, der forlangte hans Fravær fra Huset, saa han var der mindst mulig.

Da Leavitt en Eftermiddag skulde til at begive sig paa sin sædvanlige Tur over til sin dyrebare Veninde, Mrs. Tremaine, blev han overrasket ved at se John ride op til Huset og be om at faa tale nogle Øieblikke med ham.

"Det vil ikke tage fem Sekunder," sagde John.

"Kom ind, kom ind!" sagde Advokaten. "De skal faa fem og tyve, om De ønsker det."

Men han saa af den Maade, hvorpaa John begyndte at spadsere op og ned paa Gulvet med Hænderne paa Ryggen og med Ridepisken i den ene Haand, at der var liden Udsigt til, at han fik træffe Mrs. Tremaine den Eftermiddag. John sagde braat:

"Jeg sagde til Dem, da jeg kom, at jeg kom til at reise tilbage til Sydafrika. Jeg vil nu have Dem til at hjælpe mig med at ordne mine Affærer, før jeg reiser om fjorten Dage."

"Hvorfor vil De gjøre det?" spurgte Advokaten.

"Det vil saa omtrent komme til at dræbe Deres Moder."

John lo. "De tænker ikke paa noget andet end paa Kvinden!" udbrød han. "Hvilken trofast Mand De dog er alligevel. Det dræbte ikke min Moder, da jeg reiste fra hende den første Gang, og jeg kommer til at forlade hende i temmelig gode Kaar. Jeg ønsker at skrive mit Testamente og give hende Riverside og en aarlig Rente. Jeg skal ogsaa testamentere Chloe noget. Vil De være saa venlig at ordne dette for mig snarest mulig?"

Leavitt satte sig ved Vinduet, hvorfra han kunde se Veien, hvor Johns Hest blev ført op og ned af en Negergut. Saa sagde han:

"Skal De løbe bort igjen, John, eller hvad?"

"Hvad mener De?"

"Det ser ud til, at De ikke har været istand til at tage Følgerne," sagde den gamle Advokat, "og jeg skulde antage, at De paa Deres Vandringer har havt værre Ting at kjæmpe med end dette."

Tremaine trak paa Skuldrene.

"Det ser noget leit ud dette, naar De har ialfald god Udsigt til at vinde en agtet Stilling."

"Vinde en agtet Stilling?"

Leavitt nikkede. "Jeg mener for Deres Moders Skyld, for alle disse skrækkelige Aar."

Tremaine bed Tænderne sammen. Altid for hendes Skyld! Han sagde skarpt, idet han stansede og vendte sig mod Advokaten:

"For Guds Skyld, Mand, tænk en liden Smule ogsaa paa mig!"

"Det kan hænde, at det er et Gode, at der er nogen, som tænker kun paa hende," fortsatte Leavitt haardnakket.

"Hun er heldig."

Leavitt smilte. "Det har aldrig faldt mig ind at kalde Deres Moder heldig, før De kom hjem," sagde han.

"Hun har sin Svigerdatter," sagde John. "Hun har sin Søns Børn. Hun har en Formue og Mammy, som er det mest trofaste Menneske paa Guds grønne Jord."

"Aa, ja!" sagde Leavitt og smilte. "Men det er sandt, Jeg har her et Brev fra Isobel." Han greb ned i Frakkelommen og tog det frem.

Tremaine holdt Haanden op. "Vis det ikke til mig," sagde han kort. "Lad os tale om mine Forretninger nu."

"De er en merkelig Mand, John Tremaine!" sagde Advokaten. Og til hans store Overraskelse sagde Tremaine, idet han saa paa ham:

"Jeg er en skrækkelig ensom Mand."

Begge blev siddende en Stund uden at sige noget, hvorpaa Leavitt, som endnu ikke havde faaet fuld Forstaaelse af, at Tremaine, hvem han havde lært at holde af, stod i Begreb med at forlade Virginien, nu vovede at sige:

"Hvorfor fortæller De hende ikke det, Gutten min?"

Tremaine lo. "Jeg skulde tænke, at De, Leavitt, sad inde med mere Sydstatsstolthed, end hvad der er kommet frem i, hvad De har sagt idag."

"Jeg ved ikke det," sagde Advokaten i en ligegyldig Tone. "Stolthed er en daarlig Hest at ride i en kold Nat. Jeg tror ikke, at jeg har saa megen Stolthed som andre Egenskaber. Jeg synes, at en Kvinde skulde have fuld Anledning til at kjende den Mand, hun elsker."

"Hør her!" sagde John næsten bidsk. "De ved ikke, hvad De siger. Hvad mener De med "den Mand, som hun elsker"? Sagen er, at Miss Malvern ikke bryr sig det mindste om mig."

Leavitt rystede paa Hovedet. "Det forholder sig ikke saa," sagde han. "Stakkels lille Pige!"

"Vi skal holde hende aldeles udenfor, om De vil være saa venlig," sagde John barsk, "og jeg skulde tænke, at det vilde være nok at holde os til den Sag, som vi holdt paa at drøfte. Jeg har fortalt Dem, hvad jeg agter at gjøre. Hvis De vil være af den Godhed . . . ."

Der var nogen, som bankede paa Døren. Hverken Leavitt eller John havde seet nogen komme op til Huset og Leavitt sprang op og aabnede Døren for Mr. Malvern.

Malvern saa ikke med det samme, at Mr. Leavitt ikke var alene, og han begyndte med høi Stemme:

"Det glæder mig at finde dig hjemme. Goddag, min kjære Leavitt."

Han rystede Advokatens Haand med stor Varme. Det viste sig i hans Ansigt, at han var meget oprømt, og da Leavitt hilsede paa sin Nabo, saa han en Forandring hos ham saa stor, at den ikke kunde forklares paa anden Maade, end at han pludselig var kommet i Besiddelse af en stor Formue eller havde opnaaet en

eller anden stor Lykke. Malvern lagde Hatten paa Bordet, trak af sig Hanskerne, og idet han satte sig i en Stol, saa han op og sagde ivrig:

"Jeg ønsker at lægge Beslag paa din Tid i nogle Minuter, Sam. Sæt dig ned her hos mig, gamle Ven." Og saa opdagede han John, som stod borte ved Vinduet med Ridepisken i Haanden. Hele Udtrykket i Malverns Ansigt forandredes med engang.

"Goddag," sagde han kort. "Jeg saa Dem ikke. Jeg troede, at jeg var alene med Sam."

Man kunde vel sige, at Tremaine ikke havde havt mange Fornøielser i Livet. Han følte det slig ialfald, og han agtede ikke at nægte sig den Fornøielse at høre Malvern fortælle om den store Formue, som var faldt i hans Skjød. Han besvarede Malverns Hilsen med den mest udsøgte Anstand, og istedetfor at gaa sin Vei satte han sig selv godt tilrette borte paa Vinduskarmen.

"Jeg kom selv for at tale med Sam om et Forretningsanliggende, og jeg antager, at De er kommet i samme Hensigt."

Malvern saa paa ham. Han likte ikke John Tremaine og havde ingen Tillid til ham, men paa samme Tid var han paa en vis Maade ræd ham. Og nu var han ærgerlig over, at han skulde være sig bevidst Johns Magt, at han skulde finde hos denne Mand noget, som tvang ham til at tage Hensyn til ham. Men hvis John følte, at hvad der nu vilde komme, gav Løfte om en vis Fornøielse, følte Malvern ikke mindre, at det lovede ham en vis Tilfredsstillelse. Han vendte sig til Advokaten og talte direkte til ham.

"Jeg saa gjerne, at du blev med mig over til

Richmond, Sam, paa Aftentoget, om du kan. Jeg har en temmelig vigtig Forretningsaffære at ordne, og jeg ønsker, at du skal tage dig af den Sag for mig."

Leavitt ventede. Det var for ham et Drama af overordentlig Interesse — et Skuespil, hvis Løsning han vidste paa Forhaand. Han var nu en uvillig Tilskuer.

"Der er hændt noget ganske usædvanligt," sagde Malvern, og man kunde høre paa Stemmen, at han var meget bevæget. Han tog Hanskerne fra Bordet og trak dem gjennem Fingrene. "En meget usædvanlig Ting."

Tremaine saa paa ham, medens han talte, og der var for en, som kan læse i Menneskenes Hjerter, intet uforstaaelig i dette Blik. Man læste der hvad et Menneske føler, naar det ser, hvor godt en Velgjerning er gjort, uden at det selv nogensinde kan høste nogen Belønning for det.

Malvern holdt inde og ventede. Han var saa optaget med den anden Mand, at en fintfølende tredje Person skulde have forstaaet, at hans Nærværelse ikke var ønsket. Leavitt, som ikke ønskede at sige noget, var dog nødt til at komme med en Bemerkning.

"Jeg er bange for, at det er noget sent at reise til Richmond idag," sagde han med sin bløde Stemme. "Det er næsten Kveldstid."

Skjønt Tremaine godt vidste, at det var en vanskelig Sag, som skulde behandles her, sagde han dog fra sit Hjørne:

"Mr. Malvern, De maa være saa venlig at lade mig være den første, som lykønsker Dem."

Malvern vendte sig mod ham næsten glubsk. "Hvad mener De, min Herre!" raabte han, idet han vendte sig i Stolen og saa paa Manden, omkring hvem Skyggerne i Værelset syntes at falde.

"Leavitt ved ikke om det," sagde John let henkastet; "men Mænd, som er i Kulforretning, ved om altsammen. De forstaar, at jeg er særlig interesseret i Landet paa disse Kanter. Jeg hørte noget om Sagen i New York i sidste Uge."

Malvern vendte sig igjen til Leavitt og sagde:

"Det ser ud til, at Malvern ikke er en fuldt saa daarlig Eiendom, som vi troede, Sam. Sagen er, at jeg har antaget et Tilbud af en halv Million Dollars for Fjeldstrækningen og Myren." Han holdt inde igjen. Han var saa bevæget, saa begeistret ved Tanken paa, at han var en rig Mand, at det optog ham aldeles. Den pludselige Forandring fra Fattigdom og de Bekymringer, som følger med den, til Velstand, havde næsten lammet ham. Han havde ventet at gaa i Graven som en fattig, uheldig gammel Mand. Hans Hænder skjalv, idet han fingrede med sine Hansker. Man kunde se paa hans Kinder og i hans Øine, at han havde Feber.

Ja, alt var blit forandret. Hans hele Tilværelse var blit forandret i et Øieblik. Nu kunde han holde Hovedet op sammen med de bedste Mænd i Distriktet. Det kom saa pludselig, at han ikke havde taget sin Forstand til Hjælp. Den Mand, som gav ham Tilbudet, havde neppe forladt Malvern Gaard, før han havde kaldt paa sin Vogn for at kjøre til Nedlands.

Dette var en overordentlig ubehagelig Stund for

Leavitt. Han havde at gjøre med noget, som han misbilligede, men som han ikke kunde protestere imod. Han vidste, at Malvern ventede af ham, at han skulde vise Glæde over, hvad der var hændt hans Ven. Han kunde ikke se paa Tremaine.

"Det glæder mig meget," sagde han oprigtig. "Ingen er mere glad over dit store Held end jeg." Malvern var ikke istand til at observere Afskygninger af andres Følelser. Han var aldeles fra sig selv af Glæde over, at han nu skulde blive en meget velstaaende Mand.

"Jeg stansede ved Postkontoret for at sende et Telegram til min Datter. Hun skal komme hjem strax. Det er heldigvis forbi med dette hendes lille Foretagende."

Der var et Dusin Spørgsmaal, som Leavitt havde stor Lyst til at rette til sin Ven. Men han lod det være. Malvern fortsatte at tale til ham uden at tage noget Hensyn til Tremaine.

"Jeg har solgt Jordstykkerne til et Bolag i New York," sagde han. "Jeg tror, det var uforstandigt at antage det første Tilbud, men jeg er ikke længere nogen Forretningsmand, Sam, og jeg ønskede at overlade til dig at styre alle mine Affærer."

Leavitt rystede paa Hovedet.

"Det skulde være mig en Glæde at gjøre, som du siger," sagde han, "men ...." og han tog denne Beslutning, som om han havde Klienter i Hobetal — "jeg tænker meget alvorlig paa at slutte min Forretning."

Malvern saa paa ham og begyndte at le. "Tul

og Tøv!" sagde han. "Du skal gaa ind i min Forretning, og den vil skaffe dig Arbeide nok."

Han reiste sig. Han var saa nervøs, at det kom frem i alt han sagde og gjorde. Han havde formelig Feber. Hans Nysgjerrighed var ham dog for sterk, og han spurgte John modstræbende, som om han var blit tvungen til det:

"Maa det være mig tilladt at spørge Dem, Tremaine, hvorledes De kunde faa vide dette saa snart?"

John kom frem til Bordet, idet han tog op sin Hat og sine Hansker. Hvad han havde sat igang, nemlig at kjøbe en Del af Malvern-Eiendommen for en halv Million Dollars, var nu blit udført. Isobel vilde ikke blive nødt til at arbeide for sit Brød — han havde sørget for hendes Fremtid.

"Der er ingen Hemmeligheder i Grubekredse, Mr. Malvern," sagde han let henkastet. "Jeg kjender temmelig godt til, hvorledes Sagerne staar her i Distriktet."

"Hvis De ønskede at kjøbe min Eiendom, saa er det nu forsent," sagde den gamle Mand koldt.

John bukkede. "Jeg ser det," sagde han. "Hvis Blythe Mountain Co. ønsker Eiendommen, vil det være nødt til at betale en meget høi Pris for den."

25de Kapitel.

Det var lykkedes John at skabe sin egen Karriere med en Mesterhaand. Lige fra det Øieblik, han som ung Mand drog ud i Verden alene for at skabe sig en Fremtid, var der ingen Hindring, som kunde stanse ham. De Ord, som Bankpræsidenten havde sagt til ham, og som havde gjort et saa sterkt Indtryk paa ham, kunde vel være fortærskede Sandheder, men de blev en Ledestjerne i denne Mands Liv.

"Vig ikke tilbage for nogen Hindring." John havde ikke veget tilbage for nogen, og Følgen var, at han havde havt stor materiel Sukces. Kvinderne havde i hans Liv i Sydafrika spillet en underordnet Rolle. Han var blit altfor dybt saaret, hvilket havde gjort ham meget bitter, til at blive let forelsket igjen, og han mødte alle Kvinder med Mistillid.

Imidlertid havde den daglige Omgang med Julia ført til, at han maatte i nogen Udstrækning forandre sin tidligere Mening om hende. Hun havde udviklet sig til en Kvinde, som var forskjellig fra den, som han havde ventet at træffe, og medens han havde besluttet sig til ikke at ville forstaa hende, ikke at gjøre sig den Umage at studere hende, kunde han dog ikke undgaa at blive paavirket af hende. Han saa, at hun ikke havde det let i sit Forhold til hans Moder. Han vidste, at hans Mo-

der nærede Fordomme mod hende, og han vidste ogsaa, at det var et meget haardt Arbeide at vinde hendes Hjerte under saadanne Omstændigheder. Hun var meget høflig mod Julia, men aldrig hjertelig, hvorimod Julia kjærlig og sød var næsten udmyg i sin Hengivelse for sin Svigermoder.

Leavitt havde spist til Aften med dem, da han kom til at forlænge sit Eftermiddagsbesøg hos Mrs. Tremaine, til det var næsten Kveldstid, og efterat de havde spist, blev de siddende i Dagligstuen og tale om den store Forandring, som Malverns Formuesomstændigheder havde undergaaet.

Mrs. Tremaine tog det hele mere rolig, end John havde ventet, og Leavitt lagde absolut ingen Begeistring for Dagen. Det var anderledes med Julia.

"Isobel vil kunne gifte sig af Kjærlighed," sagde hun.

"Og Isobel kommer nu tilbage," bemerkede Mrs. Tremaine.

John sagde intet.

Mrs. Tremaine kunde ikke forstaa den Maade, hvorpaa John behandlede sin Broders Enke. Det oprørte hende, at den rige Søn skulde vise slig Mangel paa Interesse for Svigerindens financielle Affærer. I hendes Øine havde han nu her en ypperlig Anledning til at betale helt tilbage den hellige Gjæld.

Hun kunde heller ikke forstaa Julias Behandling af John — hendes overordentlige Hensynsfuldhed, hendes Ønske at vise sig i det bedste Lys for ham, at behage ham. Det var noget, som den stolte og tilbageholdne Moder ikke kunde like. Hun vidste intet om sin

yngste Søns sentimentale Interesse for Julia Cameron, for deres Forlovelse var ikke blit offentliggjort. Hun tænkte ved sig selv: "John maa nu gjøre nogct for sin Svigerinde. Det vil ikke blive noget andet end Gjengjæld for en langt større Velgjerning — for en uforglemmelig Velgjerning paa en Tid i Johns Liv, da han mest trængte den. Kan Penge — aa, denne væmmelige Ting — kan Penge spille slig en skrækkelig vigtig Rolle i et Menneskeliv? Han maa betale David ved at hjælpe Julia." Men hun vidste ikke, hvorledes hun skulde lægge Sagen frem for sin Søn.

Hendes Omsorg for sin Søns Børn, hvilken var større end hendes Omsorg for sin Søns Hustru, bragte hende til at anstille en Sammenligning mellem sine to Sønner. David havde været et Barn for hende til det sidste. David raadførte sig med hende, henvendte sig til hende i alle Ting. Han havde en stor Indbildningskraft og var meget vittig, og hans Moder fandt dette meget indtagende hele hans Liv. Naar hun nu tænkte paa, at han i de sidste Aar havde været mindre heldig med sine financielle Affærer og ikke havde efterladt sig en Formue, i Modsætning til, hvad hendes yngste Søn havde været istand til at skabe, tiltrods for, at han havde en Plet paa sit Navn, begyndte hun at blive skinsyg paa Davids Vegne og endnu mere paa hans Børns Vegne. Mrs. Tremaine havde ingen Anelse om, at hendes Svigerdatter vidste noget om Johns Forseelse. Hun troede, at David aldrig vilde fortælle sin Broders Forbrydelse.

"Du maa tale til John, Julia," sagde hun en Dag til sin Svigerdatter.

"Ikke om jeg skulde sulte ihjel paa Gaden," svarede Mrs. Tremaine.

"Du maa tale til ham for Gutternes Skyld."

"Det vilde være bedre, om du gjorde det, Moder."

Mrs. Tremaine pressede Læberne sammen og svarede ikke.

"Det vilde være bittert nok at modtage Hjælp fra ham," sagde Julia.

Og Mrs. Tremaine saa hurtig paa hende og spurgte:

"Hvorfor skulde det være bittert?"

Og Julia indsaa nu, at hendes Svigermor ikke kjendte noget til hendes Forhold til John i gamle Dage.

Julia sagde nølende: "Vilde ikke Mr. Leavitt ...."

Og hendes Svigermoder rystede paa Hovedet og svarede:

"Jeg tror, at John vilde tage det ilde op om nogen anden end du talte til ham."

Medens de talte om dette, kom John ind i Dagligstuen, og Mrs. Tremaine vinkede til ham, idet hun bestemte sig til at benytte Anledningen til at lægge Sagen frem for ham.

"Vi holdt netop paa at tale om dig, John. Vil du ikke sætte dig et Øieblik? Jeg sagde netop til Julia, at siden hun kom ned til os, har vi ikke talt sammen om ...." hun nølede. Hvor underlig var det vel ikke, at det skulde være saa vanskelig at nævne til ham hans Broders Navn. ".... om Davids Affærer." Hun

stansede lidt, da hun havde udtalt Navnet, og John saa, at hun led.

Julia sad i Sofaen sammen med sin Svigermoder, og Mrs. Tremaine lagde sin Haand paa Julias, medens hun talte, som om hun tog hende under sin Beskyttelse. Det var det eneste Kjærtegn, som John nogensinde havde set sin Moder frivillig give sin Svigerdatter.

John stod overfor dem og saa rolig ned paa dem begge. Begge Kvinder følte, at han var en Mand, som det vilde være vanskelig at bede om Hjælp.

"Julia vilde ikke lægge Sagen frem for dig, men jeg vil gjøre det, John," sagde hans Moder rolig. "Du kan forstaa, at det er umuligt for mig at leve i Luxus paa Riverside — en Luxus, som er slig, at jeg ofte føler, at jeg ingen Ret har til den — medens Davids Sønner og Enke ...." hun stanset.

Hendes Søn tog ikke Øinene fra hende. Hun henvendte sig nu bønfaldende til ham, som var et Udskud i Familien, til det glemte, forsømte sorte Faar. Han lagde Hænderne paa Ryggen og stod og ventede, som om han var bestemt paa, at hvad der blev sagt om Sagen, skulde blive sagt af hende.

Der var mange Ting, som hun holdt paa at sige, men hun var uvilkaarlig saa loyal mod sin Søn, at hun ikke kunde sige noget, der kunde sætte John i et uheldigt Lys, i en tredie Persons Nærværelse, selv om denne Person var hans egen Svigerinde.

Saasnart som han saa, at der var Antydninger til Taarer i hendes Øine, vendte han sit Blik fra hendes Ansigt og fæstede det paa sin Svigerinde.

Julia sad i Sofahjørnet, et lidet Stykke fra sin Svigermoder, idet hun støttede sin ene Haand og Arm paa Enden af Sofaen. Hun saa bort fra dem begge to. Hun pustede tungt og lidt ujevnt. Hun var ikke sig selv, og han vidste ikke, at hendes Øine viste Smerte.

Hendes sorte Kjole passede hende efter Tidens Mode som en Blomsterskede. Hun havde været en vakker Pige, og hun var nu en meget vakker Kvinde. Hun var deiligere end hun nogensinde havde givet Løfte om at blive, da han kjendte hende som en Pige paa sytten Aar. Hun sad nu med Hovedet lidt bøiet og saa ned paa sin Haand, der omfattede Mrs. Tremaines.

Billedet af de to Kvinder i Sofaen vakte blandede Følelser hos ham. Deres absolute Afhængighed af ham, hans Herredømme over deres Skjæbne, var uvilkaarlig en Tilfredsstillelse for ham, men det var bittert for ham at vide, at i det mindste i den ene af disse Kvinders Øine var han uigjenkaldelig en vanæret Mand, og at den anden i pigeagtigt Tyranni og i sentimental Kaprice havde drevet ham ud af sit Liv. Han fordømte sig selv hver Gang, der vaktes hos ham, om end kun for et Øieblik noget, som lignede Sympati for hende.

Han talte kort og haardt for at holde nede sine blidere Følelser:

“Intet er faktisk saa tragisk, som vi gjør det til, ved du. Se nu ikke saa ulykkelig ud. Jeg skal naturligvis sørge for Julia og Gutterne.“

Hvor uforklarlig han er, tænkte hun. Hvor underlig! Hun flyttede sit Blik fra ham og saa paa sin

Svigerdatter og lagde Merke til, at Julia var meget rød.

John stod ubevægelig og saa paa den Kvinde, som kunde have været hans Hustru og kunde have dannet hans Skjæbne, og som han var nødt til at sørge for i Kraft af et af disse uforklarlige Puds, som Omstændighederne kan føre med sig. Det kunde hos en anden Mand have vakt Følelsen af Triumf at befinde sig i en saadan Stilling, men der var ingen saadanne Følelser i hans Hjerte.

Han saa hendes Forlegenhed og sin Moders Bevægelse. Han ønskede at gjøre Ende paa dette og saa hurtig som mulig fjerne de to Kvinders Bekymringer.

"Hør her," sagde han. "Som jeg sagde før, der er meget faa Tragedier i Livet. Lad os ikke lave en af et Pengespørgsmaal."

Han opgav for første Gang sin stive Holdning overfor dem. Han gik over til Ildstedet, tog en Cigar op af Lommen og stod røgende foran dem. Der hang Julekranse omkring i Værelset, og over Døren hang en stor Bundt Misteltener, under hvilken Roger havde fanget og kysset alle i Huset, Tom Nolan indbefattet.

Tremaine følte sig ikke som en Forhørsdommer, da han kom med Spørsmaalet:

"David havde spekuleret i Sukker, før han døde, havde han ikke?"

"Jo."

"Og han spekulerte i Sukker" . . . Tremaine tog nogle Drag af Cigaren . . . for sytten Aar siden, da jeg forlod Virginien. Han likte Wall Street selv da."

Mrs. Tremaine vendte sig til sin Svigerdatter og sagde med Forundring i Stemmen:

"Julia! Jeg vidste ikke, at David spekulerte."

"Hvad vilde det nytte at fortælle dig det?" svarede Enken.

John fortsatte. "Der er nogle uindfriede Vexler, som David har udstedt, omkring en sytti Tusen Dollars, hvis jeg ikke tager feil."

Julia kunde ikke lade være at spørge: "Hvorledes ved du det?"

Tremaine slog Asken af Cigaren over Ildstedet:

"Jeg har paataget mig at indfri dem."

26de Kapitel.

Tremaine havde været optaget hele Formiddagen ved sin Pult i Kontoret ude ved Gruberne. De som boede i Settlementet, der var sprunget op, var Ungarer, Italienere og Negre, og hans Dom havde været hurtig og summarisk. Kamphanerne var blit anbragt i Fængslet, og for Øieblikket var ikke Basen likt i Gruberne. Men det hele tjente til at øve en beroligende Indflydelse paa ham. Det var en Fornøielse for ham at øve Justits, og han tog intet Hensyn til Leavitts Advarsel med Hensyn til den Uvilje, som der var blit mod ham. Han tilbragte i sit lille Kontor flere Timer hver Dag. Han fyldte Stillingen, som ingen mindre Mand end han kunde fylde den, for han var faktisk baade Forretningens Finansmand, dens Bestyrer og dens Bas i en Person. Ved sin Pult i dette Kontor udarbeidede han sine Planer, og her holdt han Ret som en Enevoldskonge. Smaa Misforstaaelser blev ordnet der. De lokale Embedsmænd var hans Venner og Hjælpere. Som han nu sad ved sin Pult og saa ud gjennem Vinduet, saa han Skogen derude, over hvis Furutræer Kraakerne fløi med sine simple, tomme Reder under sig.

Leavitt kom samme Formiddag ind til ham med den Nyhed, at en Delegation fra Richmond havde beslut-

tet at komme over til Riverside for at opfordre John til at modtage Nominationen som Kongreskandidat.

"Hele Virginien kunde ikke tvinge mig ind i Politiken nu," sagde Tremaine. "Det er for sent."

"Der er ingen, som har tvunget Dem, er der vel, John?"

"Skjæbnen har," svarede John.

"Skjæbnen er en daarlig Undskyldning," sagde Advokaten. "Der er noget i en stærk Mand som Dem, der trodser Skjæbnen."

"Klokken er næsten 12," fortsatte Advokaten, idet han saa paa sit Uhr. "Vil De ikke gaa tilbage sammen med mig. Dette er den vakreste Dag, som kan tænkes."

"Jeg spiser Middag her, Leavitt."

Leavitt gjorde en Grimace. "Er det ungarsk Stew eller italiensk Makaroni?"

"Det er Smørrebrød og Øl."

"Det er vel bedst, jeg gaar da og tager vare paa Familien."

"Hold min Moder med Selskab," sagde Tremaine.

Da Leavitt var kommet bort til Døren, stansede han og tændte en ny Cigar. John bøiede sig over sit Skrivebord og sagde:

"Hvorfor ægter De ikke min Moder, Leavitt?"

"Hvad er det, De vover at sige, min Herre!" udbrød den gamle Advokat, idet han blev rød over hele Ansigtet.

"Hun kommer til at trænge Dem i høi Grad, naar jeg er reist tilbage til Sydafrika. De skal ikke skamme Dem over den guddommelige Ild." John smilte. "Den lange Hengivelse for min Moder har holdt Dem

overordentlig ung, Sam. Kjærlighed klæder en Mand, som Dem."

Efter at have gaaet over halve Gulvet skjøv Leavitt op den simple Furudør, gik ud og slog den igjen efter sig, saa det dundrede i det lille Kontor.

Tremaine blev atter fordybet i sit Arbeide. Han likte ikke at have Ovn i sit Kontor, og derfor havde han givet Ordre til, at der skulde være en Peis, hvorfra der gik et Skorsten af Murstén, og han brændte Cedar, Furu og store Hickorykubber. Han saa paa Ilden, der for ham talte om Venskab. Det var som venlige Stemmer, naar han hørte Lyden fra de brændende Kubber.

Han tog frem nogle Aviser fra Sydafrika, som han havde taget med sig til Kontoret, aabnede dem og begyndte at læse. Det var to Maaneder gamle Nyheder, men for ham var de nye og interessante. Han blev fordybet i Nyhederne fra Johannesburg. Stemmerne fra den sydafrikanske Veldt med de uhyre Afstande, som havde udgjort hans Hjem saa længe, kaldte nu paa ham, akkurat som Virginien havde ladt sin Stemme høre, men det hele var saa forskjellig. Det var en anden Sort Appel. Virginien bragte ham grusomt tilbage, lidenskabelig, fuld af Længsler og Løfter. Det havde med hele Ungdommens Tillokkelser fyldt hans Sjæl med alt, som Indbildningskraften kunde rumme. Virginien havde lovet ham de Ting, som en Mand alene kan modtage af sit Hjem, de Ting, som en Mand alene kan finde blandt sit eget Folk, Resultatet af de Idealer, hvis Fødsel og Dyrkelse ikke er i noget andet Land end, hvor hans Vugge stod. Virginien havde lovet at krone hans Liv. Han var blit tilbudt Kjærlighed

her. Nu saa det ud til, at Hjemkaldelsen med alle sine Tillokkelser var falsk og usand — en Huldredans over Myren. Han læste videre i Bladet og fandt Navne paa kjendte Mænd, hvem han havde kjendt som Ubetydeligheder, men som under hans Fravær havde havt Held med sig og var blit rige.

Men nu lovede den sydafrikanske Veldt ham de Ting, en Mand ser efter, naar visse Forhaabninger er døde, naar en vis Vei er blit lukket for ham for altid. Den lovede ham Ro efter alle disse Aar i travl Virksomhed, Glemselens Velsignelse paa et Sted, hvor man ikke havde Minder.

Tremaine lagde sine Blade sammen. Han vilde reise, saasnart Julen var over. Hans Hjerte protesterede, men han gjorde sig haard. Han vilde ikke lytte til dets Stemme.

Han blev siddende ved sit Skrivebord, idet han tænkte paa Forretninger og nye Foretagender, bestemt paa, at alle hans Interesser skulde dreie sig om at skabe en ny Formue med alt det Aandsarbeide, som følger med det. Han regnede og regnede og Tallene voxte under hans Blyant. Han holdt paa at lægge sammen Talrækker, da han hørte unge Stemmer, og Gutterne kom til hans Vindu sammen med sin Moder.

Lille Roger bankede paa Vinduskarmen. "Kan vi komme ind, Onkel John?"

Tremaine aabnede Døren for dem. De kom ind som vilde Indianere med Raab og Støi og kastede sig over sin Onkel som Vildmænd. De var røde i Kinderne, deres Øine straalede og de talte meget høit. De

kunde ikke andet end drive det daarlige Humør ud af en skuffet Mand.

John holdt dem til deres store Fryd fra sig med en Haand.

Julia, hvem han havde givet et lidet Nik, stod rolig borte ved Døren, og da han havde rullet begge sine Brodersønner bort i en Krog, og holdt dem fangne bag nogle Stole, lo han over sin Seier.

"Jeg vil, at dere Gutter skal gaa tilbage til eders Bedstemoder," sagde deres Moder. "Tag eders Luer og kom afsted."

De var for meget vant til at lyde til, at de kunde finde paa at protestere, og de for ud gjennem Døren under et skrækkeligt Leven.

Da Julia havde lukket Døren efter dem, vendte hun sig og sagde aabent og ligefrem, hvilket han særlig likte hos hende, idet hun rakte frem sin Haand:

"Jeg kan aldrig faa tale med dig alene hjemme, og jeg har derfor været dristig nok til at komme hid for at gjøre det. Jeg ønsker at takke dig for, hvad du har gjort for mine Børn."

Hun stod der rolig, høi og yndig i sin sorte Enkedragt. Der var ingen Farve at se paa hende undtagen hendes røde Læber. Selv hendes Øine og Haar var i Sorg, som lille Roger havde sagt. Som om hun ikke helt havde ventet, at han skulde tage hendes Haand, stak hun begge Hænderne i Muffen og kom sagte over til Bordet, hvor han havde arbeidet, og blev staaende der.

"Du bad mig om ikke at takke dig. Jeg forstaar, hvad du mener, naturligvis; men du maa forstaa, hvilken Byrde du har taget fra mig."

Tremaine svarede ikke. Hun rørte ved Bordet med sin Haand og saa sig omkring i Værelset.

"Her er, hvor du har havt en ny, glimrende Sukces, er det ikke? Du har skabt Overflod, hvor der før var Ruin. Hvilke Mirakler udfører du vel ikke! Hvor vidunderlig alt synes at være!"

Han bad hende ikke om at sætte sig, men hun satte sig dog i den store Stol. Hun var alvorlig og rolig.

"Kan ikke vi blive Venner?" spurgte hun simpelt. Før han kunde svare og for at hindre ham fra at gjøre det, fortsatte hun:

"Det ser ud, som om jeg driver dig fra Hjemmet. Du holder dig her hele Tiden. Det er ikke rigtig. Det er bedst, jeg reiser tilbage til Norden strax. Jeg kan sige til Moder, at et Telegram har kaldt mig tilbage. Jeg skal lade Gutterne blive her."

Tremaine tænkte ikke strax paa, at hendes Hus ikke var beboeligt, og at derfor hendes Forslag var umuligt at gjennemføre. Han havde netop til Hensigt at lade hende tro, at hendes Nærværelse ikke afficerede ham det ringeste, og han sagde koldt:

"Jeg har det altid meget travlt. Jeg er ikke vant til at have noget Hjem eller Omgang. Jeg kommer hid, fordi jeg vil være her." Og hans Maade at være paa næsten fortalte hende, at hendes Nærværelse i Huset var ham aldeles ligegyldig.

"Jeg er glad over, at jeg ikke driver dig bort," sagde hun ivrig. "Jeg bør indse, hvor langt tilbage i Tiden alting er." Og saa gjentog hun: "Kan vi ikke være Venner?"

"Jeg kan ikke forstaa, at du virkelig kan vente det,

kan du vel?" spurgte han kort, idet han tog op et af de Papirer, som han havde holdt paa at sortere.

"Naar du taler om at vente det, saa vil jeg bare sige, at jeg har holdt op for længe siden at vente noget," svarede Mrs. Tremaine.

"Paa den Maade vil du gjøre dine Skuffelser mindre og færre, og dine Glæder vil blive saa meget større," svarede John.

Hun gjentog med lav Stemme: "Mine Glæder?" Og før John kunde svare, bøiede hun sig frem en Smule bevæget og sagde til ham, idet hun hurtig skjænkede ham sin Fortrolighed:

"Du har ingen Anelse om, hvad mit Liv har været, John."

John anbragte et elastisk Baand omkring de Papirer, som han holdt. "Jeg har aldrig undret mig over, hvad du har gjennemgaaet, og jeg gjør det ikke nu heller."

"En eneste lang, forfærdelig Skuffelse."

Det var neppe Tvil om, at hun fortalte Sandheden. Han saa det klart nok. Han lagde sine Papirer ned og saa paa hende. Hun gjengjældte hans Blik med sine store, mørke Øine med et Barns Fortrolighed.

"Hvis det er sandt, hvad du siger, saa er det uheldigt," sagde John. "Men vil du ikke, Julia, være venlig nok til at spare mig for nærmere Detaljer? Og du maa forstaa mig, naar jeg siger, at de paa ingen Maade kan interessere mig. Det er nu over Middag, og om nogle Minuter skal jeg udbetale to hundrede Mænd deres Ugeløn. Det vilde ikke være behageligt for dig

at være her sammen med en Mængde skidne Ungarer og Italienere."

Han saa, at hun bed sig i Læberne, og dette, hvilket var en gammel Egenhed hos hende, bragte ham til at huske hende i gamle Dage, da alt hos hende, hvad det end maatte være, havde for ham en udfordrende Ynde.

"Jeg er et Stykke af en Vildmand," sagde han mindre uhøflig. "Jeg har Ordet for at være en upoleret Mand, saa du maa ikke blive overrasket, om jeg er som mit Rygte."

Julia lagde sin Muffe paa Bordet. Hun lænede sig paa den og saa op til ham. Hun fik Taarer i Øinene. Hun sagde med lav Stemme:

"Tror du ikke, jeg ved det? Tror du ikke, at jeg forstaar det, John? Du blev bitter. Jeg ved, hvad der gjorde, at du blev saa uhøflig. Jeg vilde ikke blive det mindste overrasket, om du slog mig. Lad os være oprigtige," fortsatte hun. "Bare oprigtige. Du er stor og ædelmodig og forunderlig snild mod andre. Forsøg ikke at blive altfor — altfor haard mod mig. Jeg er saa ulykkelig, saa aldeles ulykkelig — —" Taarerne begyndte at komme, og hun lagde Hovedet paa Muffen og rystede af Bevægelse.

"Tag dig sammen, Julia," sagde han mindre haardt. "Om nogle Minuter vil dette Kontor være fuldt af Arbeidere. Du maa gaa hjem igjen. Kom nu."

Men han rørte ikke ved hende. Han tog hende ikke ved Skulderen, og heller ikke gik han over til hende. Efter nogle Øieblikke løftede Mrs. Tremaine Hovedet, tørrede Taarerne bort, trak ned Sløret og fæstede

Skindboaen under Halsen. Da han gik mod Døren sammen med hende, sagde hun:

"Gud ved, at jeg ikke ønskede at komme til Virginien. Jeg kunde dog ikke finde paa nogen Undskyldning overfor din Moder. Hun vilde ikke have forstaaet det. Gjør det saa let for mig, som du kan, medens jeg er her. Vil du ikke, John?"

Hun stansede ved Døren. Man kunde udenfor høre Lyden af Tremaines Automobil, som Nolan havde kjørt til Kontoret for at hente sin Herre. Der var blæst til Middag i Gruberne, og gjennem Vinduerne kunde de se de første Arbeidere komme henover Stien, som førte til Johns Kontor.

"Du maa lade Nolan kjøre dig hjem, Julia, og lade ham komme tilbage for at hente mig."

Men hun blev staaende. "Jeg kom hid i en vis Hensigt, og jeg forlader ikke dette Sted, før jeg har opnaaet, hvad jeg er efter," sagde hun bestemt.

"Jeg er bange for, at denne Gang maa du gaa tilbage akkurat, som jeg sender dig, Julia," sagde han, idet han aabnede Døren. "Jeg er vant til at blive adlydt."

"Hvor haard Livet har gjort dig!" mumlede hun.

"Sandelig, meget haard."

"Hvor haard har jeg vel ikke gjort dig, John — mit Arbeide."

Han smilte. Han lagde for Dagen sin Haardhed som en Kunstner. "Aa nei. Du maa ikke give dig selv Skylden for det," sagde han let henkastet.

"Der er meget faa Kvinder, hvis Indflydelse over en Mand er sterk nok til at forandre hans Tempera-

ment. Du maa ikke klandre dig selv. Tænk paa andre Ting. Der er ingen Grund til, at vore Veie skulde krydse hinanden. Nolan!" han kaldte paa Irlænderen, "kjør Mrs. Tremaine hjem, er du snil, og kom strax tilbage efter mig."

27de Kapitel.

Nu, da Tremaine havde endelig bestemt sig for at reise tilbage til Sydafrika, følte han det som en vis Tilfredsstillelse at kunne tænke paa, at han atter kunde lægge langt bag sig Problemer og Vanskeligheder, som han ikke saa sig istand til at løse, for sig selv, hvad han end gjorde. Han havde fuldstændig lukket Døren for sine Forhaabninger og udestængt for altid at tænke paa et Hjem. Atter lagde han den Plan at kaste sig ind i upersonlige Foretagender, og den Spænding, som fulgte med dem, og han vilde ikke lade sig selv, naar han nu saa frem mod nye Foretagender og nye Formaal, nære nogen Tvil om, at han i dem vilde finde en saadan Interesse, at de bragte ham til at glemme den Hunger, som var i hans Hjerte. Han havde været forskjellig før. Fattig og ukjendt havde han alt at vinde, og han kunde kaste bort alle leie Minder i Kampglæden.

Paa sine Ture mellem Richmond og Riverside, for hans Affærer medførte, at han ofte maatte reise til denne By, tænkte han ofte paa, hvor fuldstændig mislykket hans Liv havde været, som han selv udtrykte det: saa fuldstændig mislykket, fordi han ikke havde været istand til at sikre sig Lykke eller det, som skaffer Lykke.

Hans Forhold til Julia var upersonligt, og han kunde ikke andet end sætte Pris paa, at hun lagde for-

Dagen den største Tilbageholdenhed i sit Forhold til ham. Alligevel forekom det ham, at naar han var hjemme, var hun der hos ham, ved hans Side og som Regel alene med ham, enten dette var tilfældig eller med Hensigt. I alle de Aar, hun havde været gift med hans Broder, havde hun ikke forsømt sin Uddannelse. Hun havde udviklet sig paa en meget glædelig Maade. Hun var kundskabsrig og en underholdende Kvinde, foruden at være forførende. Hvis hun brugte sin Magt for at trække ham til sig og faa ham under sin Indflydelse, gjorde hun det paa en saa fin Maade, at han ikke saa det. Han kunde ikke andet end at finde hende underholdende og interessant, og lidt efter lidt begyndte de begge at søge og forlænge Konversationerne, som de fra først af undgik.

Hans Moder var meget alene eller var optaget med Børnene. Nu og da undrede han sig over, om hun gjorde dette med Hensigt.

De talte meget om Malvern og hans Formue, som kom saa pludselig. Men Isobel kom ikke strax tilbage. Derimod reiste hendes Fader til hende i Norden. Men Folk i Redlands og Richmond vidste nu, at der vilde blive gjort Forbedringer paa Malvern-Eiendommen, og at en anden udpint Plantage vilde blive bragt paa Fode igjen.

Julia var forstandig nok til ikke at omtale deres Forhold i gamle Dage, medens de var sammen. Hun var helt ud upersonlig i alt, hvad hun sagde, og Resultatet var, at hun havde etableret deres Forhold paa en fuldstændig ny Basis, før John forstod det. Han kunde huske behagelige Samtaler om Emner hentet fra Da-

gens Begivenheder, og han maatte indrømme, at de blev behandlet med Intelligens af denne Verdensdame. Han kunde huske Blikke, som blev trukket bort, før de havde nogen Mening. Han kunde mindes bløds Latter og en flatterende Interesse for alt, som han planlagde eller tænkte paa at gjøre. Julia drev sin Kampagne saa godt, at han ligefrem blev forledet til at fortælle hende nogle af sine Oplevelser. Engang, da han havde fortalt hende en Hændelse fra den første Tid af sin Landflygtighed — en Tid, da han havde lidt og lidt alene — stansede han for at se paa hende, og han saa Taarer i hendes Øine, og han hørte hende mumle: "Stakkars Gut!" Tremaine havde braat afbrudt Samtalen, og det tog flere Dage, før han kunde faa sig selv til at tale om slige Ting igjen.

At hun havde sine Børn omkring sig, gjorde hende saa meget mere indtagende. Deres Kjærlighed til sin Moder, hendes gode Forstand og Karakterstyrke, alt dette tilsammen vandt hans Respekt, hvilken han ugjerne vilde indrømme hende.

Men det farligste af altsammen og det vigtigste af alt var, at hun var en Kvinde, en fri Kvinde og en forførende Kvinde.

Han havde næret det Haab, at han kunde begive sig afsted til Sydafrika tidlig i Januar, men før han kunde gjøre sig færdig til Reisen, indtraf der flere indviklede Affærer ved Kulbolaget, der gjorde, at han ikke kunde reise saa snart. Han kom en Aften tilbage til Riverside iført sin Pelsfrakke og selv kjørende sin Automobil. Han følte sig slagen, som om han var et Dyr, der blev drevet til at søge Skjul, og det var med en Følelse af

en haardnakket og næsten sær Beslutning, at han atter tog fat paa sit Arbeide.

Han modtog hver Dag Breve og Pamfletter med Opfordringer til at deltage aktivt i Politiken. Som han saa op fra sit Arbeide en Aften, opdagede han, at han atter var alene med sin Svigerinde. Hans Moder var gaaet ovenpaa med Gutterne. Julia sad i en Stol og holdt Haanden for Ansigtet, saa ikke Lyset fra Ildstedet kunde skinne paa det.

"Aa, dette er rent for galt, John!" sagde hun. "Aa, det er en skrækkelig, en skrækkelig Skam!"

Han holdt paa at ødelægge en Pamflet, men stansede og sagde skarpt:

"Vær saa venlig at sige mig, hvad det er, som er for galt."

"At du ikke kan stille dig som Kongreskandidat."

Saa, hun vilde optage det Spørgsmaal ogsaa! Irritere ham igjen ved at bringe op det Emne!

"Jeg kan ikke forstaa, hvorfor min Karriere skal være af en saa overordentlig Vigtighed," sagde han grætten.

Uden at røre sig sad hun der foran ham, idet hun saa paa ham, og hun sagde saa lavt, at han neppe kunde høre det:

"Jeg ved, at du er i Vanry. Jeg har vidst det i flere Aar, og jeg ved ogsaa, hvad det er."

Han blev bleg. Han stirrede paa hende og bed sig i Læben. Derpaa lo han haanlig og sagde bidsk:

"Naturligvis gjør du det. Kun en mere lagt til Antallet af dem, som ved om det. David fortalte dig det, gjorde han ikke?"

"Ja, han fortalte mig det — og jeg havde Medynk med dig dengang. Du maa være saa venlig at tro mig."

Han vendte sig bort fra hende og gik over Tæppet foran Peisen. Han sagde over Skulderen til hende kort:

"Jeg ønsker ikke din Medlidenhed, Julia."

Men før han havde gaaet et halvt Dusin Skridt, pint som han var af Begivenheder og Omstændighederne, forstod han, at hendes Medlidenhed havde i sig overordentlig meget af det, som var født for ham. Før han havde vendt sig for at gaa tilbage, havde Julia reist sig og stod nu foran ham med udstrakt Haand.

I flere Dage havde han bestemt vendt sine Tanker fra hende. Hendes Personlighed var slig, at den gjorde et sterkt Indtryk paa ham. Den var vanskelig at undgaa. Hun var en forførende Kvinde. Hun kjendte sin Ynde, og hun brugte den. Han satte Pris paa den, og han var sig bevidst, at hun aldrig kom ind i Værelset, hvor han var, uden at han følte, at hun var der. Hun var desuden den første Kvinde, som havde talt til ham med Sympati om denne afskyelige Affære, og hendes klare Øine med det bløde Blik var fulde af Sympati. Som hun stod der, syntes hun at skyve bort Forhænget mellem Fortid og Nutid og gaa tilbage til gamle Dage ledende ham ved Haanden. Og han følte i det Øieblik den faderlige Ømhed komme, der kun indfinder sig med Trangen til Kjærlighed, dens Kaldelse og med Ønsket om at faa den.

Men Julia kunde ikke tyde dette af Udtrykket i hans Ansigt, for han saa ud til ikke at nære nogen ven-

lige Følelser for hende. Han saa mørk og strengt paa hende.

"John," sagde hun — og i den behagelige Modulation af Stemmen, i dens lavere Toneart med alt, som tyder paa Følelse og med just den Skygge over den, som holder Følelsen borte fra Lidenskaben — "John, du ved ikke, hvorledes jeg i disse Aar har fulgt dig i din Ensomhed paa dine Vandringer ude i Verden. Jeg saa dig i mine Drømme!"

Hun saa, at han fik et mildere Udtryk i sit Ansigt, og da hun forstod, at han ikke maatte komme over til hende for snart, benyttede hun sig ikke af Anledningen videre, men sagde:

"Jeg skulde like at faa vide alt, som er hændt dig i alle disse Aar — de mindste Smaating i dine Kampe og dine Seire. Du har ikke fortalt din Moder noget. Hun kjender ikke dine Eventyr. Du maa have havt mange. Det er mig aldeles ligegyldigt, hvad du gjorde, før du forlod Virginien, John. Istedetfor at fjerne mig fra dig i alle disse Aar, er jeg kommet dig nærmere og nærmere."

Men hun kom ham ikke nærmere nu. Da hun iagttog hans Ansigt og saa Forandringen der og Svaret, som hun fik i hans Øine, trak hun sig tilbage. Den Haand, som hun havde holdt fremstrakt mod ham, faldt ned ved hendes Side. Hun vendte sig lidt bort, og idet han nøie iagttog hende, saa han hende blegne, som hendes Bevægelse blev dybere. Hun bed sig i Læben saa skarpt, at det hvide viste sig der. Hun slog Øinene ned, og der var Taarer.

Hendes Stemme, hendes Ømhed drev ham tilbage til Fortroligheden, som der var mellem dem i gamle Dage, hvilket hun ønskede, og alligevel var der ikke den simple, uskyldige Fortrolighed, som bandt dem sammen i Ungdommen. Han gik over til hende, tog begge hendes Hænder, der hang slapt ned, og løftede dem i sine. Som han følte Varmen fra hende, kom der over ham en Forvirring af Følelser — et ubetvingeligt Ønske om at tage hende i sine Arme og holde hende fast, uden at tage Hensyn til Skjæbnen, der havde ødelagt hans bedste Forhaabninger og Inspirationer. Hun saa paa ham og Taarerne dryppede ned fra Øienhaarene.

"Nei, John, nei!" Og hun trak sig bort fra ham. "Du har ingen Tiltro til mig. Nei."

At hun trak sig fra ham, og de Følelsesudbrud, som hun søgte at undgaa, pirrede ham endnu mere. Med et Udbrud, som hun ikke kunde forstaa, men som i Virkeligheden var et Udtryk for hans Længsel efter hende, trak han hende til sig. Men før han kunde kysse hende, hørte han sin Moder komme ned Trappen udenfor. Han slap Julia, og idet han vendte sig braat fra hende, forlod han Biblioteksværelset ved at gaa gjennem Spisestuen. Han gik med rynkede Bryn, og det var let at se, at han ikke var i noget godt Humør.

John gik lige op paa sit Værelse, og før han klædte sig om til Middagen, stod han endnu en Stund ved det aabne Vindu og saa grætten ned i Dalen, som gik i Retning af Gruberne og Malverns Eiendom.

Hans Nevøer rev Døren til hans Soveværelse op og kastede sig over ham.

"Onkel John, vi vil laase og barrikere Døren og holde dig som Fange her, til du har fortalt os Slutningen paa Karavanhistorien," sagde lille Roger. "Du kom saa langt, at du skulde netop til at begive dig paa Løvejagt, da du traf stakkels Nolan."

28de Kapitel.

Julia og Mrs. Tremaine fik den Aften se John i et nyt Lys. Hele hans Maade at være paa var meget indtagende. Det var Bedstemoderens Ønske, at de to Gutter under sit Ophold paa Riverside skulde undertiden spise sammen med de Voxne i Familien. Ved saadanne Anledninger blev Middagen serveret en Time tidligere end sædvalnig, Kl. halv syv, men skjønt det var saa tidlig paa Kvelden, sad dog Roger og næsten halvsov ved Siden af sin Bedstemoder.

Mrs. Tremaine saa særlig fornøiet ud den Aften. Hun følte nemlig, at der var blit et nyt Forhold mellem John og Julia — en gjensidig Forstaaelse og Interesse. John saa nervøs ud, og det saa ud til, at Julia var overordentlig glad, men vilde skjule sine Følelser. Hun saa paa sin Søn og paa sin Svigerdatter og tænkte: "Dette vilde blive en god Løsning. Hvis Julia kunde blive hans Hustru, vilde det ordne alt paa det bedste for hende og ham og for den hele Familie."

Lille Roger, som vanskelig kunde holde Øinene aabne, sagde:

"Moder, faa Onkel John til at fortælle dig om Tom Nolan."

Tremaine rystede paa Hovedet, men David, som ikke havde ventet paa en Indbydelse, begyndte:

"Nolan vandrede sig bort i Sydafrikas Ørken og blev taget tilfange af de Indfødte. Var det ikke saa, Onkel John?"

Davids Maade at tale paa antog en uimodstaaelig irsk Dialekt. "Tom Nolan er fra Cork. Da Onkel endelig fandt ham, laa han bevidstløs bag noget Krat, og Onkel John saa ham ligge der fuldstændig dækket med Saar og Fluer. Gjorde du ikke, Onkel John?"

"David!" sagde hans Moder.

"Aa, lad han fortælle, Julia," sagde Bedstemoderen.

"Ja, lad mig det, Bedstemoder," sagde Gutten taknemmelig. "Onkel John bar ham med sig tilbage — gjorde du ikke, Onkel John? Og han passede ham, saa han kom sig igjen, gjorde du ikke?"

"Mine Folk passede ham."

"Er det altsammen?" spurgte Julia.

"Nei, det er en hel Bog," svarede Gutten.

"Aa, ti stille nu, David," sagde hans Onkel. "Det er bedst at du ikke fortæller mere iaften."

"Men dere har ikke hørt, hvad Tom Nolan var," sagde Gutten. "Han var den tapreste Mand i hele Rhodesia, siger Onkel John. Da de Indfødte pinte ham, kom der ikke en Klage fra ham. Han rev af sig irske Vitser, til han ikke orkede at tale længere. "De kunde ikke forstaa mig," sagde han — gjorde han ikke, Onkel John? — "og jeg syntes, at jeg kunde ligesaa godt drive Spøg med dem som at forbande dem," sagde han. Gjorde han ikke, Onkel John?"

Alle lo af Davids Minespil, men han saa paa sin Onkel for at vinde Bifald der.

"Og, Bedstemoder, da de tændte Baalet for at brænde ham levende, stod han der bundet til Pælen med et Taug, der skar ind i hans Kjød, og han sagde: "Læg paa mere Ved, Gutter! Dette Baal er ikke stort nok til at stege en Gris." De hylte og skreg som afsindige, idet de dansede omkring Baalet, gjorde de ikke, Onkel John? — og han bare raabte: "Længe leve Kongen! Holdt ikke et sligt Leven! Det er bare Tom Nolan, dere har faaet fat i! Der er Gudskelov bedre Mænd, som er fri"!"

Der var Fart i Fortællingen, selv om det var et Barn, som fortalte den.

"Men det ser ikke ud til, at de stegte ham alligevel, David," sagde hans Moder.

"Nei," sagde Gutten, "de stegte ham ikke. Han var saa tapper og spøgte slig, at de tog ham ned fra Baalet og lod ham ligge i den Forfatning, som jeg har fortalt. Og Onkel John fandt ham der."

I det Øieblik, da Nolans Oplevelse blev fortalt, aabnede han Døren og sagde til sin Herre:

"Der er nogen i Richmond, som vil tale med Dem i Telefonen."

Og John sprang op, glad over at have en Undskyldning for at kunne være borte fra Huset den Aften.

"Jeg skal komme strax, Nolan. Men det er bedst at du holder Automobilen færdig. Det kan hænde, at jeg maa til Richmond."

Da han var kommet bort til Døren, vendte han sig og sagde til de andre: "Det er langt fra Richmond til Rhodesia, er det ikke? Godnat."

Den følgende Dag tog han sig en lang Spadsertur. Han besluttede at gjøre sig fysisk træt. Det var en af de Maader, hvorpaa han beseirede de Djævle, som var efter ham. Han ønskede at begrave sig i Skogen, som duftede saa om Vinteren, og gjemme sig bort i Vildnisset.

Den Sti, som han fulgte, gik forbi den Landstrækning, som han havde solgt til Kulbolaget, og derpaa opover Bakkerne, der dannede Grænsen for hans Eiendom. Stien var sleip og vanskelig at følge, og der var undertiden næsten umulig at finde den. Den var fuld af Sten og knudret, som den snoede sig opover, til den kom til et Sted, der gik under Navn af Blythe Rock — en Flekke, som laa hundrede Fod over Elven. Han havde ikke været der paa mange Aar og drog opover, som om han havde været en Alpebestiger. Det havde i hans Barndom været et helt Eventyr at drage derop, og han havde Minder fra den Tid. Klokken var tre om Eftermiddagen, da han naaede sit Maal. Han kastede sig ned træt, men i godt Humør. Den tunge Gang havde sat hans Blod i sterk Bevægelse, saa Pulsen slog hurtig, men da han kjendte den kolde Vind, indsaa han det uforstandige i at ligge stille. Han stod derfor op og lod Vinden ruske sig i Haaret og stryge sin Kind, idet han gik frem og tilbage. Det høie Plateau, der beherskede Dalen, gav ham Udsyn over Distriktet rundt omkring, og han stod deroppe som en af de gamle Pionerer.

Nede ved Fjeldets Fod stod Husene i Grubesettlementet og langs Elven stod de indianske Arbeideres Hytter. Han kunde se sin Farm og Grundridset af

sine Haver dernede, og de var saa smaa, som han saa dem fra det høie Plateau, at de lignede et Barns Legetøi. Virginien syntes at sove som et af de Dyr, der ligger i Vinterhi, i denne Sydens milde Vinter. Her og der steg Røg fra Skorstenene i Redlands op over Ekelundene, der stod saa grønne, som om det skulde være Sommer, fint og let som Pust fra levende Læber.

Blythe Rock stod foran ham. I hans Barndom havde denne Stenmasse forekommet ham at være noget overordentlig stort. Dens sorte Ansigt havde i Aarhundreder seet ned paa disse Scener. Det havde seet ned paa Indianerne, som var ude paa sine Streiftog, og den havde seet ned paa Washingtons Armeer, da de kom forbi. Og nu saa den ned paa den Eiendom, som blev gjenopbygget af John Tremaine.

Han rørte ved Klippen. Den var kold, tung og ubevægelig. Kjæmpefuruerne omkring ham hævede sine Kroner høit tilveirs. Der var Fred i deres Grene og Skjønhed i deres Former. Han saa ned paa sin ubedækkede Haand, som han havde lagt paa Klippen. Denne Haand, der tilhørte et Menneske. og var saa meget mindre ubevægelig, sad inde med en større Magt end de Ting, der omgav ham. Under Huden laa Aarerne, der var blaa og blodfulde. Hans Hud var fin og elastisk. Han havde prøvet denne Haands Magt og sit Legemes Styrke. Han var stolt af det. Han havde udviklet det og holdt det i Tømme. Han kunde sige med Sandhed, at han i stor Udstrækning var Herre over sit Tempel og dets Begjær. Han havde ikke tilladt det at gaa over Stregen eller kaste bort sin Kraft. Skulde

han nu tillade sig at ligge under i en Kamp med Mennesker?

Han havde som Gut bygget Baal her, og han havde drømt om Eventyr i fremmede Lande. Han havde baade drømt og levet, og han havde havt gode Drømme om Livet. Hans Fortid laa nu bag ham, ubetydelig som et Barns Legetøi. Han havde elsket sit Hjem og været stolt af, hvad han havde udført. Men nu følte han, at alt var bare Ubetydeligheder ved Siden af det, som tjente til at udvikle en Mands Aand og Moral. Der var intet i materielle Seire, som kunde bringe ham den Glæde, som han længtede efter.

29de Kapitel.

Da John kom henimod sit Kontor ude ved Gruberne, fik han til sin Forbauselse se en Kvindeskikkelse staa der rolig i Halvmørket. Han troede først, at det var Konen til en af Arbeiderne, for han var endnu ikke kommet saa nær, at han kunde tage hende ud. Da han kom nærmere og fik se, at det var en Dame, kom med enslags Modvilje den Tanke op i ham, at det var Julia.

Det var Isobel, som stod der rolig i Skyggen, klædt i en mørk Reisedragt og med en Boa rundt Halsen. Hun gav Indtryk af Ro i den rolige Aften. Bag hende var Skogbrynet, og over hendes Hoved var de tidlige Vinterstjerner.

Da han kom op til hende, sagde han hjertelig:

"Jeg er meget glad over, at De er kommet tilbage. Men De skulde ikke have kommet hid, forstaar De, i denne Del af Egnen. De skulde aldrig komme til Gruberne."

Han trykte hendes Haand, da han sagde dette.

"Jeg kom for at tale med Dem om en meget vigtig Sag," sagde hun simpelt, "og jeg tænkte mig Muligheden af at kunne finde Dem her. Da jeg kom frem og saa, at her var mørkt, var det min Mening at gaa hjem igjen, og jeg skulde netop til at gaa, da De kom."

John tog en Nøgel op af Lommen, aabnede Døren

og gik ind, idet han tændte en Fyrstikke. Miss Malvern fulgte efter ham. Han tændte en Lampe, satte den paa Bordet, satte bort sin Stok og tog af sig Hatten. Derpaa saa han paa hende. Den velgjørende Tur, som han havde havt den Eftermiddag, havde strøget bort fra hans Ansigt det sædvanlige melankolske Udtryk. Han havde saa bestemt besluttet at ofre alt og finde sig i sin Skjæbne, at han følte, at han kunde være mere sig selv sammen med denne unge Pige, som var kommet tilbage, og mod hvem han havde været sligt et Umennneske, da de skiltes.

Isobels Ansigt var alvorligt. Hun havde forandret sig selv i den korte Tid, hun havde været fraværende. Hendes Kontakt med Verden havde allerede gjort hende mere moden.

"Nei Tak, jeg skal ikke sidde," sagde hun. "Det er snart sagt, hvad jeg har at sige, og som De sagde, er det ikke fornuftigt af mig at være hernede meget sent. Min Fader vil desuden savne mig. Jeg kom bare for at ...."

Og hvad Isobel havde troet var saa simpelt, var ikke saa let, som hun havde indbildt sig, da hun skulde sige det i John Tremaines Nærværelse.

Tremaine selv hjalp hende:

"De maa være saa venlig at lade mig være en af de første til at lykønske Dem med Deres store Lykke, som jeg har hørt om."

"Jeg kom for at tale med Dem om det."

Han holdt hende fast med sine vidunderlige Øine, og da hun saa paa ham og opdagede i hans Ansigt Gjenskinnet af det Lys, som hans sidste Seier over sig

selv havde kastet over ham, forstod hun, hvor meget hun elskede ham.

"Det hænder undertiden, at Lykken kommer til os forsent," sagde John stille. "Det hænder næsten altid, at den kommer ubeleilig. For mange kommer den, før de er færdige til at modtage den, før Arbeidet og Kampen har styrket dem. Hvad nu Deres Fader angaar, Miss Malvern, maa man sige, at den kom netop i rette Tid. Han kommer til at gjøre god Brug af sine Penge. Han vil gjenoptage sin gamle Virksomhed, kanske gaa ind i Politiken. Han kan sandelig gjøre, hvad der behager ham. Hvis Pengene ikke havde kommet, kunde det hænde, at Livet vilde være blit haardt mod ham."

Han saa, at hans Ord gjorde Indtryk paa hende, og det var med Hensigt, at han optraadte dominerende. Men han forstod ikke, hvor sterk en Kvinde denne Pige var.

"De siger, at Livet kanske vilde være blit haardt mod min Fader. Hvad mener De med det?"

"Jeg tror ikke, at Mr. Malvern vilde have levet meget længe, hvis der ikke var kommet en stor Forandring i hans Affærer."

Han vidste, at hun elskede sin Fader høit. Hun saa ikke paa ham, men stod ved Siden af hans Skrivebord, som Julia havde gjort — men hvilken ganske anden Kvinde!

"Det blev sandelig en stor Forandring."

"Han er, kan man sige, paa en Maade kommet tilbage til sin gamle, uafhængige Stilling og intet andet."

John vidste, hvad hun tænkte. Han kunde se den Jubel og Lykke, hvori hun fandt sin Fader. Han vidste at hun saa Billedet af en fornyet og lykkelig Mand med et Liv foran sig istedetfor den lave Fortvilelse og uundgaaelige Tilintetgjørelse, som kommer med virkelig Armod.

Han blev efter den Aften særlig slaaet af den søde Musik i hendes Stemme, da hun talte med Værdighed og Herredømme over sig selv.

"Jeg kom for at fortælle Dem, at jeg agter at vende tilbage til Norden for at overtage min Stilling igjen, og at jeg saaledes skal vedblive at tjene for mit Brød. Jeg havde tænkt paa at underholde min Fader ...."

Tremaine smilte. Han vilde, at hun skulde se paa ham. Han kunde have mere Magt over hende, hvis hun gjorde det. Hun saa op, og han holdt strax hendes Øine fast.

"Det vilde være overordentlig uforstandig og fantastisk at gjøre," sagde han.

"Jeg har ingen Indtægter," sagde Miss Malvern.

"Deres Fader har nu ganske vakre Indtægter."

Hun kastede Hovedet tilbage, og der kom Rødme i Kinderne, da hun udtalte til ham de samme Ord, som hans Moder havde brugt til ham under saa helt forskjellige Omstændigheder:

"Hvorfor gjorde De det? Hvorfor gjorde De det?"

Han vilde gjerne lyve for hende. Men der var noget i hende, der afsolut afholdt ham fra at sige en Usandhed til hende. Hun syntes at være en himmel-

ragende Tinde, der kaldte frem kun de høieste Ting hos ham.

"Tror De, at jeg har noget at gjøre med dette?" spurgte han.

"Aa, De kunde ikke faa mig til at tro noget andet end Sandheden, selv om de ønskede det," udbrød hun med en Stemme, der rystede af virkelig Lidenskab.

Han smilte. "De kjender ikke til de nærmere Omstændigheder. Deres Fader har ikke modtaget noget mere, end han ærlig og redelig fortjener."

Før hun kunde svare ham, fortsatte han med Eftertryk: "De har ingen Ret til at indgive Deres Fader en Ide, der kan ødelægge hans Lykke."

Hun rystede paa Hovedet.

Han fortsatte: "De kan da ikke berøve Deres Fader, hvad der skal skaffe ham Glæde i hans sidste Aar, kan De vel?"

Ingen af de to sagde noget. Han saa, at hun var ubestemt. Derpaa udbrød hun:

"Hvorfor væver De et Net omkring mig? De har gjort mig fuldstændig til en Fange."

"Det er ikke sandt. Jeg kan ikke forstaa, at De har noget at gjøre med det."

"Han vilde hellere arbeide i et Stenbrud, end staa i Gjæld til Dem!" udbrød hun lidenskabelig.

"De maa huske paa, at De har rene indbildte Grunde for, hvad De siger og tænker," sagde han med noget af sin gamle Uhøflighed. "Jeg hverken benægter eller bekræfter noget. De faar tænke, hvad De vil, om Sagen. Men hvis De skulde fortælle Deres Fader, at Dere har en Mistanke om, at det var jeg, som stod

bag Handelen, vilde han ikke tro Dem. Og ikke alene det. Han vilde afvise en slig Mistanke som Hjernespind. Imidlertid kunde det at tage fra Deres Fader det, som har gjenindsat ham i hans gamle Stilling i Samfundet og gjort ham til en lykkeligere Mand, end han nogensinde drømte om, volde hans Død i hans Alder. Tror De ikke det?"

"Hvilken underlig Mand — hvilken en egen Mand De dog er!" udbrød hun, idet hun vendte sig fra ham og gik mod Døren.

"Det er mulig," sagde Tremaine.

"Jeg skal aldrig røre en Cent af Pengene," sagde hun koldt. "Jeg skal før arbeide, saa Blodet springer frem under Fingerneglene. Det kan hænde, jeg kan finde en Udvei. Iaften ved jeg hverken ud eller ind."

"Lad mig faa Lov til at sige Dem, at jeg staar i en uhyre Gjæld til Mr. Malvern," sagde John med Haanden paa Dørklinken. "For mange Aar siden havde jeg mine Gjenvordigheder, og han sagde til mig noget, nogle ganske faa Ord, som kom til at blive af overordentlig Vigtighed for mig senere i Livet. Jeg har altid tænkt, og jeg har lovet mig selv det, at betale tilbage, hvad han gjorde for mig, paa en eller anden Maade."

Der blev et lidet lysere Udtryk i hendes Ansigt.

"Var det Grunden, hvorfor De gjorde det?" spurgte hun hurtig. "Var det for at betale tilbage en Gjæld?"

Han smilte. "De tager for givet, at jeg er den, som staar bag denne Handel. Jeg indrømmer ikke det paa nogen Maade."

Hun kunde ikke holde ud at staa der længere. Tiltrods for, at hun var sint paa ham, og tiltrods for, at hun satte sig absolut imod, at han skulde spille nogen Rolle i hendes Liv, elskede hun ham dog og kunde ikke modstaa den Magnetisme, som der udgik fra ham. Han aabnede Døren, og den kolde Luft mødte dem.

"Jeg skal følge Dem hjem," sagde han. Der borte i Skyggen stod Negeren Tom med en Hund paa hver Side.

Isobel gav ikke John Haanden. "Jeg er fuldstændig sikker med Gutten og Hundene," sagde hun. "Godnat."

Hun gav ham et kort Nik, vendte sig fra ham, og John syntes, at hun for altid vendte sig fra ham.

30te Kapitel.

Tremaine havde i den ene Fløi af Huset indrettet sig et Værelse, hvor han kunde sidde og læse i Fred, og undertiden gik han derind og stængte Døren for at komme sig bort fra de støiende Gutter. I det store, vidtløftige Hus var det ikke saa let at faa være for sig selv. Selv den Omstændighed, at "Onkel John" arbeidede, kunde ikke afholde hans Nevøer fra at lege paa en støiende Maade ude i Korridorerne. Lige under hans lille Værelse var Mammys Kjøkken, og han kunde gjennem Vinduet høre hende synge og nynne. Men hendes gamle Sange forstyrrede ham ikke. Han kunde ogsaa høre Nolan fortælle Mammy Ting fra Østen, og han undrede sig over, hvis Synspunkter — den irske Soldats eller den forhenværende Slavindes — var mest barbariske. Men den Eftermiddag syntes hele Huset at være forladt, og han blev siddende en lang Tid foran sit Skrivebord og røge og skrive i Fred og Ro. Vinduet foran ham vendte ud mod en liden Altan, som om Sommeren var omgivet af Vinløv med gule Roser. Han saa over Engene til Gjærdet, der afstængte dem fra den lavereliggende Havnegang, og over til Høien bag Malverns Eiendom.

Det var en mild og klar Eftermiddag, skjønt det

var Vinter. Nu og da satte Snespurven sig paa Altanens Rækverk og lod sin Stemme høre.

Han hørte nogen komme henover Altanen, og Julia Tremaine aabnede den lange Altandør og kom ind, idet hun lukkede den efter sig.

"Jeg vil gjerne tale med dig, John," sagde hun. "Ingen er hjemme. Jeg vidste, at du var alene her."

Da han var sammen med Isobel i sit Kontor ude ved Gruberne hin Aften, følte han, at han havde fuldstændig givet Afkald paa alt. Hans Liv syntes at være sammensat af Selvfornægtelse — af at opgive og forsage alt, som en Mand sætter Pris paa. Den samme Eftermiddag her i sit Studieværelse gik det mere end nogensinde op for ham, hvor tomt hans Liv var. Han følte, at der ikke var mere noget, som kunde fylde hans Sjæl og frelse ham fra et Liv i stedseværende Ensomhed. Og saa kom Julia i hele sin Varme og Skjønhed ind til ham, og den Tanke slog ham med engang: "Hvorfor kan jeg ikke tage, hvad Skjæbnen har efterladt mig? Hvorfor skal jeg ikke finde Glemsel i de Kjærtegn, som denne deilige Kvinde er færdig til at give mig?"

Hun satte sig ved Bordet, idet hun støttede begge sine Arme paa det. Hun saa paa ham.

"Jeg har ikke tænkt paa noget andet end dig, John ...." og han vidste, at hun tænkte paa den Stund, da han var færdig til at tage hende i sine Arme. Men som hun dengang havde trukket ham til sig og alligevel holdt ham fra sig, saaledes holdt hun ham ogsaa nu fra sig og fristede ham. "Jeg kan ikke sige, hvor ærgerlig jeg er paa dine Vegne. Jeg vil, at du skal

indtage den Plads i Virginien, som var bestemt for dig. Bliv ikke fantastisk nu. Gjør ikke flere Ofre nu. Stil dig som Kongresmand. Gjør det. Gjør det!"

Hun sagde ikke mere, men saa fuldt paa ham med Øine, som i det Øieblik ikke kunde loddes.

Han saa paa hendes runde Kinder, som Rødmen farvede. Han saa paa hendes fintformede Mund og paa hendes mørke Haar, der ypperlig fremhævede hendes hvide Nakke og velformede Øren. Da hun var en ung Pige, havde han holdt hendes Ansigt mellem sine Hænder nede i den gamle Havnegang i Maaneskinnet, og kysset og kysset det, fordi det tilhørte hans Forlovede.

"Du er pludselig blit meget interesseret i min Velfærd, Julia."

"Ikke saa pludselig, John."

Han lo — tilintetgjorde braat Trylleriet, idet han tog Øinene fra hende og saa ud gjennem det visne Vinløv og mod Horizonten, hvor Malvern-Høien aftonede sig.

Julia havde ikke rørt sig. Hun forsøgte at vinde ham, at finde ham og at holde ham fast.

"Kan du huske den Dag, da vi skiltes nede i Havnegangen ved Gjærdet?" spurgte hun med lav Stemme. "Du havde været skinsyg paa Ballet i Richmond. Du overraskede David og mig, og du troede, at han havde kysset mig. Du var en liden gal Fyr. Der var intet, som kunde bringe dig til at tro mig. Det er sandt, at da David kom tilbage fra Colleget, var han i mine Øine svært indtagende, som han var det i andres Øine. Tænk paa, hvorledes din Moder tilbad ham. Jeg indrømmer, at jeg var dum, og at jeg koketterede

med ham, og at jeg lod ham tro, at jeg holdt af ham. Men han kunde aldrig indtage din Plads i mit Hjerte, og han kunde aldrig tage fra mig, hvad jeg gav dig, John — aldrig, aldrig!"

Hun saa ham ind i Øinene, da hun gav ham denne Forsikring.

"Du var grusom den Dag nede ved Grinden, John. Du vilde ikke høre paa noget af det, som jeg sagde. Du gjorde mig harm, du gjorde mig sint og trodsig. Du beskyldte mig for, at jeg ikke havde været loyal mod dig, og jeg var dum og forfængelig. Jeg vilde, at du skulde lide, og jeg lod dig tro, hvad du vilde. Da du var reist ...." Hun stansede og sagde ikke mere.

Under den Taushed, der nu faldt over dem, kom hans Øine sagte tilbage til hende, og han saa hende sidde der næsten ydmyg efter at have paa en Maade sagt alt, hun kunde sige — efter at have søgt at gjøre godt igjen det gale, hun havde gjort mod ham, saa varmt og ærligt, som det kunde forlanges.

Han havde fulgt med, og paavirket som han var af hendes Personlighed, havde han dog hørt hendes Undskyldninger, hendes Forklaringer, og simpel og ligefrem, som han selv var, kunde han ikke i dette Øieblik lade være at tro hende.

Hun havde siddet med Hænderne foldet, men hun tog nu en Blyant og begyndte at trække Linjer paa Papiret, som laa foran hende, og hun tilintetgjorde det intense Trylleri, som der havde været mellem dem — sled af tvert sin Ende af Traaden. Hendes Udtryk for-

andredes, hun skjulte sine Følelser og trak sig bort fra ham. Han begyndte at blive harm over det.

"Julia," sagde han, idet han bøiede sig frem mod hende.

Men hun reiste sig hurtig fra Bordet. "Jeg maa gaa. Børnene venter paa mig. Jeg maa gaa."

Et Øieblik før vilde han ikke ladet hende undkomme. Men han gjorde det nu. Han bare reiste sig og blev staaende ved Bordet, hvor hun forlod ham, idet han saa paa hende med blandede Følelser, da hun hurtig gik ud af Værelset og lukkede Døren sagte efter sig.

* * *

Hun lagde an paa at være ham til Behag.

Han følte hendes Nærværelse overalt. Han lod sig drive afsted uden Modstand, og han kjæmpede ikke mod den Indflydelse, som hendes Ynde øvede paa ham. Hvorfor skulde han det?

Han traf hende overalt, men om hun ordnede det paa den Maade, eller det hele var tilfældig, kunde han ikke sige. Og saa blev det til det, at der blev den stadige Nærhed, som danner en saa overordentlig stor Faktor i Livet, og som enten blir en Nødvendighed eller en Byrde. Det begyndte med at være en Byrde og udviklede sig til at blive næsten en Nødvendighed.

De blev indbudt sammen til Familier i Richmond. Han fulgte hende til Stationen, naar hun skulde reise til et eller andet Sted, og han lagde Merke til, hvorledes hun vandt alle, hun mødte, ved sin Ynde. Men hun syntes altid at tænke paa John, idet hun forsøgte at komme hans Ønsker i Forkjøbet og vinde hans Bi-

fald. Naar hun sad overfor ham paa den anden Side af Bordet, var det John, hun saa, og hun vendte sig til ham, naar hun lo. Han vidste, hvor hurtig han kunde faa Farven til at vise sig i hendes Kinder. Folk begyndte at gjøre et Par af dem. Han vidste, at Isobel kom til at høre dette. Og han lod sig drive afsted uden Modstand.

Det hændte en eller to Gange, at han mødte hende ude i Skogen, og Gutterne var med hende. En Gang var Leavitt med dem. John havde vist hende omkring overalt i Gruberne, og hun havde været meget interesseret og lagt Intelligens for Dagen under dette. Hun lod ham forstaa, at hun beundrede ham, og hun lagde Ydmyghed for Dagen, men hun undlod aldrig at være noget reserveret.

Naar han kom ind i Stuen om Aftenerne, var hun altid der sammen med Gutterne. Hun sad under den store Hængelampe — meget indtagende. De hængte sig ved hende, og den Kjærlighed, som de lagde for Dagen, syntes at være endel af den Fortryllelse, som hun sad inde med — en Appel, der ikke fandt Udtryk. Hun syntes at vide, at det var en Pryd for hende at spille en Moders Rolle — at hun gorde Indtryk paa John ved at have sine Sønner omkring sig.

Undertiden fandt han hende sammen med sin Moder. Hun kunde da enten sy eller brodere, og Samtalen var livlig. Eller han kunde finde hende alene ved Pianoet, og da spillede og sang hun for ham, medens han lyttede og røgte.

Han havde ikke sagt noget personligt af nogen Vigtighed siden dengang, da hun kom til hans Studie-

værelse og braat forlod ham. Skjønt hun gjorde et stort Indtryk paa ham, og hun vidste det, lod hun det blive med det. John følte hendes Nærværelse overalt — og det ærgrede ham, at han begyndte at tro, at Skjæbnen og Omstændighederne saaledes slog et Net omkring ham.

Han vidste, at hans Moder iagttog ham, og at hun var urolig. Han vilde ikke være alene med hende, fordi han ikke paa nogen Maade vilde blive udspurgt.

Han hørte, som man hører slige Nyheder, at Isobel var blit forlovet med en Mand i New York, og han undrede sig over, om hun vilde gjøre sligt af saaret Stolthed. Men saa sagde han til sig selv, at han burde være fornøiet, om det var sandt. Det Brud, som der var blit mellem dem, udvidedes mere og mere, og han knuste sin Kjærlighed til hende i sit inderste Hjerte. Den næst bedste Kjærlighed trængte sig ind for at indtage den tomme Plads.

En Aften han kom hjem, regnede det svært, og han var vaad til Skindet. Denne Gang var der ingen at se, og han var glad over, at ingen saa ham komme. Da han havde badet og faaet paa sig tørre Klæder, gik han ned. Han haabede, at der endnu ikke var nogen i Stuen, men Julia sad der ved Ilden. Hun sad i Skyggen. saa John ikke saa hende, før han var kommet ind og havde lukket Døren. Da blev han hende var. Lyset fra Peisen faldt rødt paa hendes Hænder og Bryst. Hun smilte, da han kom ind.

"Du maa have været skrækkelig vaad."

"Ja, det er et ubehageligt Veir."

"Jeg holder af at kjøre ude i Regnet, at spadsere

ude, naar det styrtregner, og føle det slaa mod Ansigtet. Hør! Hvor det slaar mod Vindusruderne!"

Det spragede i Ilden paa Peisen hvor Kubberne brændte og gjorde det hyggeligt i Stuen, men Vinden slog med sine Vinger mod Ruderne som Svar paa Julias Bemerkninger.

Han havde ventet, at Stormen og Regnet skulde have gjort ham fysisk træt, men han opdagede, at Virkningen var den modsatte. Aldrig havde han følt hendes Nærværelse mere end nu, da han kom over til hende og blev staaende mellem hende og Ilden.

Han lagde Merke til, at hun ikke var klædt i sort, som hun pleiede at være. Hun havde taget paa en graa Kjole, og den Omstændighed, at Farven var afdæmpet, fremhævede til Fuldkommenhed hendes vakre Ansigtsfarve.

Den stadige Kamp mellem hans Sanser og det bedste i ham havde fundet Sted i hans Hjerte og i hans Hoved i flere Uger. Han havde naaet høit op i sin Ensomhed i de mange Aar, men nu forlod han Høiderne mere og mere for hver Dag, som gik, og kom ned i Dalen, hvor hans Følelser og Forhaabninger var af en lavere Sort. Han var i en fremtrædende Grad hjemmekjær og idealistisk, sterk og primitiv, og han havde beholdt sine høie Tanker om Kjærlighed og Hjem — beholdt dem tiltrods for alle de uheldige Forhold, under hvilke han havde levet — holdt sig selv paa en Maade færdig til at nyde dem, skjønt han vidste, at han aldrig kunde opleve det, fordi der var en Plet paa hans Navn.

Som han stod der og saa ned paa hende, følte han klart, at hans Følelser for Julia ikke var, hvad Kjærligheden skulde være. Medens han om Eftermiddagen havde været ude paa en Ridetur under Kamp med sig selv, havde han forsøgt at gjøre sig træt og dræbe sine Længsler. Da han kom ind i dette Værelse, var han fjernere fra hende i sine Tanker, end Tilfældet havde været paa lang Tid, og det var Skjæbnen, som satte hende der ved Peisen foran ham.

Hendes Udseende talte til ham om Varme og Lys. Ærmerne paa hendes Kjole naaede ikke længer end til Albuerne, som om hun vidste, hvor nydelig Resten af hendes Arme var med de blaa Aarer under den fine Hud. Der var i den Maade, hvorpaa hun frembød sig til John, idet hun stadig appellerede til ham, en Ynde, som ikke kunde andet end røre ham.

Hun havde paa en nedbrættet Kniplingskrave, som var fæstet med et deiligt Smykke. Hendes Mand havde kjøbt det i sin Tid, da der var Penge i Kassen. Lyset fra Peisen faldt paa hendes Ansigt og Bryst, som var bart temmelig langt ned, da Kraven var meget nedbrættet, og det blafrende Lys spillede paa hendes Kinder og skinnede paa hendes mørke Haar, der syntes at tage det tilfange og kvæle det. Hun sad paa en lav Stol og saa hele Tiden paa John — rolig, med en Følelse af Magt over ham og med sin Forstaaelse af, hvad han trængte, og hvad hun kunde give ham.

"Jeg ved, hvad du tænker paa, John."

Han lo let og kunde vanskelig kontrollere sin Stemme.

"Jeg tror ikke det."

"Du ønsker at reise tilbage til Sydafrika."

"Ja, jeg skal reise tilbage."

"Og blive atter saa langt borte og ene."

Hun traf den Tone, som havde lydt i hans Hjerte med hele sin Sørgmodighed i de mange Aar.

"Jeg har Arbeide."

"Det er ikke nok — det kan ikke være nok — for en Mand som dig."

"Du behøver ikke at bekymre dig om mig," sagde han, idet han ledte efter Ordene.

Han stod et lidet Stykke fra hende, og Rummet mellem dem var fuldt af Elektricitet. Han opdagede, at han blev staaende og se paa hendes nydelige Arme, som laa hvide i hendes Skjød. Hans Blik var et Kjærtegn. Det flyttede sig fremover, til det naaede Fingrene, over hvilke Ilden kastede sit røde, ustadige Skin. Hun trak Pusten hurtig med Munden let aaben. Hun kaldte paa ham med al den Følelse, som hun havde Kjendskab til — og det var meget — og med al den Kjærlighed, som hun kjendte til — og hun havde lært at elske ham.

Men han rørte sig ikke. Han kjæmpede endnu mod, hvad der vilde komme i næste Øieblik, det ugjenkaldelige.

Hun sukkede, reiste sig og kom hurtig over til ham, idet hun lagde begge sine Hænder paa hans Bryst. Hun saa op til ham med skilte Læber og en indre Bevægelse, som lagde en Forklaring over hendes Ansigt. Hun udtalte kun hans Navn: "John, John!" og han vidste, hvad hun ofrede ham, og at hun var færdig til at følge ham, hvor han vilde føre hende.

Han greb hende næsten brutalt i begge Skuldre

med sine sterke Hænder og holdt hende fra sig, idet han saa paa hendes Læber. Ønsket om at knuge hende ind til sig kjæmpede i ham med de finere Følelser, der fødtes og styrkedes i de Aar, da han levede alene og under Selvprøvelse. Og saa saa han Isobels blege Ansigt, som hun stod for ham i hans lille Kontor ude ved Gruberne. Han slap Julia og traadte tilbage. Han stod med knyttede Næver, mens hun sank ned paa Gulvet ved Siden af den Stol, som hun havde forladt, og begrov sit Ansigt i sine Hænder.

"Du elsker mig ikke, John. Du elsker mig ikke!" hørte han hende hulke frem. "Er det umuligt for mig at vinde din Kjærlighed?"

Og som han stod der og saa ned paa hende, vidste han, at hvor deilig hun end var, var det dog sandt, hvad hun sagde — at han ikke elskede hende. Og det var, som om Lidenskabens Vind blæste Asken fra den døde Ild over hans Ansigt.

31te Kapitel.

Den følgende Morgen reiste John til Richmond for at tage Toget derfra til Washington i et Forretningsanliggende, og han var ikke lei over at have en Undskyldning for at være borte fra Riverside og Julia.

Medens han holdt paa at klæde sig, og Nolan lagde de sidste Ting i hans Haandkuffert, hørte han Julia tale til Gutterne i næste Værelse, og han forstod, at hun havde staaet tidlig op for at kunne sige Farvel til ham.

Kvelden før havde Gutterne stormet ind i Værelset og kastet sig over sin Moder, og da de havde opdaget, at hun græd, havde lille Roger vendt sig heftig mod ham og spurgt ham, om han havde faaet hans Moder til at græde. Istedet for at sende Gutterne bort, havde Julia beholdt dem hos sig, og det var John, som havde forladt Værelset og ladet hende være alene med sine Børn. Hun opgav, at hun havde Hovedpine, og kom ikke ned til Middagsbordet. Tremaine sov neppe hele Natten, og han var sikker paa, at ogsaa hun havde Hovedpine. Men han saa hende ikke, før han gik ned for at sætte sig i sin Automobil. Hun sad der i et Hjørne, ventende paa ham, og de kjørte sammen fra Døren.

De kjørte ud i den kolde, klare Luft, ned Aleen og

ud paa Hovedveien, før nogen sagde noget. Hvad han skulde have sagt til hende, var at spørge hende, om hun vilde blive hans Hustru. Han kunde ikke sige det. Han kunde ikke komme med det Spørgsmaal. Det forekom ham undertiden, som om han var i et Net, hvorfra han med Magt vilde løsrive sig. Og saa var der Tider, da han var overbevist om, at det var Skjæbnen, som holdt ham fast der.

Han sagde: "Det var snilt af dig at staa op saa tidlig, Julia."

"Du har ofte reist bort alene."

Han satte Pris paa hendes Taushed, og at hun ikke sagde til ham, at han aldrig mere behøvede at reise bort alene, eller at komme tilbage til et tomt Hus. Han bredte Felden bedre omkring hende. Hendes behanskede Hænder laa ovenpaa det.

"Det er koldt," sagde han. "Du skulde have taget din Muffe med dig. Det er bedst, at du stikker Hænderne under Felden."

Istedetfor at gjøre, som han sagde, lagde hun hurtig og let en af sine Hænder paa hans, og uden at vende sit Ansigt med den rene, blege Profil, der saa ud som Vox i Morgenluften, mod ham, sagde hun:

"Jeg hader at se dig reise bort."

Han dækkede hendes Haand med sin. Den var blød og bøielig i sin tynde Hanske. Den syntes at smelte som Vox — at danne sig efter hans egen. Det var en helt ud kvindelig, fin og udtryksfuld Haand. Men før han kunde glæde sig over at holde den og trække hende nærmere til sig, trak hun den tilbage og vend-

te sig leende mod ham. Det alvorlige i hendes Ansigt gav Plads for et af hendes mest indtagende Smil.

"Jeg hader at se dig reise bort, John," og i hendes Stemme var kun en venlig Beklagelse. "Hvis jeg kunde have fundet en Udskyldning, vilde jeg have reist til New York."

"Kom, uden nogen Undskyldning," sagde han, idet han bøiede sig mod hende.

Hun rystede paa Hovedet og lo igjen. "Jeg vil finde paa noget at gjøre — arbeide for dit Valg!"

Den kolde Vind blæste mod dem, og de kjørte tilside for at lade en Neger og hans Muldyr komme forbi, hvilket de gjorde paa en klodset Maade. Et Stykke borte kunde John og Julia se Leavitt komme ridende mod dem. Han stansede Hesten, løftede paa Hatten og bukkede, idet de med sagte Fart kjørte forbi ham.

John var taknemmelig, fordi hun havde forandret Humør, for hendes gode Smag og hendes fornuftige og fintfølende Maade at være paa; thi under Resten af Turen til Stationen var hun upersonlig og indtagende. Farven kom tilbage til hendes Kinder, og hun saa ham i Øinene paa en naturlig Maade. Hun syntes at tage fra ham den Byrde, som hans Følelser lagde paa ham, og da han gik ud af Automobilen og forlod hende, viftede hun muntert med Haanden til ham.

De Forretninger, der havde kaldt ham til New York, lagde meget Beslag paa hans Tid. Han tilbragte den største Del af Tiden i Wall Street med sine Bankier og i Konference med Mænd, der var interesseret i Forretninger i Sydafrika. Han sørgede ogsaa for et Fond, som skulde tilhøre hans Nevøer, og for en aarlig Ind-

tægt for Julia. Medens han holdt paa med disse Ting, tænkte han ved sig selv, at slig kunde det ikke gaa i Længden. Han maatte ægte Julia og finde sig i sin Skjæbne. Naar alt kom til alt, kunde hans Skjæbne være værre end at gifte sig med en deilig Kvinde, der elskede ham.

Da han kom tilbage til Redlands med Toget, var der ingen paa Stationen for at tage imod ham. Klokken var ti om Kvelden, og han tænkte strax, at der var hændt hans Moder noget. Han gik hjem de to Mil, og ved Døren stod Automobilen. Døren blev aabnet, og Mrs. Tremaine selv kom ud.

"Vi kunde ikke møde dig, John, fordi vi maatte sende Nolan efter Lægen. David har været meget syg."

Lægen kom netop ud af Dagligstuen, sammen med Julia. Hun havde paa en hvid Slobrok. Hendes Haar var løst opsat, holdt sammen med nogle faa Haarnaale. Hun saa træt ud af at have vaaget over sin Søn, og man kunde i hendes Øine se, at hun var ængstelig. Da hun fik se John, ilede hun ham imøde med et Udraab, som lignede et lidet Skrig, og sagde:

"Aa, jeg er saa glad, at du er kommet hjem, John! David har spurgt efter dig hele Dagen. Vil du ikke komme op til ham?"

Hun lagde sin Haand paa hans Arm med et Udtryk af inderlig Følelse, men trak den hurtig tilbage, og han saa i hende Moderen, hvis Hjerte var fuldt af Ængstelse. Han gav sin Frakke og Hat til Nolan og fulgte Julia op til anden Etage.

Han var hos den syge Gut, til det lysnede af Dag.

Da David var blit syg Dagen før, spurgte han strax efter sin Onkel, og da Feberen tiltog og han begyndte at tale i Vildelse, kaldte han mere og mere paa ham.

John sad hele Natten ved Siden af Sengen med Julia paa den anden Side, men Gutten kunde dog ikke kjende ham før længe efter Klokken tolv. Da han gjenkjendte sin Onkel, bad han ham om at fortælle Historier, mindede ham om de Lege, de havde havt sammen, og klyngede sig til hans Haand. Da endelig Medicinen, som Lægen havde efterladt sig, begyndte at virke, sovnede David. Men det var, da det begyndte at dages.

Hele Natten var de to sammen alene i Sygeværelset, og hun blev bragt ham nærmere, end hun nogensinde havde været før. Han følte hendes Nærværelse paa en ny Maade, og han følte det i alt, som hun gjorde. Naar deres Hænder mødtes over Davids Seng under Udførelsen af de Pligter, som følger med at passe en Syg, syntes hun at appellere til ham og vække Ømhed hos ham. Hendes Slobrok var aaben i Halsen og blev holdt fast om Livet med en blød Strikke. De vide Ærmer faldt tilbage fra hendes Arme, og Haaret var skjødesløst bundet sammen i Nakken. Hendes Ængstelse kom tydelig frem i hendes blege Kinder. En eller to Gange i Nattens Løb blev hun rød, da han opdagede, at hun saa paa ham. Alt dette havde Indflydelse paa ham. Hun havde aldrig fristet ham mere, og da han endelig hen paa Morgensiden forlod Sygeværelset, efter at David var faldt i Søvn, fulgte hun ham til Døren og stod med Haanden paa Dørvrideren og nølede, før hun lod ham komme ud.

Han gik ned i Biblioteket og saa Graalysningen

lægge Beslag paa Morgendagen. Det graa Lys trængte sig ind gjennem Vinduerne og fyldte Værelset. Ilden paa Peisen var blit vedligeholdt, og borte ved det lange Vindu stod Isobel Malvern og saa ud paa Dagen, som holdt paa at komme.

Intet kunde have overrasket ham mere eller været mere underligt end at finde hende der i det Værelse. Han kom udslidt ind i Biblioteket. Han var nedtrykt, ude af Humør. Men den unge Piges Nærværelse var saa forfriskende, som at slippe ind den klare Luft. Da han rørte ved hendes Haand, var det som at røre ved en Blomst eller at stikke sin Haand ned i en Sjøs kjølige Vand. For ham var altid alt ved hende en Forfriskelse.

"Hvorfra kommer De?" spurgte han, næsten som han skulde have spurgt en Aand.

"Fra Malvern. Deres Moder telefonerede til mig, at lille David var meget syg. Jeg har været hos hende hele Natten og ventet."

"Hvor snilt det var af Dem!"

"Aa nei, det var en fuldstændig naturlig Ting," sagde hun.

"David er meget bedre," sagde John. "Jeg mener, at han sov, da jeg forlod ham."

"Ja, jeg har netop hørt det," svarede den unge Pige.

Han kom til at tænke paa, hvor lidet han havde seet hende, og han begyndte at frygte for, at hun skulde forsvinde — at han ikke skulde se hende igjen. Han smilte lidt, idet han saa paa hende, som hun stod der i det graa, uvirkelige Lys.

Hun gik gjennem Spiseværelset og kom strax tilbage med varm Kaffe, som Mammy havde lavet. Hun satte den foran ham paa et lidet Bord og heldte den i Koppen. De havde ofte været forlegne, naar de var sammen, men nu, da de mødtes efter en Vaagenat, var Forlegenheden borte. Hun fortalte, at hun havde overtalt Mrs. Tremaine til at gaa og lægge sig. Hun forstod, hvor ængstelig Guttens Moder havde været. Hun var kvindelig og yndig, og med en Følelse af Hvile iagttog han hendes nydelige Hænder, som var saa optaget med at servere Kaffen. Han lagde Hovedet tilbage mod Puden paa Stolen og iagttog hende, og der blev lysere og lysere i Værelset. Biblioteket, som vendte mod Øst, vilde snart blive fyldt af Lyset fra den opgaaende Sol.

Da Isobel havde givet ham hans Kaffe, gik hun over til Vinduet og trak Gardinerne sammen.

"Vil De ikke gaa tilsengs?" spurgte han. "De maa være meget træt."

Han hørte hende sige "strax" og tænkte, at hun gik, og det var ham umuligt at holde Øinene aabne længere. Han sovnede, idet han halvt følte, at hun ikke havde forladt Værelset. Han var i Virkeligheden ikke faldt isøvn helt, og han syntes, at hun kom og stillede sig bag hans Stol og bøiede sig over ham. Da han udmattet og yderst træt blev mere helt grebet af Søvnen, indbildte han sig, at han følte disse kolde, deilige Hænder paa sin Pande. De syntes at stryge bort det, som trykkede og gjorde ondt der, og som havde skaffet ham saa mange mørke Timer. De syntes som Fingrene paa en Engel at løfte bort Sørgmodigheden,

der altid rørte ved hans Ansigt. Var det bare en Indbildning, eller bøiede hun sig virkelig over ham?

Julia kom ind i Værelset og fandt Isobel Malvern siddende ved Bordet. Den unge Pige løftede advarende Haanden for at betyde Julia, som hun ikke havde seet paa lang Tid, at hun maatte være stille. Mrs. Tremaine kom stilt ind og hendes Ansigt vidnede om Engstelse. Hun havde grædt. Hun saa paa John, som sov, og paa Pigen, som sad stille ved hans Side, som om hun havde Ret til at være der. Hun hilste paa Isobel ved at bøie Hovedet, som om hun vilde sige: "Jeg forstaar. Han maa ikke blive forstyrret." Hun blev staaende et Øieblik, for hun var kommet for at finde John og søge Trøst hos ham nu, da hendes Søn var udenfor Fare. Hun stod nogle Øieblikke mellem Døren og hans Stol, og derpaa forlod hun Værelset saa stille, som hun var kommet ind, idet hun med et halvt Smil saa paa Isobel, som om hun forstod, at han maatte faa hvile.

Da John endelig vaagnede, var han alene i Værelset, ind i hvilket Sollyset trængte sig, tiltrods for, at Gardinerne var trukket halvt sammen. Han var ikke vaagen med engang, men kom lidt efter lidt ud af Søvnens Arme, og Natten forekom ham som en Drøm. Kun det lille Bord, som stod foran ham med Kaffekoppen, som Isobel havde fyldt for ham, viste sig som Virkelighed for ham. Han ringte paa Nolan og gik op i anden Etage for at tage sig et Bad og klæde paa sig. Der var stille i Huset. Der kom ingen Lyd fra Værelserne, som Julia og Gutterne benyttede. Hans Moders Dør var lukket. Bag ham var den Fløi, som han

havde indrettet til Gjæsteværelser, og han undrede sig over, hvor Isobel sov.

Da han kom ind paa sit Værelse og havde lukket Døren, var han alene med den sterke Overbevisning, som han havde havt hele sit Liv. Siden Isobel ikke kunde blive hans, vilde han ikke have noget. Dette næstbedste, der blev ham tilbudt efter Mistro og Fortvilelse, var faktisk intet andet for ham end den fysiske Tilfredsstillelse, og han vilde ikke have den paa den Maade. Han vilde reise tilbage til Sydafrika, som han havde tænkt at gjøre, naar han havde ordnet sine Affærer, og han vilde reise alene.

32te Kapitel.

Den pludselige Rigdom havde en merkelig Indflydelse paa Malvern. Han havde lidt saa under sine financielle Uheld, at han havde opgivet at lægge Planer for Fremtiden. Og saa kom Rigdommen ligesom falden ned fra Himmelen. Han drev ikke længere omkring som en Mand, der ikke havde længere noget Støttepunkt. Han var atter blit en Mand, der kunde tage aktiv Del i, hvad der foregik i Verden. Hvis en Mand, som begynder at nærme sig Alderdommen, føler Befrielsen for financiel Ængstelse som en Redning, maa det siges, at det syntes at virke alt andet end heldigt paa hans Karakter. Han begyndte at blive hovmodig. Det var ikke længere Stolthed. Det var ligefrem Hovmod. Han indtog sin Stilling i Sager, som staar en Mand med Penge aaben, paa en Maade, der i høi Grad lignede Braak. Mr. Malvern havde liden Greie paa, hvilken Indflydelse hans Holdning og selv hans Interesser i offentlige Gjøremaal havde paa hans Datter. For første Gang i deres Liv var der mellem dem en Mangel paa Sympati, som imidlertid Faderen ikke tænkte noget over, da han var saa optaget med andre Ting.

Da Mr. Brandegee i Richmond foreslog, at Malvern skulde faa Plads i Direktionen for Blythe Moun-

tain Coal Co., tog han mod Tilbudet efter en kort Betænkningstid. Nu, da han var blit en rig Mand, forandredes noget hans Synspunkter og hans Holdning overfor John Tremaine. Det var en haard Pille for en fattig og stolt Nabo at svælge at se Tremaine, rig og anseet, kaste Folk, som ikke kjendte hans Slethed, Blaar i Øinene og modtage Udmerkelser paa alle Kanter. Men nu, da Malvern kunde tage Plads igjen blandt de andre anseede Mænd som før, begyndte han at blive mere mild i sin Dom over Tremaine. Han følte ialfald ikke længere den Bitterhed, som han havde følt fra den Dag, han tilbød ham at blive Præsident for Blythe Mountain Coal Co.

Malvern begyndte ogsaa at blive interesseret i Politik. Han forstod, hvorfor John ikke stillede sig som Kongresmand, og han lovede at støtte den Kandidat, som var blit foreslaaet i hans Sted.

"Tremaine kommer utvilsomt til at ægte sin Broders Enke," sagde Malvern en Dag til sin Datter. "Det vilde være et meget passende Parti. De holdt af hinanden, før John forlod Virginien. Det ser ud til, at han er meget opmerksom mod Julia Tremaine. A propos, har du ikke truffet din Veninde, siden du kom tilbage fra New York, Isobel?"

Malvern vidste godt, hvor haardt det var for hans Datter, at hun ikke kunde være sammen med hende, som var den eneste, med hvem hun stod paa en intim Fod.

"Du er bleg, meget bleg, kjære," sagde han. "Du maa komme ud blandt Folk."

Han holdt paa med at foretage store Forandringer

med Hovedbygningen paa Malvern, men Biblioteket var blit lidet forandret, og Isobel stod ved sin Faders Side, idet hun holdt paa med at ordne nogen Blomster, ved at anbringe dem i en Glasskaal.

"Vi reiser altid bort," sagde hun. "Lige siden du fik de mange Penge, Fader, har der ikke været et Sted, hvor vi kunde hvile vore Ben." — Hun kunde have tilføiet: "Eller et Sted, hvor Hjertet kunde finde Hvile, for den Sags Skyld."

Hendes Fader slog Armene omkring hende. "Du er en usædvanlig Pige," sagde han. "Ikke en eneste Gang har du vist Interesse for, hvad du kalder min store Lykke."

"Jeg er glad over det for din Skyld," sagde hun alvorligt. "Hvorledes kunde jeg hjælpe for det?"

"Og jeg er glad for din Skyld," svarede hendes Fader, uden at tænke over, at alle hans Planer og Interesser var helt ud mandlige, og at han ikke havde gjort det ringeste for at behage sin Datter.

"Er det nu fast besluttet, at Mr. Tremaine ikke skal stille sig som Kongreskandidat?" spurgte hun.

"Jeg antager det," svarede Faderen skjødesløst.

"Det er sørgeligt."

"Wallis er en meget flink Kar," svarede Faderen. "Han kommer til at repræsentere Distriktet helt ud."

Isobel gjentog Navnet med Foragt.

"Tom Wallis istedetfor John Tremaine! Det er intet Under, at ikke Politiken er interessant."

"Hvad ved du om John Tremaines politiske Begavelse?" spurgte hendes Fader skarpt.

"Jeg ved ikke noget mere, end Distriktet ved,"

svarede hun simpelt. "Hele Valgkredsen forlanger ham." Hun anbragte i Glasskaalen de sidste Blomster, som hun holdt paa at ordne, og saa op til sin Fader, idet hun sagde:

"Nu har du Magt, og dine Ord har Vægt, Fader, hvorfor støtter du ikke Mr. Tremaine og faar ham til at stille sig som Kongresmand?"

Malvern lo en kort Latter: "Jeg tror ikke, at John Tremaine er den Slags Mand, som kan "ledes" til at gjøre Ting, som vi vil have dem gjort, og selv om han var, skulde ikke jeg være den, som søgte at faa ham til at kaste sig ind i det offentlige Liv," svarede han skarpt.

"Hvorfor ikke?" spurgte hans Datter. "Siden du er virkelig interesseret i Virginien nu, skulde man tro, at du vilde søge at faa den bedste Mand til at repræsentere dig. Ikke sandt?"

Dette gjorde Indtryk paa hendes Fader, og han lagde fra sig en Pamflet, som han havde holdt paa at læse, og saa opmerksomt paa hende.

"Den bedste Mand i Distriktet?" gjentog han. "Det er at tage Munden fuld, Jenta mi. Og hvorfor skulde du, naar alt kommer til alt, være saa interesseret i Mr. Tremaines Karriere?"

"Jeg er interesseret først og fremst i at faa vide, hvorfor du, Fader, ikke paa nogen Maade kan like ham," sagde Isobel rolig.

"Han er mig fuldstændig ligegyldig," sagde hendes Fader. "Han er af et Temperament, som er mig modbydelig. Du kjender intet til ham — ingen ved noget om ham."

Mr. Malvern skar op sin Bog ude af Humør, og Isobel kom ikke med flere Spørgsmaal. Hun gik sagte ud af Biblioteket og op paa sit Værelse i anden Etage. Der havde hun i mange Maaneder tænkt og tænkt, til hun blev træt.

Hovedbygningen paa Malvern stod paa en Bakke, saa man der havde Udsyn over Dalen, Dalsiderne, Skogen og Elven. Det var sent. Stjernerne viste sig paa Himmelen, og der var endnu det spøgelsesagtige Lys fra den minkende Maane hin Aften i Februar. Hun trak Gardinerne fra og saa over Markerne mod Riverside, hvor det lyste i Vinduerne langt borte.

Det var vel ingen Tvil om, at Mr. Tremaine vilde ægte sin Svigerinde. Hendes Fader havde sagt det, og hun havde hørt det samme Rygte af Mammy, som allerede havde ordnet med Brylluppet i sin livlige Fantasi. Hun kunde ikke faa Smerten bort fra sit Hjerte. Længselen efter ham vilde ikke ophøre, og hun var hjælpeløs. Hun blev draget med uimodstaaelig Magt mod Riverside. Hun stod og saa ud i Natten.

I de følgende to Uger saa alle en ny Isobel. Det var ikke længere en ung Pige. Det var en moden Kvinde. Hun kom ofte til Riverside — altid alene. Undertiden red hun over, og undertiden kjørte hun. Det hændte ogsaa, at hun tog Hundene med sig og spadserede over. For Mrs. Tremaine var hendes Besøg meget velkomne. Hun opdagede, at hun havde savnet hende meget, og hvor umuligt det var for nogen anden at indtage den Plads, som Isobel havde skaffet sig paa Riverside med sit lyse Væsen. Da der ikke syntes at være nogen Forstaaelse mellem hendes Søn og

den unge Pige, begyndte Mrs. Tremaine at blive mere rolig i Sind.

Isobel optraadte med en fortryllende Ligefremhed og med en ikke mindre fortryllende Djervhed. Hun brød ned alle Stængsler mellem Riverside og Malvern. Hun syntes at have aabnet sin Dør til Paradiset og at have gaaet ind uden den mindste Betænkning. Hun var vittig, munter og indtagende. Børnene tilbad hende. I Johns Øine var hun den ideelle Kvinde. Hun besad alle de Egenskaber, som han beundrede. Han undgik paa det omhyggeligste at være alene med Julia. Davids Sygdom bevirkede, at hun maatte være meget hos ham, saa hun ikke kunde være meget sammen med de andre, og hun blev svært ulykkelig, nervøs og skinsyg.

Det var Isobel, som foreslog for Mrs. Tremaine, at hendes Fader skulde indbydes til Middag paa Riverside, og Mrs. Tremaine sendte ham en Indbydelse, skjønt hun gjorde det ugjerne. Malvern sagde "Ja, Tak". Leavitt var ogsaa indbudt, og den Aften viste John sig for første Gang siden Davids Sygdom, meget opmerksom mod sin Svigerinde. Hun var saare lykkelig, og Malvern blev ført bag Lyset, for han kunde ikke se, der var nogen Forstaaelse mellem hans Datter og den Mand, som han nærede Mistillid til, og som han havde saa meget imod.

Da de andre var gaaet den Aften, og medens man endnu hørte Hornet fra Automobilen, idet den gik rundt Svingen i Veien nede ved Elven, kom Julia ind til ham, medens han stod i sit lille Studieværelse. Han blev ikke overrasket. Han havde ventet det, og han var

forberedt paa, hvad hun havde at sige, saa meget som en Mand kan være forberedt paa det, naar han føler, at han ikke har gjort, hvad der er rigtig, og alligevel er besjælet af den brutale Hensigt at gjøre, som han vil.

"John," sagde hun, idet hun kom hurtig hen til ham og lagde begge Hænderne paa hans Arme, — "John, jeg kan ikke holde det ud længere. Hvis det er nogen Tilfredsstillelse for dig med Hensyn til Fortiden, kan du nu se, hvorledes du har faaet mig til at lide."

"Det er ingen Tilfredsstillelse," sagde han kort.

"Jeg har sagt dig, at jeg ikke beder om noget; men det er ikke sandt. Jeg vil tage, hvad jeg kan faa."

"Hvad du kunde have faaet, kastede du bort."

"Nei, jeg bare syntes at gjøre det. Jeg gjorde det i Virkeligheden ikke."

"Det nytter ikke, Julia."

"John, jeg kan ikke leve det foruden."

Han saa paa hende, som hun stod der og klyngede sig til ham. Hun var absolut nydelig i sit Aftentoilet, som hun havde iført sig, tiltrods for, at hun havde Sorg. Ængstelsen for sit Barn og den Lidenskab, hun havde kjæmpet med, gjorde hendes Ansigt alvorligt og dobbelt bønlig. Hun mumlede:

"John, der er intet" — hun bøiede Hovedet i Retning af Malvern — "der er intet der for dig, kjære. Du forstaar, at hvis hun vidste —"

"Du har intet at gjøre med det," sagde han haardt, "intet."

"Jeg ved det, jeg ved det," sagde hun næsten

ydmygt. "Men du kan ikke leve paa denne Maade altid, John — alene."

Han vendte sig fra hende. Hendes Hænder faldt ned. Han gik over til Vinduet og stod der med Hænderne i Lommerne. Hun gik hen til ham, som om hun ikke ønskede at lade ham undgaa den Indflydelse, som hendes Nærhed øvede paa ham. Hun lagde atter Haanden paa hans Arm.

"Ingen kunde mere lægge sig ved dine Fødder, John."

"En Mand ønsker ikke det," sagde han. Han følte, at hun skalv af indre Bevægelse, og den forførende Indflydelse, som hun øvede paa ham, ja al den Magt, som hun nogensinde havde over ham, gik over til en uendelig Medlidenhed. Uden at se paa hende lagde han sin Haand paa hendes, der var lagt paa hans Arm.

"Du sagde, at der var intet for mig over der" — han vendte sine Øine i Retning af Malvern — "nuvel, der er intet for os her, Julia. Der er intet for mig nogetsteds. For sytten Aar siden blev det slig for mig."

"Aa, John! Jeg ønsker — — —"

Tonen aabenbarede klart, hvad hun mente. Han tog hendes Haand og ledede hende, som man leder et Barn, til Døren. Hun græd.

"Jeg kommer til at vende tilbage til Sydafrika saa snart, som jeg kan komme afsted."

Hun skjulte Ansigtet i sine Hænder.

"Gaa til dine Børn," sagde han i en lav Tone, idet han holdt Døren halvt aaben for hende. "Du har ialfald dem."

Hun tørrede Taarerne bort med sine Hænder og løftede sit Ansigt, som talte saa tydelig om hendes indre Bevægelse, op til ham.

"Kys mig," sagde hun gjentagne Gange. "Kys mig."

Han bøiede sig og gjorde det, og hun hængte sig ved ham et Øieblik i sin Fortvilelse. Men han lod hende gaa og stod med Haanden paa Dørvrideren, til han hørte hendes egen Dør stille lukkes paa den anden Side af Børnenes Værelser. Da gik han ned Trappen, tog sin Hat og sin Frakke, gik ud og stansede ikke, før han var kommet ind i Skogen paa den anden Side af Grubesettlementet. Klokken otte næste Morgen holdt han paa at tænde Ild paa Peisen i sit lille Kontor ved Hjælp af Fururødder ude ved Gruberne. Han lavede sig Kaffe, og uden at have været iseng hele Natten telefonerede han til Nolan og bad ham komme over med Hverdagsklæderne, for han var iført Selskabsklæder.

33te Kapitel.

Tremaine fandt Leavitt hjemme over Middag. Advokaten sad fredelig og læste — mere for Moro Skyld end for noget andet — et Indlæg i en af de faa Sager, han havde havt at føre i sin Ungdom. Han sad under et Billede, som Baker havde malet af hans Moder — en vakker Dame i hvid Kjole og med milde Øine, et yndigt Hoved og en fin Hals. Der var noget i det Billede, som mindede om Mrs. Tremaine.

Efter at have sat sig magelig tilrette og tændt en Cigar sagde John, idet han pegede over Skulderen gjennem de lange Vinduer:

"Fra dette Sted har De, Sam, Dag efter Dag siddet som en Skildvagt og seet over til den Kvindes Vinduer, som De elsker. De har boet her som Eneboer af den Grund. De har seet min Moders Formue svinde bort, De har seet hende tage Livet, som det kom. De har seet hendes Ensomhed, og de De har ...."

Leavitt sprang op fra Stolen, rød i Ansigtet som en Gut, der er blit overrasket under Udførelsen af noget, som han ønskede at skjule.

"Hvorledes kan De vove!"

John saa velvillig paa ham, som om han forstod ham og billigede hans Optræden.

"Aa," sagde han mildt, "min kjære Mand, De maa

ikke protestere. Vær ikke skamfuld over den Ild, som en anden Mand vilde give Verdener for, om han kunde føle den tændt i sit eget Hjerte. Vær ikke skamfuld over, at hendes egen Søn taler om det."

Han rakte frem sin lange, brune Haand. "Jeg holder af Dem for dette, Sam."

Johns Dristighed var saa stor, han var saa alvorlig, at Leavitt blev ved hans Aabenhed bragt ind i den Tankekreds, som han altid levede i. John aabnede Døren for ham til det Rige, som han altid søgte at lukke. Han satte sig igjen og sank tilbage i Stolen, idet han lod Hænderne hvile paa Stolarmene. Han sukkede tungt.

"Jeg vil, at De skal ægte min Moder."

"De er en merkelig Fyr!"

"Jeg er en naturlig Mand, Sam, skjønt mit Liv har været unaturligt. Jeg tror, at Moder elsker Dem."

"John" — Advokaten bøiede sig frem i Stolen. Tremaine smilte til ham.

"De har nu en god Anledning, Sam. Find det ud selv. Find Deres eget Guld. Det er der."

"De har mistet Forstanden, min Herre."

"Det kan hænde; men De vil finde Lykken," sagde John.

Advokaten tog frem sit Lommetørklæde og pudsede sine Briller og satte dem paa. Han var meget nervøs. Han blev siddende og stirre paa Mrs. Tremaines Søn.

"Jeg overlader hende til Dem, Sam, som et helligt Klenodie. Jeg har givet Nolan Ordre til at pakke

mine Sager. Jeg reiser fra Virginien Lørdag. Jeg forlader Staten, som jeg forlod den første Gang — jeg skal rømme. Jeg ønsker ikke, at Moder skal vide om det. Jeg kunde ikke sige Farvel til hende. — Jeg tror, det vilde være haardt for hende at se mig reise. — Jeg overlader hende til Deres Omsorg."

Leavitt sagde intet. Nu, da John havde aabnet alle Veie til hans Rige og havde vovet endog at fortælle ham, hvad han mente om sin Moders Følelser, kunde han for et Øieblik ikke sige noget. Da han endelig fik Mælet igjen, sagde han med sin vanlige Værdighed:

"Ingen Mand kan give en Kvinde til en anden, min Herre. Det vilde være en let Sag at ordne Ting, hvis det kunde gjøres. Jeg har holdt Vagt over Molly fra dette Sted. Hvis De virkelig forlader Virginien, skal jeg fremdeles holde Vagt over hende. — De skal vel ikke ægte Julia?"

"Nei," sagde Tremaine.

"Jeg antager, De ved, hvilke Følelser jeg har overfor Dem, John?" sagde Leavitt. "Hvilke Meninger jeg end har havt ...."

Tremaine afbrød ham skarpt: "Vi viser os selv for megen Ære, min kjære Ven, naar vi tror, at vi er istand til at fælde retfærdige Domme. Den eneste Mand, hvis Exempel vi skulde følge ifølge vor Barnelærdom, sagde: "Dømmer ikke"."

Leavitt fortsatte eftertænksomt: "Det er grusomt, at hvad vi end gjør med vor Fremtid, efterlader vor Fortid Merker, som ikke kan udslettes."

John trak paa Skuldrene: "Hverken Fortiden eller Fremtiden interessérer mig svært meget," sagde

han. "Jeg har altid fundet, at jeg havde Hænderne fulde med Nutiden."

"Brandegee var her igaar Aftes," sagde Leavitt, idet han tog fat paa et nyt Emne. "Han sad, hvor De nu sidder. Han talte om Dem ...."

Tremaine saa op. Hans kolde Ligegyldighed stoppede ikke Advokaten.

Leavitt fortsatte: "....med Beundring og Respekt — som alle gjør, min kjære John. Han sagde, at han ønskede, han havde en Datter. Han vilde være stolt, om De kunde være hans Søn."

John lo haardt: "Malvern vilde ikke have været enig med ham."

"John," sagde Advokaten, idet han bøiede sig frem og lagde sin Haand paa hans Knæ, "jeg er bange for, at De kommer til at knuse den lille Piges Hjerte, naar De reiser bort denne Gang. Jeg saa, hvad Staal der er i Dem, da De nægtede at modtage Nominationen. Jeg forstod, hvad Slags Mand De er. Jeg vidste, at De vilde blive absolut hæderlig i Deres Behandling af Isobel."

Tremaine reiste Hovedet. Hans Øine lynte.

"Er det Deres Mening at sige, Sam, at De ikke anser mig god nok til at ægte Malverns Datter?"

"Tro ikke, at jeg undervurderer Dem, John. Jeg ved, hvad Slags Mand De er."

John kastede Hovedet tilbage og lo høit, hvorpaa han sagde:

"De kjender mig! Nei, min kjære Sam, De kjender nok ikke mig. Men De skal lære mig at kjende. De har seet mig give Afkald paa Udmerkelser, Stil-

ling og et offentlig Navn. Nu vil De sammen med min Moder og Julia, at jeg skal gjøre den sidste Opofrelse — opgive den Kvinde, som jeg elsker — tømme Livets sidste Bæger som en syg Mand, som en Tosk, en Kujon. Jeg tror, jeg er det nu. Jeg skal sige Dem ....“ han stansede. Leavitt havde atter lagt sin Haand paa hans Knæ og bøiede Hovedet frem mod hans Ansigt.

“Der har aldrig været en Plet paa Malvern-Navnet,“ sagde han. “De kunde ikke ægte hende, uden at fortælle hende Sandheden. Hendes Fader ved om det. De kommer til at gjøre hendes Liv kompliceret.“

Der var ingen Forandring at se i Tremaines Ansigt. Det var alvorligt og mørkt. I det Øieblik hørte Leavitt en Lyd, som havde undgaaet den yngre Mands Opmerksomhed. Han hørte en Stemme, som var den kjæreste for ham i hele Verden. Han kunde ikke tro sine egne Øren, og sagde til John:

“Hør! Kan det være muligt? Kan det være Mollys Stemme?“

Han sprang op og ilede mod Døren, men før han kunde aabne den, hændte, hvad han havde drømt om i hele sit Liv, som den store Lykke, men som aldrig havde hændt: Mrs. Tremaine kom alene smilende ind i Værelset.

“John, Sam, jeg bare sprang over ....“ og hun talte som en Pige, der var sprunget over Gaden for at hilse paa en Ven. Hun talte, som om det havde været en Vane hos hende at “springe over“ .... “Jeg bare kom over for at bringe John en vigtig Meddelelse.“

Hun holdt et Telegram i Haanden. Hun havde

taget en lang Silkekaabe paa sig — Sønnens sidste Gave til hende — og den klædte hende udmerket. Men under havde hun en sort Kjole. Paa hendes Hoved med det brune Haar, hvor der viste sig Sølvtraade, sad en Hat, der ikke klædte hende mindre godt. Den uvante Bevægelse havde bragt Rødmen frem i hendes Kinder. John blev slaaet af hendes Skjønhed og Ungdom.

"Man sagde, at det var vigtigt," sagde hans Moder.

John aabnede Telegrammet, læste det, saa alvorlig paa det og stak det i Lommen. Hun fulgte ham med Øinene.

"Er det daarlige Nyheder, John?"

Hendes Søn lo kort. "Daarlige Nyheder kommer bare til den Mand, som har Baand, som binder ham til nogen, som er ham kjær, ved du," sagde John. "Det eneste Baand, jeg har, er du, og du synes at være fuldstændig frisk og ved god Helbred."

"Er det daarlige Nyheder?" gjentog hun.

"Det er et Telegram fra Sydafrika, som angaar Forretninger. Det er intet, som kan interessere en Kvinde."

"Jeg har ikke set dig, siden vi spiste Middag igaaraftes. Du var ikke hjemme inat."

Han lagde Merke til Omsorgen og Ømheden for ham. Hun viste det tydeligt i sit Ansigt og i sin Stemme.

"Bragte Nolan til dit Kontor alt, som du vilde have?"

"Ja."

Hun var vant til hans korte Maade at tale paa. Hun brød sig ikke noget om det nu. Hun forstod ham bedre end Leavitt gjorde. Hun forstod ogsaa godt, hvad han gjennemgik nu.

"Molly, jeg er glad over, at hvilke Nyheder du end bragte John, de bragte dig hid," sagde Advokaten. "Jeg vil, at du skal se Elven og Riverside fra dette Vindu." Han gik over til Vinduet og trak Gardinet tilbage. Hvor ofte havde han vel ikke længselsfuldt staaet og betragtet, hvad han nu saa. Nu var alt som forvandlet, fordi hun stod ved hans Side og delte det med ham. Det var et dybt Vindu, saa det mørke Gardin skjulte dem. Mrs. Tremaine kunde i det fjerne se Gavlene paa Huset paa Riverside. Elven strømmede hurtig og brun mellem de røde Elvemæler. Leavitt udpegede for hende de forskjellige Konturer i Landskabet med en Stemme, som betød mere end de blotte Ord.

Tremaine tog atter frem Telegrammet og læste det igjen. Det var en Meddelelse om, at det var aldeles nødvendigt, at han kom tilbage til Sydafrika for at tage vare paa sine Grubeinteresser. Telegrammet kom som en Bestemmelse. Han stod et Øieblik og tænkte, og der kom et blødere Udtryk i hans Ansigt, da han saa mod Vinduet. Derpaa tog han sin Hat, sine Hansker og sin Stok og gik stille ud af Værelset.

34te Kapitel.

Da Mrs. Tremaine kom tilbage, gik hun ind i Huset, som om hun drømte. Hendes Søn, som sad over sine Papirer og skrev i Biblioteket, saa op, da hun kom sagte ind i Værelset. Hun smilte usikkert til ham, og der var i hendes Ansigt et eget Udtryk — en undertrykt Lykke — et Blik mellem Taarer og overstrømmende Glæde. Uden at hun lagde Merke til det, for hun var sig kun halvt bevidst, at han var i Værelset, saa John hende trække af sig sine lange, bløde Hansker, lægge dem sammen paa Bordet, tage af sig Hatten, lægge den bort og stryge Haanden let over sit Haar, som om den yndefulde Berøring kanske kunde trylle bort Sølvstriberne, som Aarene havde anbragt der. Han saa hende staa eftertænksom med den ene Haand paa Panden. Der var Roser i Kinderne og hendes Øine var fugtige. Da hun talte, var hendes Stemme endnu varm efter, hvad hun havde oplevet.

"Davey," hun brugte hans Broders Navn, som om de var Børn, "sig til Mammy, at hun skal hente noget Ved. Det er lidt koldt her."

Saa blev hun var ham — stor og fuldvoxen, siddende der og smile til hende — og hun lo.

"John, vær saa snil at ringe efter noget Ved."

John var sikker paa, at Leavitt havde talt til hen-

de, havde gjort Kur til hende denne Gang utvilsomt med større Fyrrighed end nogensinde før, og at hans Moder var blit ung igjen, fordi hendes Tilbeder havde søgt at vinde hende. Han lagde selv noget Ved paa Peisen, trak en Divan op til Ilden, der nu brændte lystig, og da hans Moder havde sat sig, stod han foran hende, høi og mørk og saa ned, som hans Vane var, naar han talte med hende. Nu, da den første Rødme fra Drømmen, hendes første Sindsbevægelse havde lagt sig, var hun kommet i sine gamle Folder igjen, dog saaledes, at der var Spor tilbage efter Oplevelserne hos sin kjære Ven. Hendes Søn var nu altfor meget en Del af hendes Tilværelse til, at hun kunde længe overse hans Nærværelse.

"John, hvorledes er det med det Telegram, som jeg bragte dig? Jeg forstod, at du ikke vilde tale om det i Sams Nærværelse. Jeg vilde ikke tale mere om det. Jeg er bange for, at det var daarlige Nyheder, var det ikke?"

"Det var tvertimod udmerkede Nyheder."

"Det glæder mig."

"Jeg mener, at det er en god Ting, at der er noget, som interesserer dig."

"Du er ikke moderat i noget, John."

"Det kan hænde det."

"Var det Forretningssager?"

"Ja."

Han saa, at slige Ting ikke kunde interessere hende for Øieblikket. Hun lagde sig tilbage i Stolen, idet hun støttede Hovedet mod Puden, og hun saa over til

Vinduet, hvorigjennem hun kunde se Oaklands, og hun var paa Vei til at drømme igjen.

Hun hørte sin Søn sige: "Jeg antager, du er lykkelig paa Riverside, Moder?" Og hun for sammen ved at høre hans Stemme.

"Jeg vilde være det, fuldstændig, hvis ...."

Han sagde rolig: "Hvis det ikke var for min Skyld. Det er altid Ulykken, er det ikke?"

"Jeg kunde aldrig blive lykkelig nu, hvis ikke du var det."

"Ingens Lykke skulde være afhængig af en andens!" svarede han. "Det er ikke ment paa den Maade, og — i mere eller mindre Grad — skaber vi selv vor Lykke."

Hans Moder rørte ved Divanen ved sin Side.

"Kom og sæt dig her, John."

Han gjorde det, og hun tog hans Haand.

"Du har givet mig alt i Verden."

"Undtagen Lykke, Moder."

"Du har givet Julia og Børnene alt i Verden."

"Aa, Julia!" sagde han, idet han trak paa Skuldrene.

"Du er en merkelig Mand."

Han dækkede sin Moders Haand med sin egen. "Jeg føler mig merkelig ensom."

Hun nikkede. "Jeg ved det, jeg ved det. Og jeg har i den sidste Tid tænkt — jeg har haabet — Julia."

"Nei," sagde han saa bestemt, at hun skyndte sig med at fortsætte:

"Nuvel, kanske ikke. Men jeg ønsker, at du skal blive lykkelig, min Søn."

Han mindede hende ikke om det, at hvor meget hun end ønskede det, var der nu intet som hun kunde gjøre for ham, at hendes Magt til at gjøre noget for ham var forbi, og at hun havde med den tabte Barndom mistet en Kvindes store Anledning. Han mindede hende ikke om dette, fordi det ikke kom ham i Tankerne. Han var af Naturen for høihjertet. Han var hende hengiven paa en ridderlig og øm Maade. Han ønskede at holde borte fra hende al Smerte og alt, som kunde bringe Bekymringer med sig. Han sagde:

"Da jeg kom hjem igjen for to Aar siden, bad jeg dig om at ofre dig for mig, at være hos mig her i Virginien en Tid. Du gik ind paa det." Han saa Forundringen i hendes Øine.

"Hvad mener du? Hvad er det, du siger, John?"

"Jeg bare minder dig om noget."

"Du bad mig om at ofre mig dengang, John, men jeg kjendte dig ikke dengang. Jeg kjender dig nu."

Han strøg let den Haand, han holdt. "Jeg kommer nu til at fritage dig for at opfylde dette Løfte videre, Moder. Jeg har givet dig dit Hjem, og nu kommer jeg til at forlade dig, saa du kan være fri i det."

"John!"

"Du, Moder, jeg saa gjerne, at du ægtede Leavitt," sagde han uden videre.

Hun rystede paa Hovedet, men kunde ikke faa et Ord frem.

"Jeg beundrer ham mere end nogen anden, jeg kjender," sagde John. "Han er slig en trofast Tilbeder."

"Hys, hys!" Efter en liden Stund sagde hun: "Der er ingen som du."

Han udbrød meget forbauset: "Moder!"

"Du vil aldrig forstaa, hvorledes jeg har fulgt dig i disse to Aar," sagde hun bevæget.

Han gjentog de sidste Ord med en merkelig Iver: "Fulgt mig?"

Hun fortsatte hurtig: "I den første Tid efter din Hjemkomst, var det en Pine for mig. Du ved det. Jeg havde sat mit Hjerte mod dig, John. Pletten..."

"Moder!"

"Jeg fulgte dig i alt, du gjorde, og saa din Troskab. Du var overalt saa sterk og saa god. Og jeg sagde til mig selv undertiden, John: Kan det være muligt, at han gjorde hin skrækkelige Ting? Og da du undertiden rørte ved min Haand, John ...." Hun stansede, hun kunde ikke sige mere.

"Min Gud!" hørte hun sin Søn udbryde, og hun skyndte sig med at sige: "Men din Fortid er blit begravet for længe siden. Den kan aldrig existere for mig mere."

Hun sagde dette saa ivrig og bøiede sig frem mod ham med en saadan Ømhed, at han saa paa hende og sagde med den største Forventning afpræget i sit Ansigt: "Nærer du nu Tillid til mig?"

"Absolut."

"Er det din Mening, at du tror, at jeg er blit en anden Mand — at jeg nu er en ærlig Mand?"

Hun svarede meget bestemt: "Ja, jeg tror, at du

er blit fuldstændig fri for alt, som holder en Mand nede i Smudset, og at du er saa ærlig og god som den bedste iblandt os." Og hun lagde til bittert: "Det er grusomt, at der skal være en Skygge over din Fortid, min Søn."

Men hvad det Øieblik end kunde have bevirket i hans Hjerte aandelig seet, var det nu forbi. Mrs. Tremaine følte, at han slap hendes Haand. Han lænede sig tilbage i Sofaen og sukkede.

"Aa, der er haardere Ting," sagde han paa sin gamle, skarpe Maade.

Og hun spurgte: "Hvad kunde være haardere?"

"Det at søge efter Tillid. Det er det haardeste og mest utaknemmelige Hverv i Verden. Det at gaa omkring og søge og søge efter et menneskeligt Hjerte, som er fuldt af Tillid. Jeg skal sige dig, at jeg vilde opgive alle Valg og al politisk Anerkjendelse og alle Kulgruber og Diamantgruber i hele Verden — om de var mine — hvis jeg kunde finde en Tro som et Senepskorn."

"Aa, John, hvorfor taler du til mig paa den Maade? Du ved da, at jeg tror paa dig absolut. Der er ikke noget, hvori jeg ikke vilde have fuld Tiltro til dig."

Han bøiede Hovedet, som om han vilde takke hende, og fortsatte: "Menneskeliv gaar tilgrunde af Mangel paa Tillid. Mænd og Kvinder skilles for altid af den Grund, og hele Verdens Fremgang hindres af Trangen til en Tro, der er som et Senepskorn."

Hans Moder bøiede sig frem mod ham med Taarer i Øinene. Hun følte i dette Øieblik, at medens hun

var saa nær ham, reiste hans Fortid sig op som en ugjennembrydelig Væg mellem dem.

"Du er blit mig kjærere end noget andet i Verden, John," mumlede hun.

Hun hørte ham sige: "Davids Minde?" Hun ventede et Øieblik, før hun med skjælvende Læber sagde:

"Du har givet mig alt, jeg har. Der er ikke længere i mit Hjerte nogen Forskjel paa mine Sønner. Jeg ønsker, at du skal være her. Modtag Nominationen, som du tilbydes. Sig til Isobel, at du elsker hende. Lad dem saa sige, hvad de lyster!"

Hans Ansigt var ubevægeligt. Alt, som hun sagde, satte han endnu mere i en Klasse for sig selv.

"Du ved ikke, hvad du foreslaar. Hvis mit Navn blev anbragt blandt Kandidaterne til offentlige Embeder, og det kom frem, at der var en gammel Skandale i min Fortid, vilde det knuse dit Hjerte. Du ved det."

Hun tørrede bort Taarerne og sagde med skjælvende Stemme: "Aa, jeg ved ikke noget om det. Jeg ved kun, at det vilde knuse mit Hjerte at miste dig."

* * *

Brandegee havde skrevet til John et Brev, hvori var indlagt en Petition, der var blit underskrevet af fremtrædende Mænd i Distriktet. I denne Petition blev John opfordret til at akceptere Nominationen. Han holdt paa at læse Petitionen, og han var baade glad og bitter, glad fordi hans Medborgere viste en slig Tillid til ham, og bitter fordi han ikke kunde modtage den tilbudte Ære. Medens han sad der og tænkte

paa dette, gik Døren op og Isobel kom ind i Stuen i sin Ridedragt. Det saa ud til, at hun havde ventet at finde ham alene. Hun kom frem og gav ham Haanden mere som en god Kamerat end som en ung Pige, og hendes lyse Munterhed i dette Øieblik, hendes Fjernhed fra alt, som slog sig sammen for at bringe ham ud af Humør, gjorde hende særlig indtagende i hans Øine.

"Jeg kommer fra en Ridetur udover Landet og tilbage, og jeg ønsker at tale med Dem om noget," sagde hun med sit lyse Smil. "Jeg har været over til Craig's Corner. Jeg har i de sidste Dage redet hele Veien langs Elven."

"Tæmmer De en Hest, eller søger De at blive af med nogle Ideer, som er altfor seiglivet?" spurgte han. "Det er den Maade, hvorpaa jeg rider, naar jeg ønsker at blive kvit noget."

"Jeg har været ude for at tale med Folk," svarede hun. "Jeg har været ude for at finde ud, hvorledes det ser ud politisk i Distriktet. Fader tror, at han støtter Mr. Wallis, og jeg har undersøgt Stillingen. Ved De, at der ikke er den ringeste Udsigt til, at han kan blive valgt?" sagde hun smilende. "Og forstaar De, hvor populær De er, og hvorledes Folk forlanger Dem som sin Kandidat?"

"Jeg tænker ikke noget paa det," sagde han næsten uhøflig. "Jeg har besluttet ikke at modtage Nominationen."

"Det er netop det, som jeg kom her for at tale med Dem om," svarede hun ivrig.

"Kom De af den Grund?"

"Ja, jeg gjorde det. De er den vigtigste Mand i Virginien, og man siger, at De er en for ligegyldig, en for træg Sydstatsmand til at kunne arbeide for vor Stat."

De havde begge staaet. Han gav hende en Stol, satte sig og sagde fremdeles stødende:

"Blandt alle de Meninger, som er blit udtalt om mig, har man ikke truffet den rette. Jeg er en Nomade, en Vandringsmand. Jeg er kjed af Virginien og kjeder mig her."

Han holdt Fingerspidsene mod hverandre og saa paa hende med grusom Ligegyldighed. Det var snart slut paa det hele. Han havde ikke længe igjen nu. Om en Uge var han borte, og der vilde være Tusender af Mil mellem dem. Hun vilde bære det og glemme. Hvad han selv angik, saa gjorde det ingen Forskjel.

I denne Pige havde Tremaine fundet sin Ligemand. Hun var ikke en liden blød Ting, som kunde skyves tilside eller endog formes efter ens Vilje. Naturen havde givet hende en fast Karakter, og intet kunde forandre hende. Hun vilde blive mere moden og sterkere, men Livet kunde ikke svække hende. Hans Svar forandrede ikke engang Farven i hendes Ansigt.

"Craig's Corners er enstemmig for Dem," sagde hun praktisk. "De vil ikke have nogen anden. Jeg pleiede at arbeide blandt dem over der ikke saa lidet, før jeg reiste til Europa, og jeg kjender dem, ser De. Saa jeg hørte en Smule Politik og Prat, og det ser ud til, at de om ikke længe vil komme til Riverside i en stor Deputation."

"Sludder!" sagde han uhøflig. "De vil bare kaste Tiden bort."

"Det vil antagelig blive en meget landlig Forsamling," fortsatte hun.

"De agter at slutte sig til Paraden, eftersom den kommer forbi de forskjellige Byer ved Elven."

Hun heldede sig lidt over Bordet mod ham. Hendes Øine var saa klare som det klareste Vand. Hun halvt lo og saa paa ham som en god Kamerat, men slig, at bag det hele var en Ømhed, der havde en langt dybere Mening. Hun ventede.

"Lad dem marschere," sagde John.

"Ja, de vil nok marschere," gjentog hun muntert, "og jeg er ikke saa sikker paa, at ikke de store Mænd i Richmond — Mr. Brandegee og mange andre — kommer til at faa istand en eller anden Petition, som de vil overrække Dem."

Han tog en Cigaret og tændte den.

"Det vil bare blive Tidsspilde for dem."

"Nuvel, det er en god Sag," svarede hun taalmodig, "og jeg skal sige Dem, at jeg ikke er saa vis paa, at det er bare Tidsspilde."

"Hvad mener De med det?"

"Aa, jeg tror, at De vil komme til at blive Kandidaten alligevel," sagde hun med en vis Overbevisning. "Jeg tror, at De vil blive Medlem af Kongressen."

Jeg kommer antagelig til at være i Sydafrika sex Uger fra idag," sagde han.

Han havde Anledning til at nyde den Tilfreds-

stillelse, som der var i denne Bemerkning, for hun kunde ikke andet end at vise sin Smerte; men han saa ogsaa, at hun kunde berherske sig som en Dame.

"Og Deres Moder?" spurgte hun.

"Hun greiede sig godt uden mig i femten Aar," svarede Tremaine.

Hun mumlede: "Nu er De haard, De er en Tyran overalt. Der er bedre Roller."

Hun kastede Hovedet trodsig tilbage, og han spurgte med noget, som lignede bitter Spot i sin Stemme:

"Vil De sige mig, hvad Rolle det er?"

Hun svarede kjækt: "Hvorfor ikke? Undertiden ser en Kvinde Ting klarere end en Mand. Hvorfor skulde jeg ikke hjælpe Dem? Hvorfor skulde ikke en Veninde gjøre sit bedste for Dem?"

Han bøiede sig lidt frem mod hende og sagde med lav Stemme: "Der er Grunde for, at De ikke engang skulde prøve paa det." Og før hun kunde svare paa dette, tilføiede han: "Jeg har ingen Venner. Jeg er her idag, og imorgen er jeg borte. Da jeg var i Sydafrika, længtede jeg efter at komme hjem til Virginien igjen. Nu er Staten et Fængsel, og jeg længter efter at komme bort fra den."

Han saa, at hun blev hvid i Ansigtet. Han havde været ubarmhjertig. Hun tog sine Hansker og Ridepidsk, som havde ligget paa Bordet. Hun vidste nu ialfald, at Julia Tremaine ikke havde nogen Plads i hans Liv. Skulde han reise tilbage til noget der — noget, som samtidigt var et Baand og en Byrde?

"De er selv Deres værste Fiende," sagde hun tøvende, idet hun reiste sig. "Farvel. Jeg sagde det engang før ude paa Marken, og De reiste ikke. Kanske Virginien kommer endnu til at beholde Dem. Kanske De vil finde, at De har Venner her. Jeg haaber det. Farvel."

35te Kapitel.

Under Middagen hos Brandegee — og det havde været en lang Middag for dem begge — havde Julia og Isobel seet paa hinanden med blandede Følelser.

Som Julia diskuterede med Brandegee John og hans Nomination, idet hun talte med al den Sikkerhed, som kun en, der tilhører Familien, har, var hun i Isobels Øine Grunden til hele hendes Mangel paa Lykke. Hun iagttog hende nøie, og hendes Hjerte krympede sig ved Synet af denne nydelige og overordentlig indtagende Kvinde. Hun forstod, hvad hun maatte betyde i John Tremaines Liv. Julia iagttog Isobel, og hun kunde ikke andet end at misunde hende hendes Ungdom. Men det var ikke Isobel, som optog hendes Tanker, som hun sad der og kjæmpede med sig selv og sin Skjæbne.

Hun var i et fortvilet Humør den Aften. Hun kunde ikke opgive Tremaine, opgive Haabet om at faa ham. Hun kunde ikke!

Under Byrden af at være hyggelig mod en Kvinde, som hun frygtede og havde Modvilje mod, blev Isobels Mod stillet paa en haard Prøve. De to Kvinder talte sammen, og under dette støttede Julia Armene paa Knæerne, idet hun trak sine Hansker, som hun havde taget af, sagte gjennem Fingrene. Endelig kom Isobel ind paa det forestaaende Valg.

"Jeg skulde ønske, at Mr. Tremaine vilde tage imod Nominationen. Jeg haaber, han vil gjøre det. Mr. Brandegee og de andre vil nok blive istand til at overtale ham." Hun stansede og blev rød. Hun vendte sig mod Julia og sagde: "Haaber ikke ogsaa De det?"

Hendes Ord, Stemmen, den Maade, hvorpaa hun holdt Hovedet og Maaden hvorpaa hun nervøst ordnede Kniplingerne paa sin Kjole, aabenbarede hendes Sindsbevægelse.

"Tage imod Nominationen? John?" spurgte Julia. "Jeg tror ikke, jeg ønsker det. Han gjør fuldstændig Ret i at afslaa den."

Isobel udbrød: "Hvorledes kan De dog sige det?" Og hun tænkte ved sig selv: "Hun vil, han skal reise fra Virginien og atter bo i Sydafrika — hun ønsker at være med ham."

Hun kunde ikke sige noget mere, og Julia, der var drevet af Skinsyge og af det faste Fortsæt at fjerne alt, som stod mellem hende og John, tog nu en Beslutning, som hun ikke vilde have taget, hvis hun havde været i en saadan Sindsstemning, at hun kunde overveie Sagen med større Ro.

Isobel havde ved Middagen faaet Plads ved Siden af den Mand fra Norden, som hun skulde være forlovet med. Han var meget opmerksom mod hende. Det kunde hænde, at Isobel netop den Aften kom til at fatte en endelig Bestemmelse — hvis hun bare vidste. Af den Grund tvang Julia sig selv til at sige ganske rolig:

"Under de existerende Omstændigheder kunde ikke

noget være mere uforstandigt for John end at stille sig frem for Offentligheden."

Isobel gjentog: "Under de existerende Omstændigheder?" idet hun saa smaat undrede sig over, hvilke Omstændigheder det kunde være.

Og idet Julia vendte Hovedet i Retning af Spiseværelset og saa, at Gjæsterne fremdeles sad der og røgte, ventede hun et Øieblik, før hun sagde noget mere. Derpaa bøiede hun sig frem mod Isobel og lagde impulsivt Haanden paa hendes Knæ.

"John kunde simpelthen ikke modtage Nominationen for sin Moders Skyld — for hele Familiens Skyld...."

Hun følte, at den unge Pige trak sig tilbage fra hende, selv medens hun endnu talte, og hun hørte hende sige:

"Jeg forstaar Dem ikke. Hvad er det, De mener?"

Besat som hun var af Skinsygens Dæmon, ofrede ikke Julia de Følelser, som besjælede den unge Pige, der sad foran hende, en Tanke. Hvad hende selv angik, var der for meget, som stod paa Spil, til at tage saadanne Hensyn — alt stod paa Spil. Hun huskede senere Isobels Ansigt, der røbede den mest intense Opmerksomhed, Renhed og Høihed i Blikket, den mest levende Interesse og Ungdom, og hun undrede sig over, hvor hun havde fundet Mod og Hjerteløshed nok til at gjøre et Forsøg paa at dræbe en Tro som Isobels.

"Jeg mener," sagde hun, idet hun talte hurtig og en Gang saa over Skulderen mod Døren ved Lyden af en Stol, der blev trukket over Gulvet, "jeg mener, at

der er noget i Johns Liv, som ikke taaler Lyset — noget, som kan komme frem under en Valgkamp."

Hun saa den unge Pige blive stiv i sit Væsen og hvid i Ansigtet, og hun var snar nok til at forstaa, at det eneste, som en Kvinde, der er forelsket, frygter, er, at der er en anden Kvinde. Hun tvang sig til at være rolig, skjønt hendes Hjerte bankede voldsomt. Hvert Ord, som hun sagde, blev trukket ud af hendes Mund med en Magt, som hun foragtede, skjønt hun ikke ønskede at modstaa den. Hun fortsatte:

"Jeg fortæller Dem ikke dette for Nominationens Skyld, men af en anden Grund. Tro mig, naar jeg siger det, jeg ønsker at fortælle Dem — jeg maa fortælle Dem — fordi ...."

Men den unge Pige reiste sig nu hurtig fra Stolen og stod lige ved Julia, som blev siddende, idet hun saa op til hende med Armene paa Knæerne.

Julia havde Ret. Isobel tænkte paa en anden Kvinde. Hun blev forvirret ved at blive tiltalt paa denne Maade af Julia. Men der var i Pigens Hjerte en Følelse, som overvældede hende, og det var hendes Interesse for alt, som angik Tremaines Rygte.

Hun stod fuldstændig rolig. Hun syntes paa en merkværdig Maade at have gjenvundet Herredømmet over sig selv.

"Fortæl mig intet," sagde hun med lav Stemme. "Jeg ønsker ikke at høre noget."

Julia rørte sig ikke. Hun saa op til Isobel. Gjæsterne i Spiseværelset begyndte at røre paa sig. De havde reist sig, men stod endnu og talte sammen. Man kunde høre Glassenes Klirren blande sig med de-

res Stemmer. Brandegee havde fyldt sit Glas med Portvin. De holdt paa at drikke en Skaal — baade Isobel og Julia hørte det — og det var Brandegee, som sagde: "Lad dette være John Tremaines Skaal!" De var blit enige om at gjøre sit bedste for at faa ham til at tage imod Nominationen.

Julia reiste sig hurtig. Hun stod ved Isobels Side.

"Det er forfærdeligt, men det gjælder hans Fortid — for sytten Aar siden. I et Øiebliks Svaghed — jeg ved ikke, hvorfor — ingen af os ved, hvorfor — ingen har nogensinde talt om det — tog John Penge, som ikke hørte ham til."

Julia trak sig tilbage fra hende, idet hun blev rød over hele Ansigtet. Hendes klare Øine blev mørke.

"Er det Deres Mening at fortælle mig, at John Tremaine er en Tyv?" spurgte hun.

Julia rynkede Panden. "Han tog ti Tusen Dollars, som tilhørte Redlands National Bank — han rømte med Pengene. Jeg ønsker at fortælle Dem," fortsatte hun, idet hun fandt det mere og mere vanskeligt at tale, at danne de rette Sætninger, fordi hun ikke længere var rigtig klar i Hovedet og kun havde en Tanke, den nemlig, at blive færdig med, hvad hun maatte sige, skjønt hun kunde give en hel Verden, hvis Ordene kunde være usagte, "jeg ønsker at fortælle Dem, at jeg er glad i ham — absolut! Det er mig ligegyldigt, hvad han har gjort — absolut ligegyldigt. Jeg vil staa ved hans Side — jeg holder af ...."

Isobel syntes ikke at høre denne hendes Tilstaaelse, som kom med saa megen Lidenskab. Hun bare lo

— lo haanlig ad Julia. Saa kom der i hendes Ansigt et nyt Lys — et Lys, som skrev sig fra Haab og Glæde — for det for gjennem hendes Hoved, at der havde hun Forklaringen af hans forunderlige Opførsel mod hende, og at han alligevel holdt af hende.

I det Øieblik kom Brandegee sammen med de andre Mænd ind fra Spisesværelset. Isobel lo igjen og sagde til Julia: "De venter naturligvis ikke, at jeg skal tro det. De kan selv umulig tro det, gjør De vel? Intet Menneske kunde tro det."

Julia saa sig selv som en elendig Skabning i Sammenligning med denne unge Piges vidunderlige simple Opfatning af den hele Sag. Isobel stod der lys og fin med en urokkelig Tro paa den Mand, som havde Hæderspladsen i hendes Hjerte. Julia mumlede:

"Glem, hvad jeg har fortalt Dem."

Men Isobel sagde over Skulderen triumferende, idet hun vendte sig mod Brandegee, som kom mod hende:

"Jeg har aldrig i mit Liv hørt noget saa latterligt."

36te Kapitel.

Malvern var i den sidste Tid i et alt andet end godt Humør. Han var urolig. Hans nylig erhvervede Rigdom gjorde ham blind for mange Ting. Han begyndte atter at nære sterk Frygt for, at Isobel kanske var glad i John, for han havde faaet høre, at hun red op og ned i Distriktet i Anledning af det forestaaende Valg. Hun viste sig at være sterkt interesseret i det. Da hun en Eftermiddag kom tilbage fra Richmond, fandt hun ham gaaende frem og tilbage paa Gulvet i Biblioteket, idet han røgte en Cigar og tænkte paa hende med Ængstelse.

Skjønt de havde været meget sammen og deres Liv havde været intimt, havde han dog — som Skik og Brug er i Syden -- ladet hende være fri, saa hun kunde søge sine egne Fornøielser. Han var meget glad i hende og gav hende aldrig Befalinger om, hvorledes hun skulde indrette sig. Han var en ægte Sydstatsmand, doven og saare villig til at undgaa alt, som kunde være ubehageligt. Han nølede, naar det gjaldt noget, som kunde medføre Strid, hvis det var muligt at finde et Smuthul fra det hele. Selv nu, da han var i et meget daarligt Humør og ængstelig for Isobels Skyld, kunde han vanskelig faa sig til at stille direkte

Spørgsmaal til hende eller til at forbyde hende noget. og saaledes indskrænke hendes Frihed.

Naar han hørte John Tremaines Navn nævne, vakte det hos ham en merkelig Blanding af Følelser — Misbilligelse, Ærgrelse og Beundring Han havde i den sidste Tid ved flere Anledninger været nødt til at tale med ham i Richmond, hvor de begge havde Forretninger, som gjorde det nødvendigt, at de kom sammen. Han var nødt til at skjænke denne Mand, som efter hans Mening var en moralsk Skrælling, men som han var nødt til at behandle med Høflighed for hans Moders Skyld, en vis Respekt og Tillid. Alt, hvad Tremaine gjorde, var af den Natur, at man maatte strax anerkjende det. Malvern vidste, at han vilde synes svært godt om John, hvis han havde været istand til at respektere ham, og han var selv for meget af en Mand til ikke hos den anden at anerkjende de Egenskaber, som fører til Held i Livet. Og da han nu var blit rig igjen, kunde han se paa John uden den Bitterhed, som den fattige Mand nærer i sin Skinsyge.

Han gik og tænkte paa, at Tremaine gjorde Indtryk paa ham i dobbelt Betydning, og han indrømmede at han var en meget indtagende Mand, der let kunde blive farlig for en Kvinde. I det samme gik Døren op, og Isobel kom ind.

"Jeg har her Planerne for de nye Drivhuse, Isobel," sagde han. "Vil du sætte dig og gjennemgaa dem sammen med mig?"

Han gik bort til Bordet, hvor han havde studeret dem, og rullede dem op. Som hun saa aandsfraværende ned paa Tegningerne, spurgte han hende om

noget i Anledning hendes Besøg i Richmond og om Brandegee og hans Familie, og hun svarede ham uden nogen Interesse for, hvad han spurgte om. Hun var bleg, men Malvern skrev det paa Træthedens Regning, idet han gik ud fra, at hun havde været længe oppe om Kvelden. Men det var ikke naturligt for hans Datter med hendes Ungdom og udmerkede Helbred, at hun skulde skjælve paa Haanden. Han saa strax, da hun uden nogen Opmerksomhed rørte med Arkitektens Tegninger, at hun ikke var interesseret i Sagen, men han vidste ikke, at hun holdt paa at sige til sig selv: "Alt dette er blit udtænkt og udført ved Hjælp af John Tremaines Penge."

"Hvad sagde Brandegee om Nominationen?" spurgte han, idet han rullede Tegningerne sammen og slog et Baand omkring dem. Han saa, at hun ikke skjænkede hans Ord Opmerksomhed, og han var lei for, at han havde kommet med Spørgsmaalet, før han var færdig med det, fordi han vidste, at Brandegee var sterkt inde for Tremaine.

Isobel lænede sig mod Bordet. I sin vakre Vaarkjole og Vaarhat, pigeagtig og fin, mindede hun ham om sin Moder.

"Han er meget begeistret, meget bestemt, og han vil sætte Himmel og Jord i Bevægelse for at faa Tremaine til at forandre sin Beslutning og tage imod Nominationen," sagde hun.

Hun saa paa sin Fader og smilte.

"Stakkars Papa!" sagde hun. "Jeg er bange for at din Tom Wallis kommer til at ligge langt tilbage, hvis Brandegee kan faa overtalt Tremaine."

"Tøv!" sagde hendes Fader skrapt. "Wallis er en kjæk Kar. Han har Støtte fra de sterkeste Politikere i Staten. Tremaine vilde ikke have den ringeste Udsigt at vinde."

"Jeg tror, han vil have en udmerket Udsigt til at vinde," sagde Isobel rolig. Derpaa vendte hun sig braat til sin Fader og kom med et Spørgsmaal, som om den Sag netop var faldt hende i Tankerne: "Hvorfor stiller ikke Mr. Tremaine sig som Kandidat?" Hun ventede et Øieblik og tilføiede: "Ved du det?" Hun saa aabent paa ham med sine klare Øine.

Spørgsmaalet kom som en stor Overraskelse. Malvern huskede paa sit Løfte, da hun kom med Spørgsmaalet — sit Æresord, som han havde givet en Kvinde, som han var oprigtig glad i, en Kvinde, som hans Ridderlighed uvilkaarlig havde bragt ham til at beskytte efter bedste Evne. Men samtidig tænkte han: "Hvis Isobel vidste — hvis jeg kunde fortælle hende — vilde det løse Problemet. Hvis hun er glad i Tremaine, vilde dette dræbe hendes Kjærlighed." Og han iagttog hende og saa, hvorledes hun blev afverlende rød og bleg, medens hun talte, og han sagde til sig selv: "Jeg tror sandeligen, Pigen er glad i ham!"

Den Modvilje, med hvilken han betragtede en Forbindelse med John Tremaine, var sterk nu, og den Omstændighed, at der kunde kastes en Skygge over hans Datters Liv, selv om det var bare en kort Tid, paagrund af denne umulige Kjærlighed, gjorde ham helt ud til Fader og meget lidet til en Ven af Mrs. Tremaine.

"Der er mange Grunde, hvorfor en Mand skulde negte at stille sig som Kandidat til et Embede ved et Valg," sagde Mr. Malvern kort.

"Men hvor er Grunden i dette Tilfælde?" spurgte Datteren. "Han er ærgjerrig, en sand Virginier, og han maa vide, at der er kun et Middel til at naa, hvad en hvilkensomhelst Mand som han vilde være glad ved at opnaa." Og hun gjentog, idet hun nøie iagttog Udtrykket i sin Faders Ansigt: "Hvorfor negter han at være Kandidat? Ved du det?"

Siden den foregaaende Aften, da Julia havde fortalt Historien om Tyveriet, som John skulde have begaaet i sin Ungdom, havde hun ikke tænkt paa noget andet, end at hendes Fader hadede sin Nabo, og hun ønskede af hele sit Hjerte, at hun tog feil, og at hun vilde opdage, at han ikke kjendte noget til hele Historien.

Hun gik hen til ham og lagde Haanden paa hans Arm, idet hun sagde: "Du, Fader, igaaraftes fortalte Mrs. David Tremaine mig hos Brandegee en aldeles latterlig Historie — en ligefrem dum Historie — og jeg ønsker at høre dig sige, at du ikke tror noget paa det, som hun fortalte mig — at du ved, at det hele er Usandhed, som jeg ved det — som enhver, der kjender Mr. Tremaine, maa vide er en Usandhed."

Hun saa Faderens Ansigt blive haardt, og han kom nu til det Resultat, at det Løfte, som han havde givet sin gamle Veninde, ikke længere behøvede at blive holdt. Han følte, at han nu maatte fortælle Sandheden til sin Datter, som efter hans Mening uheldigvis

var blit glad i den Mand, hvis moralske Svaghed gjorde ham umulig som hendes Mand.

Hun fortsatte: "Jeg kan naturligvis ikke fæste nogen Tillid til en Historie, der kommer fra en Kvinde, hvis udelukkende Stilling i Mr. Tremaines Liv var, at hun svigtede ham. Men at dømme efter den Ligefremhed, med hvilken hun talte, og paagrund af den Omstændighed, at hun raadede mig til at tale med dig om det, gjør, at jeg ikke kan undgaa at tro, at denne skrækkelige Løgn ...."

Hendes Fader afbrød hende: "Jeg ved ikke, hvad du har hørt. Det forbauser mig, at hun kunde fortælle dig noget. Hvad mig angaar, har jeg givet hans Moder mit Æresord ...."

Han saa sin Datter fare sammen. Hun tog sin Haand fra Faderens Arm. Hun gjentog Ordene: "Hans Moder!" og saa udbrød hun: "Aa, hvor forfærdelig! Hvor skrækkelig! Hvor afskyelig! Men du vil vel ikke fortælle mig, at ogsaa hans Moder tror det?"

Malvern kunde ikke se noget stort og vakkert i Datterens Tro. Hvert eneste Ord, hun sagde, og hvert eneste Udtryk i hendes Ansigt var nu i hans Øine en Tilstaaelse af, at hun elskede Tremaine.

"Sæt dig," sagde han, idet han talte mere strengt end han pleiede at tale til hende.

Han trak frem en Stol og halvt ledede hende til den, og hun satte sig med Ansigtet mod ham, medens han blev staaende foran hende.

Mr. Malvern blev i det Øieblik grebet af et vanvittigt Raseri mod den Mand, som havde vundet hans

Datters Kjærlighed og været istand til at vække hos hende slig en uhyre Tillid. Han saa sig selv magtesløs overfor en saadan Tro — denne urokkelige Tillid, som i deres Hjerter, der virkelig elsker, løfter Gjenstanden for den høit op, holder den der og ved, at den fortjener det. Men Malvern indsaa ikke et Øieblik, hvor ubetydelig hans eller nogen andens Bestræbelser vilde være i en Kamp mod denne Piges Kjærlighed.

"Hvad har du at gjøre med Tremaines Fortid — hvem er han, Isobel?" sagde han i den samme Tone. "Har han spurgt, om du vil ægte ham?"

Han saa, at hun blev rød ved et saa nærgaaende Spørgsmaal, men han kunde ikke vide, hvad Smerte hans Ord voldte hende.

"Nei," svarede hun med Anstrengelse. "Han har ikke alene ikke bedt mig om at ægte ham, men han har ikke sagt et eneste Ord af den Slags Ting til mig, og aldrig er noget sligt blit nævnt mellem os. Hvis det kunde bringe dig til at have mindre Uvilje mod ham, lad mig forsikre dig, at Mr. Tremaine ikke bryr sig det mindste om mig," sagde hun, idet hun med løftet Hoved lagde Vegten paa hvert Ord.

Hendes Fader kjendte hendes Mod og ligeledes hendes ærlige Karakter, og han troede, at hvad hun sagde, troede hun selv var sandt.

"Jeg er glad for det," sagde han oprigtig, "for det vilde være en meget uheldig Ting, om du skulde bry dig om ham — hvis han holdt af dig."

Han stod en Stund og saa paa hende og vidste, at hun holdt af ham. Men det Forbehold, som der var mellem dem, gjorde det haardt for ham at fortsætte.

Men den Omstændighed, at John, som hun sagde, ikke brød sig noget om hende, rørte ved hans Forfængelighed paa hendes Vegne. Der var liden Sandsynlighed for, at hun vilde tilstaa, at hun var glad i en Mand, som ikke var glad i hende.

"Han sidder inde med den Tiltrækning, som alle sukcesfulde Mænd har, Mænd med Handledygtighed og Magt. Dertil kommer hans Rigdom. Det hænder meget ofte, at glimrende Egenskaber findes hos Personer, hvis moralske Gehalt ikke er fuldt saa bra, som ønskeligt kunde være."

Den unge Pige sad i en foroverbøiet Stilling, medens hendes Fader sagde dette. Hun saa og saa op til ham med den samme Udfordring, med hvilken hun havde talt til Mrs. Tremaine, med den samme Vantro, med den samme sterke Tillid.

"Er det din Mening at sige, at du tror, at Mr. Tremaine var en Tyv?"

Mr. Malvern trak et Lettelsens Suk, og han for ogsaa lidt sammen, da han hørte, hvad hun sagde. Hun vidste altsaa om det! Han behøvede altsaa ikke at bryde sit Ord!

"Jeg indrømmer, at det høres noget meningsløst ud, kjære Isobel, akkurat som du siger."

Malvern løftede paa Laaget af Cigarkassen og tog ud en Cigar. Han tændte den og tog etpar Drag.

"Naar du ser ham og taler med ham og saa tænker paa den glimrende Stilling, som han har været istand til at skabe sig, den store Rigdom, som han har samlet, naar du ser Tremaine nu, er det meget van-

skeligt at sætte ham i Forbindelse med den sygelige Gut, der rømte fra Virginien med en Skygge over sig."

"Sygelig, kanske," sagde Isobel hidsig. "Melankolsk, kanske. Misforstaaet — ja, endog Gjenstand for Uvilje, grusomt behandlet af den Pige, som han holdt af. Alt dette, Fader, alt dette! Vild kanske ogsaa. Tilbageholden og ulykkelig — men en Tyv ...."

Hun reiste sig, som hun havde reist sig fra Sofaen Aftenen før. Hændes Hænder var kolde. Hun knyttede dem og stod trodsig foran sin Fader.

"Saa, ogsaa du tror denne elendige Historie? Hvilken daarlig Menneskekjender maa du dog ikke være! Hvorledes kan du tro sligt elendigt Sludder? Hvor forfærdelig! — Hvorledes kunde han nogensinde tænke paa at komme tilbage for at være blandt dere allesammen! Hvilken Styrke den Mand dog maa sidde inde med! Hvilken Adel, hvilken Karakter! At komme tilbage og med fulde Hænder og uden det mindste Forbehold hjælpe dem, som miskjender ham, fordømmer ham. — Folk, som tror, han er en elendig Pjalt! Aa, han er stor! — Jeg ved ikke, hvorfor han har gjort det — kanske vi aldrig faar vide det — men han er stor!"

Rødmen dækkede hendes fine Ansigt, og hendes Øine skjød Lyn. Der var en uhyre Kløft mellem hende og hendes Fader nu.

Hvor stort et Indtryk hendes Skjønhed og glødende Begeistring for den Mand, hun elskede, end gjorde paa ham, var der dog i hendes Faders Hjerte intet andet end Misbilligelse og Frygt.

"Husk paa, Isobel, at du taler om en Mand, som efter hvad du selv siger, ikke holder af dig," sagde han

koldt. "Du tager dig af en Mand, for hvem du er ligegyldig. Du reiser dig mod din Fader og hans Folk for en ...."

"Stop!" sagde hun og gik mod Døren. "Jeg vil ikke høre et Ord mere. Det er forfærdeligt!" Og hun kom pludselig til at huske paa, at det Brød, de spiste, og det Tag, de havde over Hovedet, var betalt med Penge, som kom fra denne Mand. Taarerne kom frem. Hendes hele Sjæl begjærede Tremaine med den inderligste Ømhed. Hun kunde ikke være et Øieblik længere hos sin Fader uden at fortælle ham, hvis Skyldner han var. Hun holdt paa at gjøre det. Hun begyndte at tale, men hun tvang sig selv og forlod hastig Værelset.

37te Kapitel.

Den Dag var John optaget med sine Affærer ude ved Gruberne, til Kvelden kom. Det vilde blive haardt at forlade Virginien. Han kunde ikke længere glæde sig ved Tanken paa et Hjem. Det var forbi. Han forstod nu, hvor meget han havde bygget paa sin Tilbagekomst til Hjemmet — hjem til sit eget Folk. Han vidste ogsaa nu, hvorledes han havde gjort Regning paa, at Skjæbnen paa en eller anden Maade vilde løse for ham hans Livs Problem her hjemme. Medens han sad der og tænkte alene ved sit Arbeidsbord, kom det ham i Tankerne, hvor unyttigt det er for Mennesket at stole paa Skjæbnen som den, der kan løse Problemer. Hvis han ikke selv kunde løse Knuden, kunde ingen anden Magt gjøre det for ham.

Han lod Tankerne gaa tilbage, og han indsaa, at den Omstændighed, at han rømte hjemmefra for sytten Aar siden, havde sat Seglet paa hans Liv. Han skulde ikke have reist, men blit hjemme og søgt at greie Stillingen der, eller han skulde ikke være vendt tilbage til Virginien. I ethvert Tilfælde skulde han have reist tilbage til Sydafrika, saasnart som han havde sørget for sin Moder, og han kunde have gjort det i Løbet af en Maaned. Istedetfor havde han været svag nok til at give efter for sin Kjærlighed til Isobel og til Hjem-

met og for Lysten til at gjøre noget for Distriktet, et Arbeide, som kom til at binde ham fast i to Aar og til at sætte ham i en Stilling, der kom til at gjøre baade ham selv og dem, som han holdt af, mere ulykkelig.

Han tænkte videre. Var det kujonagtigt at reise fra en Kvinde, som han elskede, og som elskede ham? Var det kanske slig, naar alt kom til alt?

Han havde sagt under en Samtale med Leavitt: "De beder mig om, at jeg som en syg Mand skal kaste fra mig Lykkens Bæger. Jeg vil ikke gjøre det!" Han havde da besluttet, at fortælle Isobel, at han elskede hende.

Han kunde ikke gjense hende. Hvis han gjorde det, vidste han, at han ikke kunde beherske sine Følelser.

Julia var endnu i Richmond. Hvis han bare kunde undgaa at sige Farvel til hende! ....

Det var for ham en vis Tilfredsstillelse at vide, at Malvern levede høit paa Penge, som kom fra ham — kanske ingen meget værdig Triumf, men dog noget.

"Sam kommer nok til at blive min Moders Trøst," tænkte han, og Tanken paa de to, som elskede hinanden, var den eneste Trøst han havde.

Han kunde se gjennem Vinduet den klare Aftenhimmel med de mange Stjerner. Snart vilde Nattergalen lade sin Stemme høre i Skogen; men da vilde han være ude paa Sydafrikas Veldt og beskjæftige sig med Grubeproblemer og Finanssager, idet han atter var blandt Mænd, hvis alle Interesser gik ud paa at samle Rigdom.

Han sad med Armene paa Bordet og tænkte paa disse Ting, og Virginien, og Hjem og Land blev for

ham personificeret i en ung, fød Pigeskikkelse. Han tænkte et Øieblik, og derpaa reiste han sig halvt op med Armene paa Bordet.

"Sandelig skal jeg ikke finde hende og sige det til hende!" sagde han høit.

Han hørte nogen famle udenfor Døren for at finde Dørvrideren, og derpaa kom en Banken. Han raabte: "Kom ind!" og Døren gik op, saa den fine duftende Natteluft kom ind og med den Isobel Malvern.

Han blev saa overrasket, at han blev staaende, hvor han havde reist sig op, og saa paa hende med en Glæde og en Varme, som kom frem i hans Stemme og i hans Ansigt, hvor meget han end søgte at skjule det.

"De!" udbrød hen. "De!"

Hun havde paa en simpel Spadserdragt og en liden Lue paa sit blonde Hoved. Hun havde forekommet ham at være et Symbol paa Sollyset. Nu syntes hun at være et Symbol paa Natten. Hun kom hurtig hen til ham.

"Ja, jeg kom fra Malvern. Ingen ved om, at jeg gik. Jeg har noget meget vigtigt at tale med Dem om."

Tremaine saa paa hende og sagde:

"Jeg har ogsaa noget meget vigtigt at sige Dem."

Isobel havde ventet længe paa at opleve dette Øieblik, og nu, da det var kommet, var det, merkelig nok, hun, som afbrød ham. Hun halvt løftede sin Haand, som om hun vilde holde ham tilbage fra at tale, og sagde:

"Har De? Har De? Men, vent et Øieblik. Jeg har noget at sige Dem. De sagde sidste Gang, vi var

sammen, at vi ikke engang var Venner. Jeg kan ikke undre mig over, at De har den Opfatning."

"Saa, De gjør ikke?"

"De har naturligvis den Følelse overfor os alle — overfor os alle?"

Hun holdt Hovedet høit, og hun fæstede sine frygtesløse graa Øine paa ham modig og kjæk, slig som han likte det saa godt hos hende.

"De maa tage tilbage den Formue, som De gav min Fader."

"Nei, det er umulig!"

"Vi maa ikke røre en Cent af de Penge."

"Hvorfor ikke, om jeg tør spørge?"

"Det var meget pent gjort af Dem, storartet gjort, men De maa tage Pengene tilbage. Jeg vilde hellere løbe den Resiko, som De forudsagde, end se ham bruge Deres Penge."

Han studsede et Øieblik, idet han pludselig kom til at tænke paa, hvad hendes Ord kunde betyde for ham. Og derpaa gik det op for ham, hvor forfærdeligt det vilde være, om hun kjendte den Plet, som der var paa hans Navn, hun, som han saa gjerne vilde skulde tro bare det, som var godt hos ham. Han syntes, at det vilde være umuligt at bære det. Men endog selv før denne Smerte kunde finde Plads i hans Hjerte, kom hun nærmere og holdt frem sin Haand med en yndig Bevægelse, der havde noget af Ydmyghed ved sig.

"Jeg kom for at bede Dem om at tilgive min Fader — at tilgive os allesammen."

"At tilgive?" spurgte han, idet han følte et plud-

selig Omslag i sine Følelser ved hendes Bevægelse og Ord.

Hendes Stemme var særlig sød og betagende, da hun sagde:

"Aa, jeg ved det, jeg ved det."

"De ved det? Hvad er det, De ved?"

Hun saa alvorlig paa ham. Udtrykket i hendes Ansigt var opmuntrende og tillidindgydende. Ømheden i hendes Hjerte havde endnu ikke slukket det Lys, som undertiden slukkes af mere personlige Følelser. Den Maade, hvorpaa hun saa paa ham, Udtrykket i hendes Ansigt og Tonen i hendes Stemme fik ham til at sige til sig selv: "Det er værd altsammen at faa se et saadant Blik!"

"Hvad er det, De ved?"

"Hvad har det at sige?"

"Hvad har det at sige!" udbrød han mystificeret.

"Kan De tænke Dem, at jeg tror det?"

Hun var kommet nærmere hen til ham, endnu nærmere.

"De maa tilgive min Fader," sagde hun stille. "Han er skinsyg og fuld af Fordomme, og han kjender ikke Dem. Og Deres Moder — De maa tilgive ogsaa hende."

Hun stod taus og saa paa ham, og han vidste, at hun ventede paa, at han skulde sige noget. Hun sagde intet en lang Stund, men saa paa ham med det samme lyse Blik.

Hun lagde Haanden paa hans Arm, som Julia Tremaine havde gjort, men saa helt forskjellig. Han hørte hende sige med sagte Stemme:

"Aa, John Tremaine, jeg ved om det."

Tremaine greb hendes Haand næsten brutalt.

"Er det Deres Mening at sige, at De elsker en Tyv?" spurgte han.

Hun holdt Hovedet op og saa fast paa ham.

"Nei, aldrig!" sagde hun.

"Kvinder har elsket lavere end det," sagde John.

"Kanske, men den Mand, som jeg elsker, har aldrig været en Tyv," svarede hun. Derpaa tilføiede hun med det samme lyse Blik, idet hun saa ham ind i Øinene: "Jeg vilde ikke tro det, om jeg hørte det af Deres egen Mund."

De stod et Øieblik slig, idet Tremaine saa ned paa hende og drak begjærlig af det Lys, den Tro og den Kjærlighed, som han fandt i hendes Øine, og saa opdagede han, at hendes Udtryk forandredes, som om hans egen Haand, hans eget Blik slukkede det deilige Lys. Hun blev forandret fra et yndefuldt Sendebud til en simpel Kvinde. Hendes Øine blev fulde af Taarer, og hendes Mund begyndte at skjælve. Hun hørte ham tale med sagte Stemme noget om et "Senepskorn", og efterpaa undrede hun sig over, hvad han mente. Hun ventede paa, at han vilde tage hende i sine Arme. Hun nærede ikke længer nogen Tvil om, at han elskede hende.

Han tog begge hendes Hænder i sine og knugede dem. Saa meget vilde han have af hende. Han talte hurtigt i dæmpet Tone:

"Vi kan nu være alene i kun nogle Sekunder," sagde han. "Nogle af min Arbeidere kommer for at tale

med mig. De kan være her, naar det skal være. Og de maa ikke finde Dem her. De maa gaa strax."

Selv medens han talte, førte han hende imod Døren.

"Jeg kan ikke takke Dem, fordi De kom. Tak er lidet for, hvad De har sagt til mig iaften. De kan tro mig, naar jeg siger, at jeg vilde hellere have Deres Tillid til mig end noget andet i den hele vide Verden. Gud velsigne Dem!" sagde han inderlig lige ved hende uden dog at røre hende. — "Gud velsigne Dem!"

Med Blikket fæstet paa hans Ansigt syntes hun at ville sige til ham, at han skulde sige hende, hvad han skjulte i sit Hjerte.

"Jeg elsker dig," sagde han. "Jeg kunde ikke lade dig gaa uden at sige dette, skjønt jeg kan aldrig bede dig om at blive min Hustru. Din Tillid kommer til at holde mig oppe til jeg dør. Farvel!"

Han hørte nogen kalde paa ham udenfor Vinduet:

"John, John! Er De der?"

Og Sam Leavitt bankede paa Vinduet og gik rundt Hjørnet for at komme ind. John aabnede Døren. Da Leavitt kom ind, sagde han:

Miss Malvern har været her nogle Øieblikke for at tale med mig om en Sag af Vigtighed."

Leavitt stod i Døraabningen. Han saa fra den ene til den anden og vilde trække sig tilbage, men John sagde:

"Vil De være saa venlig at følge Miss Malvern hjem og komme tilbage? Jeg venter Grubebestyreren. Vi skal efterpaa spadsere tilbage til Riverside."

38te Kapitel.

Julias Hjemreise til Riverside var en Flugt. Hun kunde ikke komme tilbage hurtig nok — kunde ikke naa John snart nok, før nogen anden kunde træffe ham — før han kunde høre om hendes Forræderi af Isobel.

Hun havde opholdt sig hele Natten i Richmond uden at sove en Time. Medens hun laa der vaagen, fuld af Længsler og Ønsker og meget ulykkelig, havde hun efter sin egen Mening betalt i en ikke liden Udstrækning for det gale, hun havde gjort. Hun tog med sig til Riverside sin Ængstelse og Uro, men ogsaa en Beslutsomhed, som ikke var død. Hun undrede sig over, hvor hun kunde finde John — bad, at hun maatte finde ham, medens han var alene. Hun traf sine Børn i Gangen, men talte neppe til dem.

"Hvor er Onkel John?"

Mrs. Tremaine kaldte paa hende fra Bibliotekværelset, men hun svarede ikke.

Da hun fik vide, at han var gaaet ned til Gruberne, begav hun sig afsted, som hun var, idet hun spadserede over Markerne og over Havnegangen og derfra ind i Skogen, idet hun tog en Snarvei til Settlementet. Hun gik over Havnegangen, hvor Jorden var haard under den lette Frost den foregaaende Nat, og hun

gik hurtig ind i Skogen med dens Vellugt. Hun næsten vaklede af Træthed og Sindsbevægelse.

Hendes Sindsbevægelse var nu saa stor, at hun syntes, at den maatte rive John med sig. Det var umuligt for hende at tro, at hun kunde være besjælet af slige Følelser, medens han var ligegyldig. Hun vidste ikke rigtig, hvad hun skulde sige til ham. Hun havde ingen Plan, men hun vidste, hvad hun ønskede, og hun satte hele sin Viljekraft ind for at opnaa, hvad hun vilde have.

Hun holdt paa at briste i Gaard, men hun holdt Graaden tilbage. Hun pustede tungt som en, der bærer en Byrde. Hendes Læber var tørre efter Feberen den foregaaende Nat. Hun svøbte sin Pelskaabe tæt omkring sig. Hun saa ned, medens hun gik, men da hun hørte i Frastand Kviste knækkes under Benene paa en, som kom gaaende, saa hun op og blev var John, som kom gaaende mod hende. Hun stansede, og hendes Hjerte slog saa voldsomt, at hun vaklede, hvor hun stod. Hendes Haand, som holdt Pelskaaben, syntes at holde hendes Hjerte i hendes Bryst. Sløret for hendes Øine hindrede hende i at se hans Ansigt klart eller, at han saa paa hende med Ligegyldighed — næsten med Ubehag. Hun var endnu saa optaget med sine egne Følelser, at hun ikke kunde se, hvad han følte.

"Jeg troede, at du agtede at være i Richmond til imorgen, var det ikke saa?"

"Jeg havde til Hensigt at gjøre det, men jeg maatte komme tilbage."

Hun vilde være faldt overende, hvis hun ikke var blit støttet. Hun rakte Haanden frem, greb hans Arm

og holdt fast ved den, idet hun løftede sit Ansigt op mod ham, uden Hensyn til, hvad Søvnløshed og Lidenskab havde gjort der.

"Gift dig med mig, John! Tag mig med dig!"

"Nei."

"Husk paa, hvad jeg kunde være for dig! Lad mig prøve ...."

Ordene vilde have stanset i hendes Mund, men hendes Fortvilelse drev dem ud.

"Jeg ønsker at give mit Liv, mig selv, for at gjøre godt igjen, hvad jeg har forbrudt — at kjøbe tilbage ...."

Han havde været optaget med sine egne Problemer. Ved at give Afkald paa alt her, og saaledes give Afkald paa al Lykke i Fremtiden, gik hans Planer ud paa at leve et ensomt Liv, der var frit for ethvert Baand. Skjønt han havde lidt, var han dog blit upersonlig og havde opgivet al Tanke paa sig selv ved at ofre sig. Han saa paa hende næsten med Velvilje. Han syntes stor Synd i hende. Hun havde lagt begge sine Hænder paa hans Arm, og han dækkede dem med sine egne sterke Hænder.

"Vær rolig. Tag dig sammen, Julia."

"Jeg kan ikke holde ud at tænke paa, at du skal reise tilbage alene!"

"Tænk ikke paa det."

Hans Stemme var saa alvorlig og saa behersket, hans Blik saa rolig — for hun kunde ikke længere paa nogen mulig Maade gjøre noget Indtryk paa ham — at den lagde, som intet andet kunde, en Dæmper paa hendes Ophidselse.

"Hvorfor kan du ikke ægte mig, John?"

"Fordi jeg elsker en anden Kvinde."

"Hun kan ikke blive noget for dig."

"Jeg ved det."

Han følte, at hun skalv. Der kom Taarer i hendes Øine og de begyndte at rinde nedover Kinderne. Han tog frem sit Lommetørklæde, og hun gjemte sit Ansigt i det. Det var nyvasket og kjøligt — og hans. Han hørte hende mumle:

"Elsker du hende virkelig?"

Og han svarede: "Ja, absolut."

Hun lænede sig mod ham uden Forbehold, idet hun gjemte Ansigtet ved hans Bryst. Efter nogle Øieblikke gjenvandt hun Fatningen og sagde mere rolig:

"Der er da intet for mig?"

"Der er intet for nogen af os to, Julia."

"Og du kommer til at reise alene tilbage?"

"Ja."

Han saa, at han ikke behøvede at bede hende om at være mere rolig, for hun var det nu. Hun tørrede sine Taarer. De slukkede den Ild, som hendes Følelser havde tændt. Det kom som noget uundgaaeligt som Følge af det, som hun sagde havde dræbt hendes sidste Haab.

Hun sukkede tungt og spurgte:

"Naar reiser du?"

"Meget snart. Jeg ved ikke nøie, naar det blir, men det blir meget snart."

"Jeg skal beholde dette," sagde hun, og stak det Lommetørklæde, som han havde givet hende, vaadt som

det var af hendes Taarer, ind i Varmen under Pelskaaben.

"Jeg har ikke været istand til at bringe dig noget, John."

"Det er en af Tragedierne i Livet, er det ikke, Julia?"

Og hun sagde hurtigt: "Du tror, jeg har ikke — du mener, jeg kan ikke?"

Hun greb atter hans Haand og trykkede den et Øieblik mod sit Kind.

"Men jeg kan. Jeg vil! Og en vakker Dag kommer du til at indse, hvor høit jeg har elsket dig. Lad mig nu gaa hjem alene. Vil du ikke være saa venlig, at lade mig gjøre det? Jeg ønsker at være alene."

Hun slap hans Haand og gik hurtig henover Stien i Retning af Riverside. Han vilde have fulgt hende og sagde:

"Du tænker vil ikke paa at gjøre noget dumt, Julia?"

Hun vendte Hovedet og forbød ham at følge efter hende. Hendes Ansigt var alvorligt, og han kunde se, at hun var fattet.

"Nei, intet dumt — intet dumt. Jeg lover dig det. Kun hvad jeg skulde have gjort for længe siden — noget, som er sandelig meget forstandigt."

39te Kapitel.

Tremaine gjorde sig færdig til at forlade Virginien strax, og han gjorde det med Hurtighed og Bestemthed, der udmerkede alt, som han gjorde, og ved Daggry næste Morgen stjal han sig gjennem den stille Korridor og over til det Værelse, hvor Nolan sov, og vækkede ham. Da hans Tjener lidt senere viste sig, fandt han Tremaine siddende ved Vinduet og røge sin Pibe ,omtrent som han havde fundet ham, da han to Aar i Forveien første Gang kom til Virginien. Hans Herres Haandkuffert stod pakket paa Gulvet med Remmene spændt omkring den, og alt i Værelset vidnede om en hurtig Afreise.

"Luk Døren," sagde Tremaine. "Bær disse Ting ned Bagveien og over i Garagen. Kjør saa ned til Jernbanestationen i Automobilen. Jeg reiser nordover iaften. Du kommer efter imorgen med Resten af Tøiet."

"Ja, det skal jeg gjøre," sagde Nolan ærbødig. "De kommer vel ikke, Deres Ærværdighed, til at stjæle Dem bort som en Tyv?"

Hans Herre svarede ikke.

"Det vil knuse hver eneste Hjerte i Virginien," hviskede Irlænderen i sin rige irske Dialekt.

Tremaine halvt smilte. "Jeg tror ikke, du øn-

sker at reise, Tom. Gjør nu, som jeg siger. Og du maa sandelig være stille."

Nolan løftede op Haandkufferten og forlod Værelset i Strømpelæsterne. John fulgte efter ham nedover Trappen. Han gik ind i Dagligstuen for at vente der, til Nolan havde udført hans Befaling.

Det gamle Værelse var blegt i Morgenens Halvlys, og paa Peisen laa Asken efter de sidste Cederkubber, som Kvelden før havde skaffet Varme, da han sad der sammen med sin Moder og Leavitt. De var kommet hjem fra en Tur til Kontoret ude ved Gruberne. Han havde ikke sagt noget til sin Moder. Han kunde ikke sige Farvel til hende.

Han havde ordnet sine Affærer, og han kunde overlade til andre at nyde godt af det. Han var ikke interesseret i Fremtiden. Han var meget tung tilsinds.

Han saa sig omkring i Værelset med varme Følelser. Det var blit saa aldeles forandret, siden han kom hjem for to Aar siden som en fremmed Mand. Da var alt forfaldent der, og nu var der Hygge, og alt var moderne. Han kunde tænke med Tilfredsstillelse paa, hvad han havde udført her. Nu skulde han reise igjen, en Vandringsmand. Men han vilde dennegang efterlade sig et Arbeide, der havde sat et uudsletteligt Merke paa Virginien. Han havde gjenoprettet Familiens Prestige. Han havde gjort andre rige. Han havde trukket Rigdom frem fra Jordens Skjød. Han havde gjort sig selv respekteret og afholdt. Hvis der var nogen Tilfredsstillelse i dette, kunde han glæde sig ved det. Men, som han stod der med bøiet Hoved og Hænderne paa Ryggen omringet af Minder, havde

han kun Følelsen af at være alene i Verden og en fredløs Mand.

Han saa paa sit Uhr. Det viste halv syv. Om kort Tid vilde de andre i Huset staa op. Han havde sagt til en af de Mænd, som stod i Spidsen for hans Forretning, at han skulde møde ham Klokken syv i Kontoret ude ved Gruberne for at modtage de sidste Instruxer. Han maatte gaa. Han saa sig om i Værelset, og idet Hjertet krympede sig i hans Bryst, gik han hurtig ud, aabnede den ydre Dør stille og lukkede den ligesaa stille. Ingen var oppe endnu. Hvert Trin, som førte ham bort, var tungt som Bly, og han standsede for at se Huset fra Enden af Stien. Alt var roligt og stille. Rullegardinerne var trukket ned og Stilheden omgav hele Huset, hvor man endnu søgte Hvilen. Han gik hurtig videre, idet han forbød sig selv at tænke, og om en halv Time aabnede han Døren til sit lille Kontor og gik ind.

Det var flere Timer senere, at han, efter at have udført, hvad han skulde udføre paa Kontoret, var paa Veien tilbage til Huset. Han havde, da han gik tilbage over Eiendommen for at naa Huset, Følelsen af, at han var blit forhexet, og at Hexeriet var brudt. Det var, som om en Væv, der havde sluttet sig om ham i Aarevis, var blit løsnet. Han trak Pusten friere. En Vegt var blit løftet fra hans Skuldre. Han havde ikke forandret sin Beslutning. Intet var indtruffet, som kunde forandre hans Planer, og han havde i Tankerne en pinlig Scene med sin Moder, hvis hun skulde paa en eller anden Maade faa vide, at han vilde reise bort.

Før han var kommet over den nedre Havnegang

for at komme op til Huset, stansede han et Øieblik for at se tilbage i Retning af Settlementet og Malvern-Høien — at se dette for sidste Gang.

Som han saa i Retning af Høien, kom Isobel ridende over den og lod Hesten staa stille. Hun saa ud over de to Eiendomme, som om hun vilde have et Overblik. Han kunde se hendes fine Silhouette mod Himmelen, som hun sad der ret og frygtesløs paa sit Dyr. Han syntes ikke, at der var nogen virkelig Afstand mellem dem, som han nu saa paa hende.

Hun havde givet ham det Mod, som han trængte. Og fremfor alt, hun elskede ham — fremfor alt, han elskede hende. Han vidste, at hvis han skulde træffe hende igjen, vilde han ikke være istand til at reise fra Virginien alene. Han vendte sig om og fortsatte hurtig sin Vei.

Den stille Morgen var frisk i sin klare Skjønhed. Løvet var begyndt at vise sig paa Træerne, for Vaaren kom tidlig i Syden. Vinrankerne over Altanen var ogsaa begyndt at blive grønne. Fra Kjøkkenet — for han gik Bagveien ind til Huset — hørte han Chloe synge med sin bløde Stemme:

Sorg og Armod
Kom ei mer igjen ....

"Massa John, Barnet mit, De faar sandelig ikke nok Søvn til, at den kan skade en Kanin," sagde Negerinden.

"Hvad er det, som faar dig til at tro det, Mammy?"

"Tror De ikke, at jeg hørte Dem gaa omkring paa Strømpelæsterne, før Solen stod op idagmorges? En Person, som lever paa sine Tanker, som De gjør, trænger en Mængde Hvile, skal jeg sige Dem, Barnet mit."

Han saa sig rundt i hendes fine Kjøkken og satte sig ved Bordet.

"Du har noget varm Kaffe for mig, Mammy, har du ikke? Giv mig en Kop, og jeg skal drikke den her hos dig."

"Ja, det skal jeg gjøre. Det skal jeg sandelig gjøre." Og Negerinden fik Fart i sig.

Som John sad der, fik han Følelsen af, at der var Hvile at finde. Han iagttog dovent Chloe, som med Iver fik istand en Kop Kaffe, der sendte ud sin Aroma, og hun bragte ham ogsaa en varm Kavring paa en Tallerken. Hun var Dronning nu i sit lille Rige, og hun herskede med et Jernscepter over de nye Tjenere, som den store Husholdning krævede. Hun indbefattede et halvt Dusin Embeder i sin egen Person. En af Kjøkkenpigerne var meget optaget med det Besøg, som Husets Herre aflagde i Kjøkkenet, og hun syntes, at det var en stor Begivenhed, som hun stod der og lænede sig mod Vasken med et Snes Rottehaler omkring sit Hoved og viste frem sine hvide Tænder. Udenfra kunde man høre Hønsene, der drev omkring i Hønsegaarden, og langt borte kom den dæmpede Lyd af en elektrisk Klokke i Grubesettlementet. Klokken var nu elleve, og John havde været borte næsten i fem Timer uden Mad.

Han drak sin Kaffe og saa op til sin gamle Barnepige, idet han gjentog hendes sidste Ord:

"Hvile?" Han saa sig omkring. "Det ser ud til, at her kan man finde Hvile."

"Jeg antager, at der ikke er noget Hvile udenfor Hjemmet," sagde den gamle Negerinde. "Barnet mit, De maa en Dag fortælle Deres gamle Mammy om Deres Sorger. Vil De ikke?"

Hun smilte over hele Ansigtet, da hun kom med dette Spørgsmaal, og han saa, hvor nær hun stod ham, hvor hun havde passet paa ham, hvor meget hun havde været en Moder for ham, og hvor lidet han havde seet af hende. Nu skulde han snart bort igjen, og hun kom til at sørge over ham paa en Maade, som gjorde hende uimodtagelig for al Trøst. Men intet maatte forstyrre denne udsøgte, denne usædvanlige Følelse af Hvile, som nu havde bemægtiget sig ham, og for hvilken han ikke havde nogen Forklaring. Han følte en Fred, som han aldrig havde følt før hele sit Liv.

Han forlod Kjøkkenet og gik ind i Dagligstuen, hvor han fandt sin Moder, Julia og Børnene. Det var et Familiebillede med Ro over sig. Mrs. Tremaine sad ved Vinduet med sit Sytøi, og Julia holdt paa at læse høit for sine Sønner, der stod ved Siden af hende. Hun sad i en stor Stol. Da han kom ind fra Spisestuen, hørte han, at hun holdt paa at læse af Oliver Twist.

Julia fortsatte Læsningen.

Han stod et Øieblik, før nogen saa ham, og da han hilste paa sin Moder, bøiede han sig og kyssede hende. Hun saa op til ham med et Udtryk af Tilfreds-

hed og Lykke. Da Julia holdt frem sin Haand og ønskede ham "Godmorgen", var hun bleg, og han kom til at tænke paa, at han ikke havde seet hende, siden de skiltes ude i Skogen. Mødet igjen her i den lille Familiekreds var lettere at bære, end han havde tænkt sig.

"Onkel John, sæt dig og hør Moder læse om Oliver," sagde lille Roger, som bad om mere.

"Fortsæt. Lad ikke mig forstyrre Historien, Julia," sagde Tremaine.

Hun betænkte sig lidt, men tog Bogen op igjen.

Tremaine tog en Cigaret fra en Kasse paa Bordet, tændte den og satte sig slig, at Julia ikke kunde se ham, men dog saa, at han kunde se dem allesammen. Han vilde beholde dette Billede i sin Sjæl i mange Aar. Han lyttede sløvt til, hvad Julia læste, idet han iagttog Gutternes Ansigter og deres smagfulde Stillinger, som de hang der over sin Moder. Julia havde sat et afgjort Merke paa hans Liv, men alt var nu afgjort for ham, og intet kunde atter forstyrre hans Fred.

Mrs. Tremaine førte Naalen frem og tilbage under sit Arbeide.

Som John havde vist sig i denne Familiekreds, saaledes gik Døren efter nogle Minuter stille op, og Leavitt kom ind. Billedet, som han havde for sine Øine, slog ham, som det havde slaaet John. Han vilde ikke forstyrre det. Han gik over til Mrs. Tremaine, tog hendes Haand og kyssede den. Og de to saa paa hinanden. Han nikkede til John, smilte til Julia, og tog en Stol, men passede sig vel for at sætte sig slig, at han ikke kunde blive seet af Molly.

Julia fortsatte Læsningen.

Og den Fred, som fyldte Tremaines Hjerte, syntes som en ubestemt Atmosfære at voxe og samle sig i denne Stue. Mrs. Tremaine, som sad der med sit Sytøi, endelig omgivet af Tryghed og mere Lykke, end hun nogensinde havde vidst om, følte, at hun var sikret mod Fattigdom, og hvad der følger med den. Hun følte sig tryg. At Leavitt var nær hende, øgede hendes Lykke, men det var sin Søn, hun tænkte paa. Hun troede, at han var blit en helt anden Mand — at han havde seiret over Fristelserne — en Mand som ud fra Svaghed havde skabt en stor Styrke. Hun var stolt af ham, og hun var ham taknemmelig. Hun saa paa ham, som han sad der og røgte i sine egne Tanker uden at være sig bevidst, at hans Moder var ham nær med sine Ønsker, at det maatte gaa ham vel. Hun bad en stille Bøn for ham. Han havde i nogen Tid nu ikke talt om at reise tilbage til Sydafrika. Hun troede, at det vilde blive længe, før han tog en saadan Reise. Hun var rolig og følte Fred omkring sig, som hun ikke havde følt den paa flere Dage, og hun kunde ikke rigtig forstaa det, fordi hun havde godt indseet, hvad det var for ham at give Afkald paa en politisk Karriere.

Leavitts Tanker var meget lig hendes egne. Han tænkte paa John med Beundring og Kjærlighed. Han kunde ikke tænke sig Riverside uden ham. Han var kommet over den Dag for at tale med ham, og han vilde gjøre det senere. Han vilde bede ham om at opgive sin Beslutning om at forlade Virginien. Han vilde indstændig raade ham til at blive hjemme og opgive Tanken paa at begive sig paa Vandring igjen.

Leavitt havde været paa et stort politisk Møde, og han vidste, en Delegation vilde komme til Riverside for at gjøre sit yderste for at faa Tremaine til at stille sig som Kongreskandidat. Ifølge Leavitts Opfatning var der ikke noget igjen af Johns Forbrydelse. Det havde altid været vanskeligt at sætte ham i Forbindelse med den. Intet i Johns Karriere eller i hans Livsopfatning stemte med, at han skulde være en Tyv. Leavitt havde atter og atter sagt til sig selv: "Det er umuligt, det maa være umuligt, at han nogensinde begik en Forbrydelse." Nu, da Advokaten sad i den gamle Stue og saa med den største Tilfredsstillelse paa den yndige Kvinde, som han elskede, optaget som hun var med sit Arbeide, kom ogsaa over ham den Følelse af Fred, som de andre følte.

Julias Tanker var ikke optaget af den Bog, som hun læste, eller af de Ord, som kom fra hendes Læber. Siden hun forlod Tremaine ude i Skogen Dagen før, havde hun levet et Dusin Liv. For en Kvinde med hendes Temperament var intet let — selv ikke Deltagelsen i Fornøielser. Hun havde kastet sig hovedkulds ind i et Følelsesliv og kom ud af det rystet i sin inderste Sjæl. Men hun gjorde intet halvt. Lidenskabelig og egenkjærlig havde hun kastet alt overbord for at vinde ham, og nu, da hun saa, at hun havde tabt, var hun færdig til at forsage ligesaa fuldstændig, som hun havde elsket. Og i den Tid, som der var gaaet fra den Time, hun igaar forlod ham, til idag, havde hun givet Afkald paa alt og havde taget en svær Beslutning.

Denne hendes Beslutning og det, at hun havde givet Afkald paa alt, som hun før ansaa for at være

selve Livet for hende, havde ogsaa bragt hende Fred. Hun var Moder, og hun elskede sine Børn. Deres varme, unge Legemer lænede sig mod hende. Davids Arm var omkring hendes Hals. Det er altid en Tilfredsstillelse at spille Offer. Kjærligheden er saa underlig, at den tager en tvilsom Fornøielse i at lide. Hun led paa Johns Vegne. Det var bare Ret. Hun havde voldt ham Lidelser. Der vilde være en stor Tilfredsstillelse i at bløde, fordi hun havde gjort det, som var stygt.

Som de sad der i sine egne Tanker kom Chloe ind i Stuen i sin stivstrøgne Kjole meget ophidset og med sine Sølvbriller skjøvet opover Panden. Hun gik lige hen til John, og hun pustede som en Blæsebælg.

"Massa John, denne Tosken Nolan har taget Deres Kuffert ned fra Mørkeloftet. Jeg kan ikke gjøre noget med ham." Hun gestikulerede vildt med sin sorte Haand. "Kom, Barnet mit, og stop ham."

Der kom ikke noget Svar. Hun bøiede sig frem, saa ned paa John, og Graaden begyndte at komme.

"De skal vel ikke reise igjen, skal De vel? Skal De vel?"

John reiste sig op og tog hende i Armen. "Mammy, gaa tilbage til Kjøkkenet og lav nogle Kager til mig."

Men hun blev staaende og se paa ham og rørte sig ikke. Hun rystede paa Hovedet.

"Nei, jeg vil ikke bage Kager," sagde hun og endte med en fin Forstaaelse, som hun lagde for Dagen, idet hun talte til ham, som om han var otte Aar gammel: "Barnet mit, fortæl din gamle Mammy,

hvad det er, som feiler dig. Der er nogen, som har gjort dig noget ondt."

Han førte hende til Døren, og idet hun gik, sagde hun over Skulderen: "Mrs. Molly, Massa Leavitt, dere vil vel ikke lade ham reise?"

Freden i Stuen blev braat brudt. Da John kom tilbage fra Døren, som han havde aabnet for Mammy, saa han, at hans Moder havde reist sig fra Stolen og kom mod ham. Hun havde ladet sit Sytøi falde ned paa Gulvet, og hendes Guldfingerbøl gik samme Vei. Han hørte hende sige: "Hvad er det, Mammy mener?" og han kom hen til hende og tog begge hendes Hænder, idet han saa ind i et Ansigt, hvor han i det Øieblik ikke opdagede noget andet end Kjærlighed til sig.

"Moder, jeg ønskede at løbe bort igjen," sagde han. "Jeg er bange for, at det var kujonagtigt af mig, men jeg syntes ikke, at jeg var istand til at tage Afsked med dig." Han vendte sig mod Leavitt, som om han vilde bede ham om Hjælp.

"Var det din Mening at reise bort paa denne Maade igjen?" Hun havde vanskelig for at tale. "Var det virkelig din Hensigt at reise igjen uden at sige et Ord?" Han følte, at hun klyngede sig fast til ham. "Aa, John!"

Han havde vidst, at det vilde blive haardt, men ikke saa haardt som dette. Han trak paa Skuldrene, og idet han slap sin Moders Hænder, gjorde han en Bevægelse, som om han vilde appellere til de andre: "Dere ser, hvordan det er. Dere maa forstaa det."

Og Leavitt sagde strengt, som om han havde svaret paa denne Appel:

"Der er intet, som er for godt for Dem i Virginien. Dette er Deres lovlige Hjem, John. Vi føler det allesammen. De har skabt Dem et nyt Navn."

Tremaine smilte svagt. Julia havde reist sig og ført sine Børn ud af Stuen. Leavitt reiste sig stille for at følge hende og lade Moder og Søn være alene, men Mrs. Tremaine vendte sig mod ham og lagde Haanden paa hans Arm.

"Bliv her," sagde hun. "Hjælp mig med at overtale ham. Han kan ikke reise."

Tremaine saa sin Moder i Øinene. "Gjør mig ikke svag," og han appellerede i dette Øieblik til hendes Stolthed. "Jeg kom tilbage for din Skyld — for at gjøre, hvad jeg har gjort."

Han hørte hende mumle frem Ordet "Isobel", som om hun vilde fremkalde den unge Pige for at faa hende til at hjælpe. "Isobel!"

Han rystede paa Hovedet, idet han smilte svagt. Han saa sin Moder holde Hænderne for Øinene. Hun halvt vaklede. John førte hende over til Sofaen og lod hende sætte sig der.

Hun sad der paa den Maade med Hænderne for Ansigtet, og han stod ved Siden af hende med det velvillige Udtryk, som han altid havde i sit Ansigt, naar han saa paa sin Moder, da Julia kom tilbage. Hun gik lige hen til Mrs. Tremaine, knælte ned ved Siden af hende, tog bestemt, men varsomt, Hænderne bort fra hendes Ansigt og saa intenst paa hende.

"Gjør det ikke!" sagde hun. "Gjør det ikke! Graat ikke! Han behøver ikke at reise."

Mrs. Tremaine saa paa hende. Hun vilde have

klynget sig til et Halmstraa, for at beholde John nu. Hun havde tænkt paa Isobel — dette var Julia.

"Kan du hjælpe ham?"

Hun lagde sin Kind ind til Svigerdatterens, idet hun greb hendes Hænder. Begge klynget sig til hinanden en liden Stund. Saa gjenvandt Julia Herredømmet over sig selv.

"Jeg kan hjælpe ham, ja. Men jeg kan ikke hjælpe ham paa den Maade, som du mener."

Hun hørte John sige "Julia!" skarpt, men hun tog intet Hensyn til ham, og heller ikke til Leavitt, medens hun talte. Hun talte, som man taler til et Barn — ømt, med Ansigtet nær Svigermoderens, halvt ydmygt.

"David tog Pengene. Da John mødte David i Richmond og havde besluttet ikke at vende tilbage til Redlands, gav han Pengene til ham og bad ham om at gaa til Banken med dem, og David brugte dem. Træk dig ikke bort fra mig paa den Maade! Hør ikke paa John — hør paa mig! David fortalte mig dette, da han laa paa Dødssengen. Han gav mig et Brev, som han havde skrevet, og deri fortæller han, hvad han havde gjort, og fritager John. Jeg har det her .... Du kan læse det. Det var for at spare dig, at jeg ikke har sagt noget om det. Det var ogsaa for at spare mine Børn. Forsøg at tro mig!"

Mrs. Tremaine havde trukket sig bort fra hende og saa fast paa hende. Julia tænkte ikke paa John eller sig selv, men kun paa sin Svigermoder. Hun var selv Moder, og hun troede, at hun forstod, hvilket Slag det vilde være for denne Kvinde, hvis Afgud

hendes ældste Søn var, og som havde holdt Davids Minde helligt over alt i Verden, uanseet, hvor meget hun end elskede sin yngste Søn. Ved at omfavne hende og klappe hende søgte hun at gjøre Slaget mindre haardt, medens hun talte.

"Forsøg nu at bære det," sagde hun. "Jeg har baaret over med min Mand, ved du, og hele Tiden elskede jeg John. Og da jeg fik vide dette, elskede jeg ham endnu mere. — Du ser, jeg føler ingen Skam over det — ingen Skam! Jeg indser nu, at jeg skulde have forladt ham for længe siden, og at jeg har handlet meget urigtig."

Intens, som Øieblikket var for Julia, stort som det var i hendes Liv, optaget som hun var med Vigtigheden af, hvad hun havde fortalt, blev hun dog fuldstændig glemt — saa fuldstændig, at det var, som om hun ikke havde sagt et Ord med sin lave, skjælvende Stemme — som om hendes Kvindehænder, der var saa fulde af Sympati og Ømhed, ikke havde rørt ved Svigermoderens Arm. Mrs. Tremaine saa paa hende, lyttede, skjøv hende fra sig og reiste sig fra Sofaen. John stod nær hende og saa paa hende med Sympati — næsten Medlidenhed.

"John, er det sandt? Er det, som Julia har fortalt, sandt?"

Han svarede nølende: "Ja."

Hun lagde ikke for Dagen det mindste Tegn til, at hun følte det som et Slag, at hendes Afgud var blit knust, hvilket man havde ventet. Hun tænkte bare paa John.

"Min Søn! Hvor du maa have lidt!" Hun tog

den Haand, som hun holdt, løftede den til sine Læber og kyssede den. "Hvor du maa have lidt! Hvorfor fortalte du mig det ikke for længe siden? Du skulde have fortalt mig det, John." Hun spurgte ham: "Hvorfor? Hvorfor fortalte du mig det ikke?"

Han bare smilte. Han sagde intet, og hun forstod ham. Hvorledes kunde han have bevist sin Uskyldighed? Der var intet Bevis — alle Beviser gik ham imod. Han kunde ikke engang paastaa, at han var uskyldig, uden at lægge Forbrydelsen ved sin afdøde Broders Dør. Vilde hun have troet ham, om han havde gjort det? Vilde hun ikke have betragtet ham baade som en Kujon og som Tyv? Der var intet Valg for ham. Han maatte finde sig i at taale den Uretfærdighed, som man havde tilføiet ham.

Hun faldt aldeles sammen. Den Tilbageholdenhed og Kulde, som hun havde vist i mange Aar, var borte. Hun sank tilbage paa Sofaen, og da John havde anbragt hende der, trak hun ham ned ved Siden af sig.

"Sæt dig her, John," sagde hun. Og da han havde gjort det, tog hun hans Ansigt mellem sine Hænder. Hun betragtede hvert Træk i det, idet hun saa intenst paa ham, og hun skjalv over hele Legemet af Bevægelse.

"Hvilket Offer!" sagde hun. "Hvor forfærdelig! Hvilket Mod, John! Aa, John, kan du nogensinde tilgive os — kan du nogensinde tilgive mig?"

Hun glemte de andre i Værelset. Hun tænkte bare paa denne Mand ved sin Side, og nu kunde hun holde

af ham uden noget Forbehold, tænke paa ham og sætte ham paa en høi Pidestal.

"Tal til mig!" sagde hun. "Nei, tal ikke! Jeg kan ikke holde det ud — du vil ikke reise nu, vil du vel? Aa, alle de ensomme Aar! Hvorledes kan vi erstatte dig dem? Hvem kan erstatte dig dem?"

Hun rørte ved hans Haar og hans Pande, drevet af en uimodstaaelig Trang. Da saa hun, at han fik Taarer i Øinene.

"Min kjære Gut!" og hun faldt i Graad og trak hans Hoved til sit Bryst.

Leavitt og Julia, som var Vidner til dette, var yderst bevæget.

Om nogle Øieblikke slap hun ham og tørrede sine Taarer bort.

"Isobel!" sagde hun. "Isobel vil faa dig til at glemme, som vi aldrig kan gjøre det. Og du kan have dit Liv, John."

Derpaa sagde hun til Leavitt: "Telefoner strax til Malvern, Sam. Jeg ønsker at fortælle det til Redmond — jeg vil fortælle det strax. Jeg ønsker, at Isobel skal vide det. Bed dem begge at komme over."

Hun greb sin Søns Haand med begge sine. Hun var saa febrilsk, at hendes Kinder var røde. Hun tørrede sine Taarer. Hun rettede Ryggen stolt. Hun var meget vakker i sin Ømhed. Hun kunde ikke tænke paa noget andet end John. Leavitt havde Grund til at være skinsyg, da han saa, hvorledes hele hendes Hjerte var optaget af Sønnen, mens han var glemt. Han sagde til Julia bittert:

"De skulde have fortalt dette for længe siden — for længe siden!"

Og Julia, som sad paa Armen af den store Stol nær Bordet, sagde stille:

"Ogsaa jeg har Sønner."

John, hvis Øine neppe havde forladt Moderens Ansigt, saa nu over til Julia, som sad der med Ynde i hver Bevægelse og med foldede Hænder. Hun havde forsøgt at vinde ham ved alle mulige Intriger. Hun vilde, at han skulde tro, at hun alene vilde staa ved hans Side tiltrods for Pletten paa hans Navn. Hun vilde have ægtet ham og tiet stille. Vilde hun have gjort det? Hun havde i hvert Tilfælde skaffet ham hans gode Navn tilbage. Han skyldte hende det. Han buk-kede til hende, idet han takkede hende i Taushed.

Leavitt kom over til ham og greb hans Haand.

"Jeg undrer mig ikke over, at man kalder Dem "Store-Tremaine". Jeg vil ikke undlade at sige til Dem, skjønt det kommer for sent og ingen Betydning nu har, at jeg synes, at De har begaaet et Feilgreb. De skulde have ladet David lide for sin egen Synd. Jeg ved, at De gjorde det for hendes Skyld." Han smilte til Mrs. Tremaine. "Det var storartet gjort, John. De gjorde det ogsaa for hans Sønners Skyld og for hans Hustrus Skyld. Jeg ved det. Men det var et stort Feilgreb. Imidlertid holder jeg af Dem for dette. Og De tilhører Virginien nu. Vi skal fortælle Gutterne, at De vil stille Dem som Kongreskandidat. Nu skal jeg gaa og telefonere til Malvern."

Julia havde intet sagt.

40de Kapitel.

Der var nogen, som kom opover Trapperne til Verandaen og blev ønsket velkommen ude i Gangen af Leavitt, som skulde telefonere. Det var Malvern selv. Han havde redet over i en Fart og havde i Haanden sin Ridepisk og sine Hansker. Man kunde se paa hans Ansigt, at han følte sig som en meget vigtig Person, en Mand man maatte tage med i Beregningen ved Ledelsen af de store politiske Begivenheder.

"Hvor er Tremaine, Leavitt? Kan jeg træffe ham her? De politiske Affærer har taget en noget usædvanlig Vending, for at bruge et mildt Udtryk — Partierne har slaaet sig sammen! Min Kandidat har trukket sig tilbage. Jeg er kommet i en extraordinær Stilling, skal jeg sige dig."

Leavitt aabnede Døren for ham til Dagligstuen, saa han kom lige ind i Familiegruppen. Han hilste paa Mrs. Tremaine og Julia, endnu meget optaget af sit Ærinde.

"Jeg skulde like at faa tale nogle Ord med Dem, Tremaine," sagde han. "Countyet og Distriktet demonstrerer for Dem. Der kommer nu en Delegation gjennem Redlands og vil snart være her. Jeg tilbragte Gaarsdagen i Richmond sammen med Brandegee. De kjender hans Partiaand ...."

John havde reist sig fra Sofaen, hvor han havde siddet ved sin Moders Side. Mrs. Tremaine begyndte: "Redmond . . . ." Men John holdt op sin Haand, og hun ventede. Malvern havde ikke lagt Merke til noget, fordi han var for optaget med, hvad han var kommet for at tale om.

"Det ser ikke ud til, at de vil finde sig i, at De siger nei, Tremaine," sagde hans Nabo, idet han saa meget streng ud. "Min Kandidat har desuden trukket sig tilbage. Deres Popularitet er merkværdig stor! Brandegee har bedt mig om som en personlig Tjeneste at gjøre mit bedste for at faa Dem til at tage imod Nominationen. Jeg tror ikke, at jeg gav ham nogensomhelst Aarsag til at misforstaa min Opfatning af Sagen. Her vil blive en Delegation paa otte Hundrede Mennesker . . . ."

Han spurgte ikke Tremaine, hvad han agtede at gjøre. De hørte alle, hvorledes en Folkemængde raabte Hurra et Stykke borte. Hurraerne blev tydeligere og tydeligere. Folk begyndte at samle sig nedenfor Huset. Julia kunde fra det Sted, hvor hun stod ved Vinduet, se dem strømme til. Der var Faner, der var Stokke og Paraplyer med Lommetørklæder bundet til Enderne. Der var et Musikkorps, som spilte "My Old Kentucky Home". De kom nærmere og nærmere.

Malvern saa fra John til Mrs. Tremaine, som sad med hævet Hoved, idet hun saa paa sin Søn med Beundring og Stolthed. Hun ventede paa, at han skulde sige noget, da han havde ladet hende forstaa, at hun skulde være taus.

"Ikke alene Brandegee, men ogsaa min Datter!

Min Datter har redet omkring og talt Deres Sag — baaret Deres Fane! Hun har gjort dette mod min Vilje. De har hypnotiseret hende og . . . ." Han sagde ikke mere.

Mrs. Tremaine reiste sig fra Sofaen og gik over til John, hvor hun blev staaende. Hun havde taget sin Søns Arm. Hun var nydelig, som hun stod der med alle Tegn paa, at hun var stolt af sin Søn.

"Redmond, han kommer til at stille sig som Kongreskandidat."

Malvern ventede at høre mere.

"Der er ingen Grund, hvorfor han ikke skulde være Kandidat. Vi skulde netop til at telefonere til dig og bede dig komme over . . . ."

Hun sagde ikke mere. Hun indsaa, at det ikke var nogen let Sag at sige, hvad hun stod i Begreb med at fortælle — at hun ved at rense John trak en anden ned i Sølen. — Og den Omstændighed, at Julias Afsløring medførte, at David var en Forræder og en Tyv, rammede hende i hele sin Skrækkelighed. I dette Øieblik, da Johns Navn skulde renses, efter at han havde levet et Liv som en Martyr med alle de Lidelser, som følger med det, kom over hende med fuld Vægt Bevidstheden om, hvad David havde været. Hun fik tilbage en Søn, som levede, men hun mistede for altid en Søn, som var død. — Hun forsøgte at tale. Hun kunde ikke, og hun saa bønlig paa John, hvis rolige Ansigt var blit uforandret.

Folkemassen kom opover Veien til Huset. Hurraabne holdt op for et Øieblik, og saa gjorde Musiken. Man ventede. Flere Medlemmer af Delegationen kom

langsomt gaaende op til Altanen. Julia Tremaine havde aabnet det lange Vindu og var gaaet ud paa den. Leavitt sluttede sig til Gruppen inde i Stuen.

"Vi stod i Begreb med at sende Bud efter Dem, Malvern, for at lade Dem vide, hvad Julia netop har fortalt os."

Han leverede Malvern Davids Brev, som Malvern tog og læste en Gang, og derpaa en Gang til med den største Opmerksomhed. Leavitt stod hele Tiden med Øinene fæstede paa hans Ansigt. Han lagde Haanden paa Malverns Skulder og rystede ham let.

"Der synes ikke at være nogen Grund, hvorfor ikke Store-Tremaine skulde stille sig som Kongreskandidat, Redmond, er der vel?"

"Gode Gud!" udbrød Malvern. Han var saa bevæget, at Stemmen skjalv. Han saa fra Johns Moder til John med Brevet i sin Haand. Han rakte John begge sine Hænder. "Giv mig Deres Haand. Jeg kunde ikke have gjort noget saadant, Tremaine. Jeg beder om Tilgivelse."

Nogen begyndte at raabe: "Store-Tremaine!" Raabet blev taget op af andre. Da det kom fra Hundreder af Struber, blev det øredøvende. Malvern holdt paa at trykke Johns Haand.

"Jeg skal gaa ud og tale til dem, John. Jeg skal først sige nogle faa Ord. Saa skal De komme."

Han gik barhovedet ud paa Altanen og talte til Delegationen derfra. Hans Stemme var klar og klangfuld. Han talte kort, koncist og træffende. Han brugte netop de rette Ord, som en Mand gjør, der forstaar at tale til sine Medborgere. Hans Tale blev her

og der afbrudt ved Bifald, og da han var færdig, lød det som en Storm fra Mængden:

"Tremaine! Tremaine!"

John, som endnu ikke var helt sig selv, gik langsomt ud af det Værelse, der havde spillet en saa stor Rolle i hans Liv, et Værelse, hvor han havde været saa ulykkelig, men hvor Glæden ogsaa havde naaet ham.

Han stillede sig ude paa Altanen mellem Malvern og flere andre, for hvem han var blit præsenteret i en Fart, og saa nu ud over Folkemassen, som hørte hjemme i hans Stat.

Maanen belyste de mange Mennesker, der bevægede sig op over fra Indgangen til Gaardspladsen, til de kom lige op til Huset. Det var den sædvanlige brogede Skare, der var blit samlet sammen langs Veien fra Craig's Corners og ned til Redlands, idet den var blit øget med Folk fra Landsbyerne langs Elven. Der var Borgere fra Redlands. Der var hans egne Arbeidere paa Plantagen. Der var ogsaa nogle Grubearbeidere. Der var hvide Folk og der var Negre med vaiende Faner over sig. Der var en stor Fane med store Bogstaver i rødt og hvidt: "Tremaine er vor Kandidat!" og John hørte dem alle udraabe det Navn, der i den sidste Halvtime var blit renset. Han hørte dem raabe: "Tale! Tale!" Malvern, som stod ved Siden af ham, bad ham sige nogle Ord.

Ingen vidste, hvorledes John havde ønsket at opleve netop dette, og hvorledes hans Ærgjerrighed havde pegt i den Retning — at være Øieblikkets Mand blandt sit Folk, valgt af det — men han kunde ikke finde de rette Ord i det Øieblik.

Malvern syntes at forstaa, at Kandidaten ikke var rigtig færdig til at tale til Mængden. Der var nogen, som gav et Tegn, og Negernes Musikkorps begyndte at spille en Sang, der havde bundet i saa høi Grad John til Virginien. Det begyndte at spille:

Sorg og Armod
Kom ei mer igjen . . . .

Det var disse Toner, som trængtes, for at aabne hans Hjerte. Da Musiken holdt op, og Malvern sammen med de andre havde raabt: "Tale! Tale!" var John færdig.

Han hørte, hvorledes man tilraabte ham sit Bifald, og hvorledes hans Navn gik fra Mund til Mund. Han var sig bevidst, at Mængden drog bort, som den kom ind, som en mørk Bølge, der kommer og gaar. Den strømmede nu ud gjennem Porten. Han havde sagt noget til sine Medborgere. Det havde været kort og træffende. Han huskede ikke efterpaa, hvad han havde sagt. Da han læste Talen i Bladene næsten Morgen, forekom det ham, at en anden maatte have holdt den. Mængden fjernede sig mere og mere. De sidste, som gik, var Delegaterne. De forsvandt en for en og gruppevis, lige efter Mængden. Tilsidst blev ogsaa Malvern borte, uden at John lagde Merke til, hvor det var blit af ham.

John Tremaine stod alene, idet han lænede sig mod Søilen paa Altanen. Foran ham var Græsset blit revet op af Folkemassens Ben, og smaa Plakater laa strøet udover Pladsen. Selv en Fane laa der glemt

og traadt under Fod. Han kunde i det fjerne høre den sidste Tone fra Musiken dø hen, og Stemmerne blev mere og mere utydelige. John vaagnede lidt efter lidt op, som om han havde drømt, og da han saa, at i det Øieblik, da hans Liv var blit saa vidunderlig forandret, stod han alene. Han vendte sig, og over i Døraabningen stod Isobel Malvern klædt i Ridedragt og holdende i den ene Haand en af de Faner, hvorpaa der var trykt med store Bogstaver: "Tremaine er vor Kandidat!"

De saa paa hinanden et Øieblik over Altanen. Derpaa kom de som drevet af en usynlig Magt mod hinanden. Isobel holdt frem begge sine Hænder.

"Aa, jeg vidste, at du vilde tage imod Nominationen! Jeg vidste det! Var det ikke vidunderligt? Var det ikke vidunderligt?"

Han følte, hvorledes hun klyngede sig til ham, og han hørte hende sige med en Stemme, der skalv af Bevægelse, meget hurtig og for at møde de overvældende Følelser, som hun vidste han nærede for hende i sit Hjerte.

"Du vidste ikke, at jeg var her, gjorde du vel? Jeg hørte din storartede Tale. Du vidste ikke, at jeg selv red i Spidsen for en liden Skare fra Craig's Corners, gjorde du vel? Ja, jeg red i Spidsen for dem, gjorde jeg. Jeg var saa stolt. Jeg bar dit Banner — "Store-Tremaine"! Aa, John Tremaine! John Tremaine!"

Han syntes, at hans Navn aldrig var blit udtalt før. Han tog hendes Ansigt mellem begge sine Hænder, bøiede sig ned og kyssede hende.

Ny Skrønebog.

Smukt indb. i Cloth, $1.00. Papirbind, 50c.

En Samling af muntre Historier, Regler og Skrøner af de bedste humoristiske Forfattere. Bogen indeholder Fortællinger af John Bojer, Per Sivle, Adolph Skramstad, Hans Seland, Fin Fogg, Sfinx, Mark Twain, Martin Kvænnevika, Stub Wiberg, Koren Wiberg og andre. Her er en Bog, som Folk ikke kan undvære. Det første Oplag var udsolgt i tre Uger. Fjerde Oplag.

Glade Sjæle.

Af Erling.

Smukt indbundet. Pris 50c.

Nyeste og bedste Samling af Skrøner og Indfald, humoristiske Viser, Anekdoter, Monologer, Teatersange, Ballader, Politinotiser m. m. samt en udvalgt Samling af Leilighedstaler. En Navnebog paa 500 Mands- og 300 Kvindenavne, den magiske Alder-Tabel, hvorefter man kan udfinde hvilkensomhelst Dag i Ugen i et Tidsrum af 200 Aar, fra Aaret 1752—1952 iberegnet.

En Landstryger paa Reise.

Af Mark Twain.

Skitser fra en Reise i Eurppa. Nyt Oplag.

Indbundet, 50c.

Indhold: Erindringer fra tyske Teatre — I Knibe — Tømmerflaaden — Myren — Skaderne — Landsmanden — Manden, som tog ind hos Gadsbys — Den nye Sætterlærling — Paa Riga-Kulm — Bestigning af Riffelberg.

JOHN ANDERSON PUB. CO.,

511-517 N. Peoria St. - - Chicago, Ill.